

# ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ  
ЦЕНА 3 ДИНАРА

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 1996.  
БРОЈ 299, ГОДИНА VII

**ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ**  
**ПРЕДСЕДНИК**  
**ОПШТИНЕ ЗЕМУН**

**ИЗБОРИ '96.**

**СЕЗОНСКО ЛИЊАЊЕ ЈЕДНОГ ВУКА**



Честитке и обавезе – најмлађи одборник Милан Ковачић са председником Шешељем



Одборници Скупштине општине Земун



# ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд  
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:  
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:  
Синиша Аксентијевић

Редакција:  
Рајко Горановић, Момир Марковић,  
Мирослав Васиљевић,  
Наташа Јовановић,  
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,  
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,  
Коста Димитријевић,  
Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:  
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:  
Петар Димовић

Издавачки савет:  
Томислав Николић, Маја Гојковић,  
Аћим Вишњић, Драган Јовановић,  
Ранко Вујић, Драган Тодоровић,  
Ратко Гонди, др Никола Поплашен,  
Стево Драгишић, Миодраг Ракић,  
Зоран Красић, Милован Радовановић,  
Јоргованка Табаковић,  
Ратко Марчетић, Владимир Башкот

Секретар редакције:  
Љиљана Мијоковић

Шеф дистрибуције:  
Зоран Дражиловић

Техничко уређење:  
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.

Штампа:  
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.  
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:  
Синиша Аксентијевић

Тираж: 20.000 примерака.

Редакција прима пошту на адресу:  
"Велика Србија", Француска 31,  
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеје 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.



Др Војислав Шешел,  
председник Скупштине општине Земун

## У овом броју:

Шешел председник општине	2
Лична карта Земуна	4
Избор '96.	7
Закони су исти за све	10
Тајимо реч	11
Сезонско лињање једног Вука	14
Кад сила тражи разлог	16
Предизборне мрдалице	18
Неправилни кругови	21
Заклетва у цркви	23
"Политика" на мети	25
Зашто је "Велика Србија" највећа	28
Отворено писмо Љубиши Ристићу	31
Мучи аветињо !	32
Брка у чизмама	33
Србија тражи себе	35
Историјска победа патриота	37
Европолис – Београд у облацима	39
Убиство с предумишљајем	42
Одликовање за Шешелја	47
Централни предизборни митинг	53
Шешелјев говор	59

# ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ПРЕДСЕДНИК ОПШТИНЕ

Други децембар ће у аналима Скупштине општине Земун, аналима Српске радикалне странке и у свести грађана Земуна остати забележен као датум од изузетног значаја. Датум кад је, први пут од рата на овамо срушена комунистичка власт и вољом народа успостављена, власт једне опозиционе странке. Дакле власт, са свим атрибутима демократије, по вољи народа и у служби народа.

За председника Скупштине општине Земун, одлуком Централне отаџбинске управе предложен је, а гласовима 41 одборника изабран др Војислав Шешељ. За потпредседнике су апсолутном већином изабрани Ратко Павловић (39 гласова), Сава Ђулум (41 глас) и Владимир Башкот (40 гласова).

Председник Извршног одбора земуна општине је такође гласовима већине одборника (39 гласова) постао Мирослав Васиљевић.

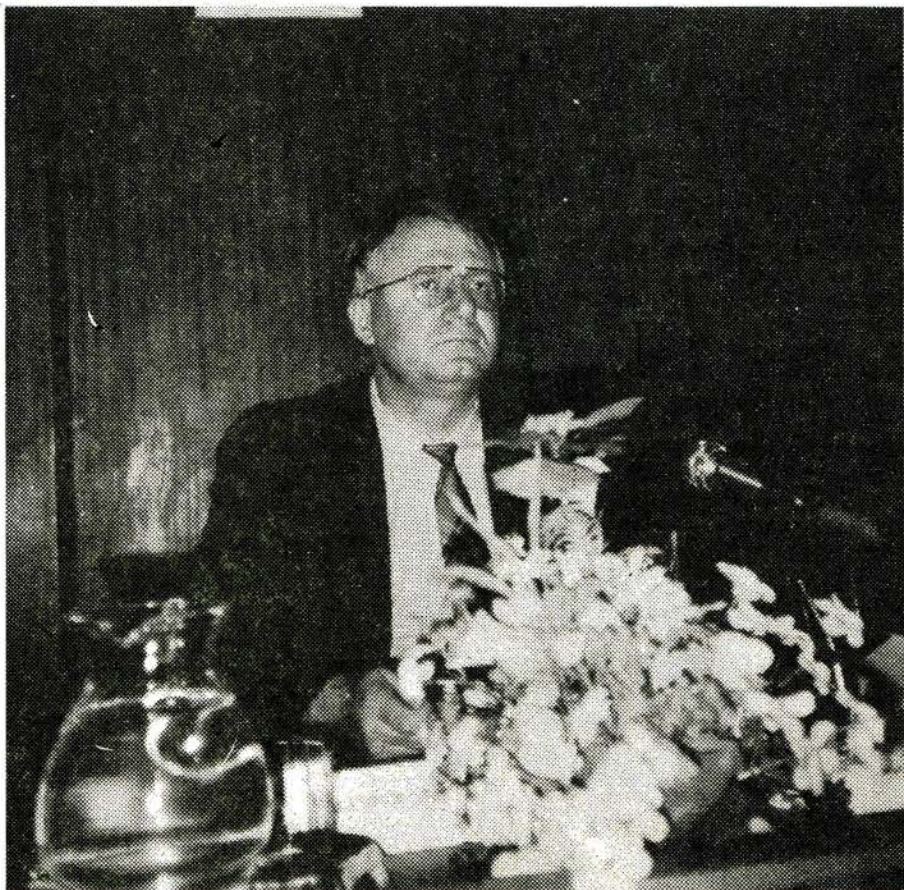
У свом инаугурационом обраћању одборницима и грађанима Земуна, председник Скупштине општине др Војислав Шешељ рекао је следеће:

”Српска радикална странка грађанима Земуна и народу не обећава мед и млеко у условима ове дубоке економске кризе и социјалне беде, али ми гарантујемо да ћемо сузбити корупцију, да ћемо општину претворити у сервис грађана у правом смислу те речи, да се грађани из општине неће враћати необављеног посла, уколико је општина у стању да им помогне и да задовољи њихове захтеве. Строго ћемо се држати Устава и Закона. Ми, српски радикали, гарантујемо да ћемо све учинити што је у нашој моћи да се подстакне приватна иницијатива, да се Земун у догледној перспективи препороди ангажовањем својих грађана, својих житеља, својих становника. Ми нудимо сарадњу свим другим одборничким групама, свим другим политичким партијама и свима онима којима је на срцу Земун и који желе

бољи живот у Земуну. Српска радикална странка пружа руку сарадње и она ће се тако конструктивно понашати у току свог мандата вршећи локалну власт у Земуну”.

У наставку рада седнице одборници Скупштине општине, својим одлукама, сменили су директоре:

– ЈП ”Пословни простор – Земун”



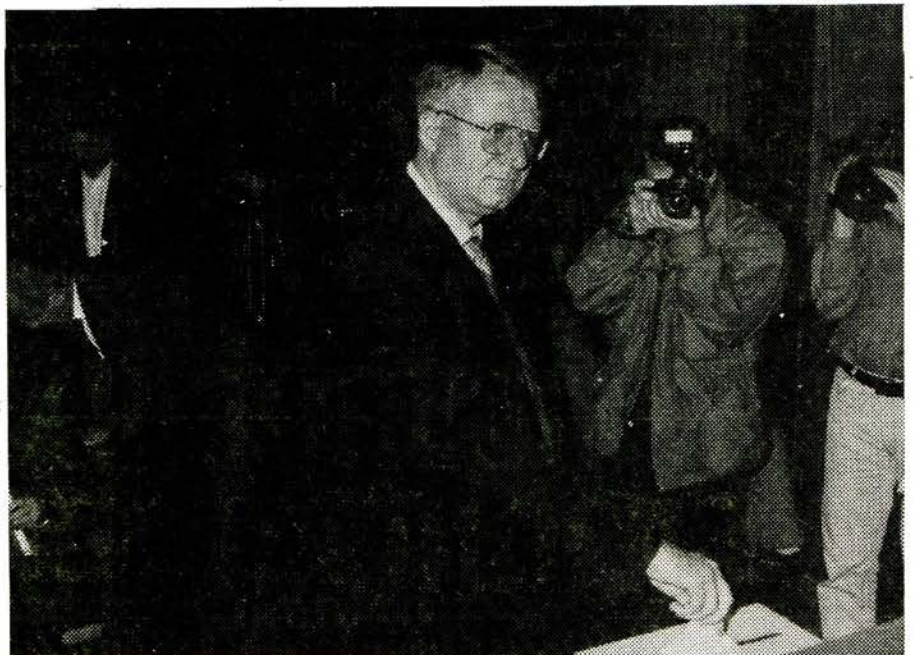
Земун у правим рукама – др Војислав Шешељ први председник општине из редова опозиције



Председник Шенељ са потпредседницима Ратком Павловићем, Владимиром Башкотом и Савом Ђулумом



Бројање гласова – одборници су са 41. гласом изабрали лидера српских радикала за председника општине



Гласао је против криминала и корупције

- ЈП Спортски центар "Пинки"
- ЈП КУД "Бранко Радичевић", и
- главног и одговорног уредника "Земунских новина".

За вршиоца дужности директора ЈП "Пословни простор-Земун" изабран је већином гласова Томислав Николић. За директора ЈП "Спортски центар "Пинки" на мандатни период од 4 године Александар Вучић, а за директора КУД "Бранко Радичевић" такође на мандатни период од 4 године Никола Јанковић. Огњен Михајловић именован је за главног и одговорног уредника "Земунских новина".

Храброст, одважност и поштење новоизабраних и постављених, гаранција су успешне владавине општином, материјализације програмских опредељења Српске радикалне странке и остварење интереса грађана општине Земун.

Вођењем општине Земун српски радикали ће грађанима Србије показати да су спремни и способни за пре-узимање власти и њено успешно спровођење на свим нивоима.

Момир Марковић



Оптимизам на старту

# ЛИЧНА КАРТА ЗЕМУНА



Панорама Земуна, града који је свесно пошао у десно

## Кратка историја Земуна

Прошлост Земуна је веома дуга. Још од неолита људи су користили погодан положај поред реке и основали су насеље које се у доба Келта и Римљана назвало Таурунум, а у IX веку јавља се словенски топоним Земун (земун-земљан).

Цео XII век испуњен је сукобима између Византије и Угарске. Владавина Византије замењена је крајем истог века влашћу Угарске и у њеним границама налази се Земун до доласка Турака (1521). Турска власт трајала је до 1717. године.

Ушавши у састав Аустрије, Земун и околина постају феудални посед, 1746. насеља јужног и источног Срема ушла су у оквир Војне границе, а Земун постао слободни војни комунитет са уведенom управом. Године 1871. постаје слободан град, а нешто касније укинута је Војна граница и у овим крајевима уведена грађанска управа.

Српска војска је 5. новембра 1918. године ослободила Земун и он је ушао у састав формиране Краљевине СХС, односно Југославије.

Значајан корак у повезивању са Београдом учињен је изградњом Савског моста. Тада је Земун административно припојен Београду (1934). Године 1941. шест дана после напада фашистичких држава на Југославију, у Земун су ушле немачке трупе и заведена је окупаторска власт Немаца и усташа.

Два дана после Београда, Земун је ослобођен 22. октобра 1944. године.

## Општина

Површина општине	44.071 ha
Број становника (попис 1991)	181.692
Број домаћинстава	56.154
Број месних заједница	29
Број насељених места	9
Укупан број станова	55.703
Укупан број улица	665
Број тргова	7
Укупна дужина улица	152 km



Скупштине општине Земун – зграда је подигнута 1886. године али је страдала у Другом светском рату. После рата је обновљена и дозидана



Улаз за странке које се више неће враћати необављеног посла

Површина уређених паркова . . . . .	18.000 m <sup>2</sup>
Дужина водоводне мреже (уже градско подручје) . . . . .	100 km
Дужина водоводне мреже (ванградско подручје) . . . . .	255 km
Укупна дужина канализационе мреже . . . . .	150 km

### Становништво

- Према вероисповести: православне 151.258, исламске 7.042, католичке 6.303, протестантске 2.040, јудаистичке 34, остали 32, не припада ниједној и непознато 14.983.
- По националном саставу: Срби 146.276, Југословенки 12.328, Црногорци 3.853, Хрвати 4.116, Македонци 1.264, Роми 4.727, Муслимани 2.122, Словаци 1.935, Албанци 723, остали и непознато 4.366.
- Укупан број избеглих лица евидентираних у Земуну око 23.000.

### Привреда и друштвене делатности

Укупан број предузећа у привреди . . . . .	3.641
	(35.317 запослених)

Број предузећа приватна својина . . . . .	3.477
	(4.338 запослених)
Број предузећа: друштвена, задружна и мешовита својина . . . . .	164
	(30.979 запослених)
Број установа у друштвеним делатностима . . . . .	169
	(8.418 запослених)
Број радњи у области приватног предузетништва . . . . .	3.757
	(423 запослена)
Укупан број запослених . . . . .	око 60.000

### Највећа предузећа

ICN "Галеника", "Змај", Пословни систем "Грмеч", Икарбус, Аеродром "Београд", Индустија обуће "Београд", Навип, Планум, "Звезда-огледала", Центропроизвод, Икатерм, Икарус – ФАО, Еи-Пупин – Холдинг, ВФ ТЕЛ, Еи – Пионир, Телеоптик ДД, Телеоптик – Жироскопи, ТИЗ, Геомашина, Дијамант, Бетекс, ТП "Звезда", Централ, Лидо, ПКБ "7. јули", ПИК "Земун", ПКБ "Будућност" – Добановци, Фарма свиња – Сурчин, ИБП Кока Кола, Далија, ИМПА, Искра, Конзорцијум, Ротор, Неон, Електрографит, "Галовица", Бетра-транс, Минел-Предер, Млекара – "Земун", Галеника Холдинг: Магмасил, Клирит, Пластика, Фитофармација...

### Научне институције

Институт за кукуруз, Институт за примену нуклеарне енергије у пољопривреди, ветеринарству и шумарству, Институт за механизацију пољопривреде, Институт за сточарство, Ветеринарски завод, Рударски институт, Пољопривредни факултет и Институт за физику.

### Пољопривреда

Ораничне површине (друштвени сектор) . . . . .	13.100 ha
Ораничне површине (приватни сектор) . . . . .	16.400 ha
Мелиорациони систем покрива . . . . .	11.000 ha
Број пољопривредних предузећа . . . . .	5
Број задружних предузећа . . . . .	9
Број запослених у пољопривредним предузећима . . . . .	1.600



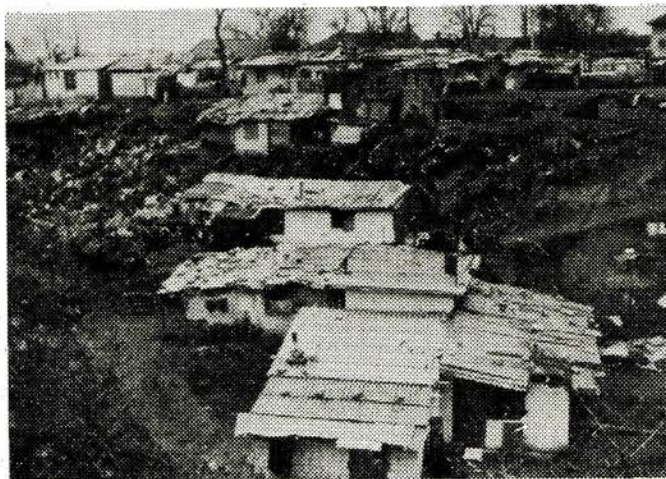
Главна улица

## Здравство

Дом здравља "Земун"	
- број амбуланги . . . . .	41
- број лекара . . . . .	274
КБЦ "Земун"	
- број постеља . . . . .	995
- број лекара . . . . .	188
КБЦ "Бежанијска коса"	
- број постеља . . . . .	400
- број лекара . . . . .	126

## Школство

Основне школе-редовне . . . . .	21
Средње школе . . . . .	7
Специјалне школе . . . . .	3
Више школе . . . . .	3
Факултети . . . . .	1
Број ученика у ОШ . . . . .	19.300
Број ученика у средњим школама . . . . .	7.000



Заоставштина социјалиста - и то је Земун

Број студената . . . . .	7.500
--------------------------	-------

## Дечија заштита

Друштвена брига о деци предшколског узраста остварује се преко Дечје установе "Сима Милошевић".

- Број објеката . . . . .	30
- Укупан број деце обухваћене дечјом заштитом . . . . .	4.740

## Физичка култура, спорт и рекреација

- Спортски терени у месним заједницама . . . . .	78
- Површина спортских терена у МЗ . . . . .	21.000 м <sup>2</sup>
- Сале за физичку културу у школама . . . . .	20
- Површина сала за физичку културу у школама . . . . .	11.800
- Школски спортски терени . . . . .	40
- Површина школских спортских терена . . . . .	13.796
- Школска друштва за физичку културу . . . . .	31
- Спортске организације, друштва и клубови . . . . .	65
- Број активних спортиста . . . . .	12.500
- Општински савез за спорт и рекреацију инвалида, број чланова . . . . .	2.500
- Дом спортова "Пинки" - површина . . . . .	16.000 м <sup>2</sup>
- Дом спортова "Пинки" - сала број места . . . . .	2.500



Српски радикали су дали реч - снабдевање ће бити боље а потрошачка корпа пунија

- Дом Стонотениског клуба "Младост" . . . . .	450 м <sup>2</sup>
- Дом Наутичког клуба "Земун" . . . . .	350 м <sup>2</sup>
- Дом Једриличарског клуба "Земун" . . . . .	280 м <sup>2</sup>
- Дом Веслачког клуба "Галеб" . . . . .	370 м <sup>2</sup>
- Дом Кајакашког клуба "Земун" . . . . .	240 м <sup>2</sup>
- Дом спортских риболоваца . . . . .	180 м <sup>2</sup>

## Култура

- Установе и друштвене организације у области културе на подручју општине су: Завичајни музеј, Народно позориште - Сцена Земун, Луткарско позориште "Пинокио", Театар "Гардош", галерије ("Стара капетанија", Клуб ваздухопловства, и "Пинки"), Спортски, културни и пословни центар "Пинки", КУД "Бранко Радичевић" и КУД-ови у месним заједницама и предузећима, Клуб матичне културе, Библиотека "Јован Поповић" (десет библиотечких одељења и укупним фондом 210.000 књига).

## Туризам-капацитети

- број хотела . . . . .	3
- број угоститељских објеката . . . . .	200
- ловишта . . . . .	3
- риболовни туризам (на Сави, Дунаву, каналима, рибњак "Живача")	
- амбијенталне зоне: Гардош, Старо језеро, Ратно острво, шума "Бојчин"	
- спортови на води	



Здравствене услуге подићи ће се на виши ниво



# ИЗБОРИ '96.

## Шта је и колико је ко добио или изгубио вољом народа и изборних комисија

Ушли смо у последњи месец 1996. године. Ова година је представљала наставак агоније српског народа, наставак тешког живота испуњеног страховањем за државу, породицу, посао... година која је донела изборе на савезном и локалном нивоу власти у Савезној Републици Југославији, односно у Републици Србији.

Ми, српски радикали, изашли смо на све изборе самостално не улазећи у коалиције ни са ким. Истипа, почетком године понудили смо Демократској странци Србије да начинимо националну коалицију, коалицију патриотских и демократских снага. Четири месеца чекали смо да председник Демократске странке Србије Војислав Коштуница одлучи хоће ли њи са нама или не.

Били смо коректни и понудили смо му већи проценат мандата него што би то могао да очекује, гледајући на резултате из '93. и него што би то могао да очекује процењујући тренутни рејтинг странака, када се већ знало да је Српска радикална странка доживела велики успон од 1993. године. Војислав Коштуница није успео да буде председник своје странке, није успео да у својој странци спроведе своју, нама јасно изражену жељу да са Српском радикалном странком буде у коалицији. Приклонио се западним силама и под њиховим утицајем побегао од српских радикала, а удружио се са онима о којима не мисли добро и који му не мисле добро, са Српским покретом обнове и Демократском странком.

### Леворука коалиција

Социјалистичка партија Србије, угрожена својим лошим вршењем власти, корумпираношћу, криминалом, издајом коју је извршила према српском народу са оне стране Дунава и Дрине, спас је тражила у коалицији са свим осталим левим снагама, односно са ЈУЛ-ом и Новом демократијом, у коалицији која би спречила расипање гласова лево оријентисаних бирача.

Обе коалиције су вештачке, сачињавају их странке чији се чланови и симпатизери међусобно не подносе.

У левици, Социјалистичка партија Србије дозвољава да ЈУЛ полако преузима у своје руке и под своју контролу не само државну власт, већ и саму Социјалистичку партију Србије. Али, социјалисти су немоћни да се одупру торттури коју према њима врши жена председника њихове странке.

### Коалиција дивљег Запада

У коалицији "Заједно" ништа се не зна ни дан данас, после избора, као што се није знало ни пре, ко кога мрзи, ко кога не подноси, ко је од њих крао од малена до данашњих дана, ко је међу њима издајник, ко је лопов, амерички шпијун. Оптуживали су једни друге за све и свашта, износећи свој прљав веш пред бираче Србије не слутећи да ће их Амери-



канци натерати да буду у једној коалицији.

Коалиција "Заједно" прибегла је још једном трику, ставила је на своје чело и узела себи као носиоца листе Драгослава Аврамовића. Истеђени лимун Социјалистичке партије Србије. Одбаченог социјалисту. Баш као што су '93. године на своје чело ставили Милана Панића, кога је на исти начин Слободан Милошевић одбацио, претходно га потпуно искористивши. Истовремено коалиција "Заједно" узела је у свој састав и синдикате. Читаве синдикате радника, сељака, такозване независне, укључила је у политичку борбу, у борбу за власт, не схватајући да их тиме апсолутно спречава у њиховој основној намени, синдикалној борби.

Резултати самих избора су потпуно јасни и скоро потпуно очекивани, барем за нас Српске радикале. Социјалисти су освојили одређен број гласова, коалиција "Заједно" у којој се налази пет политичких странака и један синдикат, је на другом месту, али стварни победник самих избора је Српска радикална странка. Социјалисти су, истина, добили нешто више гласова него '93. године, коалиција "Заједно", када се саберу гласови чланица коалиције '93. године, има пад од 500.000 гласова, а ми, радикали, имали смо 200.000 гласова више него '93. године, иако од септембра 1993. године до новембра 1996. године нисмо имали прилике ни пет секунди да будемо представљени на државној телевизији, државном радију, у државним медијима. Иако смо против себе имали тзв. независне ме-

дије, посебно листове "Нашу борбу", "Дневни телеграф" и "Телеграф".

### Ђораве анкете

Сви који нас не воле и који нас се плаше, и лева и десна коалиција, бирачима су покушавали да представе да се сукобљавају само две озбиљне политичке групације, са једне стране левица, са друге стране коалиција "Заједно". Сви су покушавали да угледају и очекиване изборне резултате Српске радикалне странке сведу на минимум.

Сви су се бавили анкетама, нарученим, наравно. У анкетама које су објављивали државни медији фаворизована је коалиција левице, одређени проценат гласова давали су коалицији "Заједно", а радикали су по њима били на мање од 1% бирачког тела. У анкетама које су вршили тзв. независни медији, коалиција "Заједно" је представљана као будући сигурни победник избора, лева коалиција нешто слабија, а ми Српски радикали понегде, по њима, нисмо имали шанси да освојимо чак ни 1% гласова.

### Против црвених и жутих петокрака

Ми смо били убеђени у исправност и мудрост политичке одлуке Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке да на изборе идемо сами. Ми нисмо имали са ким да идемо на изборе.

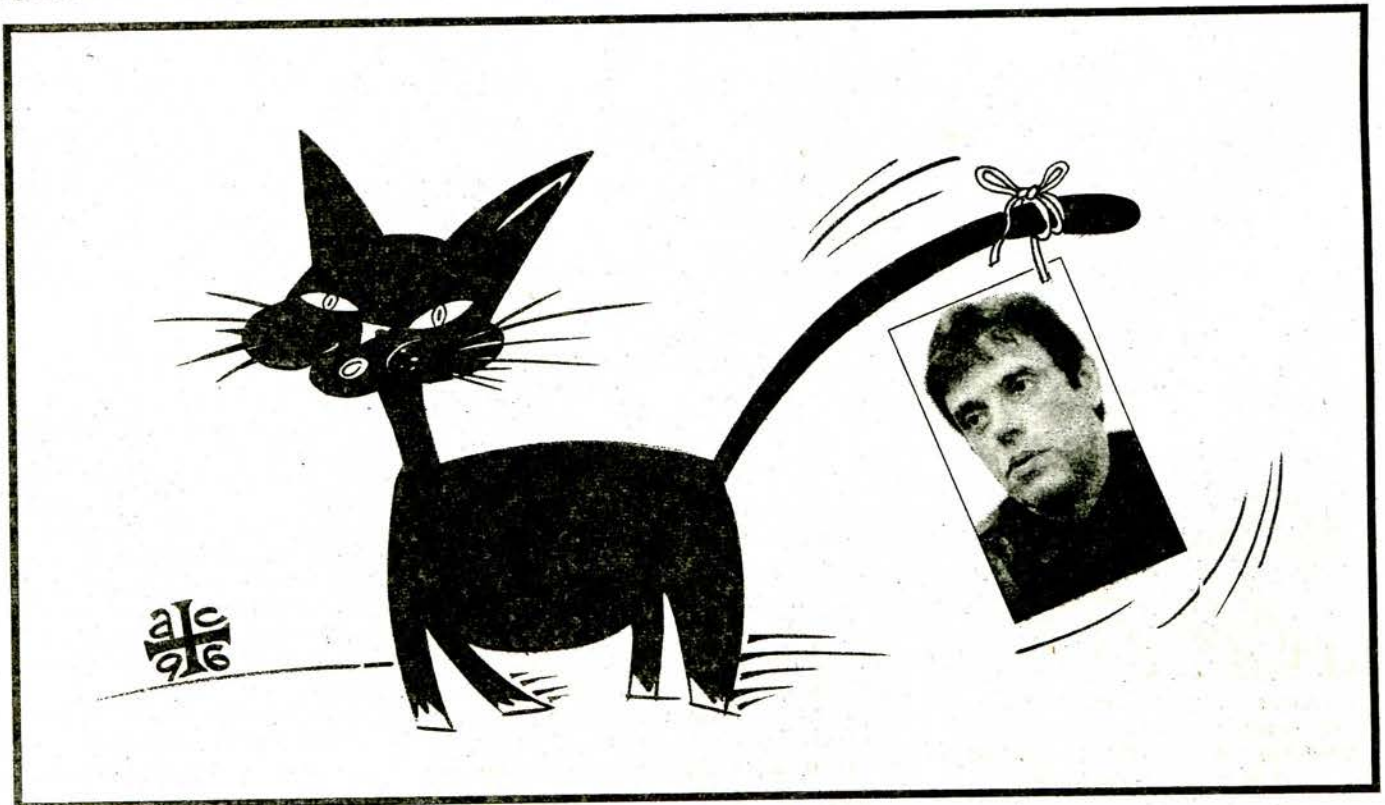
Са владајућом коалицијом нас ништа не везује. Они су покидали ону нит којом су се везивали за нас

и уништили тачку у којој су се додиривали програми Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије, а то је српски национализам. Издали су Републику Српску Крајину, издали Републику Српску, економски и социјално потпуно уназадрили Србију. Са њима више нико паметан не би могао да иде заједно, њима више нико паметан не би могао да помогне да владају.

Коалиција "Заједно" је у најмању руку исто тако лоша варијанта као и владајућа коалиција. Партије скупљене с коца и конопца, угуране на силу у коалицију без икаквог програма што се и сада види на улицама српских градова, посебно Београда. Грађани жељни промене власти окупљају се на позив коалиције "Заједно" а нико у име коалиције не уме да им каже зашто их је позвао, шта је циљ, докле ће ту бити, како ће то да се заврши.

Сматрали смо, с правом, да се евентуалним доласком коалиције "Заједно" на власт, у Србији ништа не би променило. Ми, српски радикали, знамо да Србија губи време тиме што не гласа за Српску радикалну странку, да губи драгоцену време гласајући за социјалисте и за коалицију "Заједно". Зато што многи Срби мисле да коалиција "Заједно" може да сруши социјалисте. Али ми не оптужујемо свој народ, сачекаћемо и оне изборе на којима ће нам народ у већини и свуда поклонити своје поверење. А онда ћемо прионути на посао онако како ми то радикали умемо.

Резултати савезних избора су реалитивно лако прошли. Социјалисти



су задовољни својим резултатом, коалиција "Заједно" је претрпела пораз, ми смо поправили за 30% свој изборни резултат из 1993. године, и очекује се конститутивна седница Већа грађана Савезне скупштине.

### Миџсери у гласачким кутијама

Избори за локалну власт нису спроведени како ваља. Социјалисти су се уплашили да би могло да дође до промене власти у највећим српским градовима и, за сада одлучно, поништавају локалне изборе и одузимају мандате коалицији "Заједно" и Српској радикалној странци све док не осигурају победу, рачунајући да ће наши гласачи и гласачи коалиције "Заједно" изгубити морал и престати да излазе на поновљене кругове гласања.

Слободан Милошевић и његови партијски другови су нам доказали да не умеју да губе, да не умеју да предају власт мирно, како то доликује онима који су поражени у фер утакмици.

А и коалиција "Заједно" је показала да не уме да се мирно и стрпљиво, на демократски начин, бори да победи и да ту своју победу реализује. Нестрпљиви, нису сачекали да судови реше судбину избора иако су се обраћали судовима, нису признали резултате у поновљеним круговима гласања за одборнике иако су се поново кандидовали у тим круговима и давали своје чланове бирачких одбора. Одлучили су да правду потраже на улици, успут, разбијајући објекте информативних кућа у Београду успут стварајући неред на улицама и борећи се да власт узму на улици а не изборима.

### Вође по Домановићу

Велики број грађана је жељан промене власти. Жељан да покуша да изађе из кризе са неком другом политичком снагом. Драшковић и Ђинђић то користе за своје личне циљеве. Обраћајући се из вечери у вече демонстрантима. А ту тек падају из-



Видовоти потпарол – Ивица Дачић је, када нису били познати резултати првог круга избора, објавио убедљиву победу своје коалиције



Замајак коалиције "Заједно" која замајава српски народ

јаве којих би се постидели улични цепароши и сецикесе, а камоли озбиљни политичари, који би да воде народ и државу. Понети масом која их слуша, Ђинђић и Драшковић, говорени за 30.000 или 40.000 бирача, у масу бацају псовке, мангупске изразе, изражавају се онако како не доликује људима који се баве политиком и који би желели да воде народ.

Они не знају да кажу шта је циљ ових демонстрација, колико ће трајати и како ће да се заврше. Искупе се око 15 часова, да одраде до 17,30 часова, и да се разиђу кућама, из дана у дан. Протествујући у Београду у време када је грађанима најпотребнији градски превоз, парализују саобраћај у градским улицама. Али њима то није важно. Њима је важно да су добили подршку америчких конгресмена који су били са њима на митингу у Београду. Важно им је да имају подршку Адема Демаџија, и да ће сви непријатељи Србије упутити поручу подршке коалицији "Заједно".

Много је деце на улицама, много је милиције на улицама. И једне и друге предводе људи који не умеју ни о себи да воде рачуна, а камоли да брину да не дође до сукоба двеју непријатељских расположених група.

### Post "festum"

Избори полако пролазе. Већ се формирају поједине скупштине општина и градова. Ми, српски радикали, апсолутно смо победили у општинама Земун и Темерин. Преузели смо власт у општини Земун. Изабрали смо председника странке др Војислава Шешеља за председника Скупштине општине. Ангажовали смо велики део својих кадрова у општини Земун, кренули да раскринкавамо афере, по-

себно аферу око огромног трошења новца одвојеног за изборе, које је социјалистичка изборна комисија поделила између себе.

Значи, решили смо да докажемо грађанима Србије да српски радикали умеју да владају а не само да критикују постојећу власт. Мирно смо прихватили одлуке различитих инстанци о поништавању наших већ изабраних градских и општинских одборника. Мирно.

А како бисмо другачије могли? Ни једна власт не вреди једне капи српске крви. Ми не желимо да провоцирамо на улици, и не желимо да им пружимо алиби за неки потез који би учинили у растурању демонстрација, за неки потез који би можда донео трагичне последице. У свим својим јавним изјавама позивамо на опрез и достојанство и једну и другу страну, оптужујемо актуелну власт да покушава да избрише вољу грађана исказану на изборима. Али оптужујемо и коалицију "Заједно" зато што их нико не води и зато што не знају шта им је циљ.

Уосталом, убеђен сам да представници издајничке коалиције неће успети да се договоре око поделе посланичких места у Савезној скупштини пошто би чак шест посланика Српског покрета обнове морало да поднесе оставке и своје мандате уступи другим странкама из коалиције. Можда ће бојкотовати рад Савезне скупштине како та свађа не би изашла на видело, али то је њихов посао.

Ми се припремамо за републичке и председничке изборе. Мирно и темељно, како и доликује српским радикалима.

И спремамо се за победу зато што смо једини који је заслужују.

Томислав Николић

# ЗАКОН ЈЕ ИСТИ ЗА СВЕ

Миру Марковић смо хтели да вратимо зато што је унела страначко обележје. Марко Милошевић је шетао свој мобилни телефон, а Горан Бреговић – Добрицу Ћосића. Јованка Броз је на сва уста псовала социјалисте.

На изборној јединици Савски венац 29, где је гласао председник Србије Слободан Милошевић, забележен је необичан догађај. Члан изборне комисије легитимисао је председника Србије и умало да Слободан Милошевић не оствари своје гласачко право. Наиме, испоставило се да није понео личну карту што је резултирало са пар минута непријатне тишине у којој се није знало да ли ће Милошевићу бити дозвољено да гласа или ће морати да се врати у Толстојеву 33 по документа. Како сазнајемо, члан изборне комисије који је инсистирао на стриктном придржавању изборних прописа је у ову комисију делегиран испред ЈУЛ-а.

Отприлике овако је изгледала вест коју су објавиле неке дневне новине у време оног првог, нормалног, изборног круга. Читава прича углавном се и одиграла тако, али је најважнији детаљ потпуно криво пласиран. Младић који је легитимисао Милошевића нема благе везе са ЈУЛ-ом, нити са било којом странком из брачног удружења. Тихомир Веселиновић, главна личност ове сторије, је дугогодишњи члан Српске радикалне странке. Члан Странке постао је одмах по њеном оснивању, а још пре тога био је активан у Српском четничком покрету. Новинска вест је прилично штура, на лицу места се одиграло још занимљивих догађаја, а Тихомир није легитимисао само Милошевића.

"Легитимисао сам и госпођу Миру Марковић са којом је дошао на гласачко место. Када су пришли столу, нормално, затражио сам им личне карте. Одговорио ми је Милошевић, рекао је да су их заборавили. Упитао сам их: "Шта ћемо сада"? Он је застао за тренутак, а када се прибрао одговорио је: "Могу сам за себе да одговорам". Поштено да признам, можда га не бисмо ни легитимисали, ни враћали, да мало пре његове појаве нису вратили кући једну госпођу од неких осамдесет година. Имала је гласачки листић, али је заборавила личну карту. Вратили су је чланови изборне комисије из СПС-а. Обојица старији од ове госпође. Па ето им... Што да се Милошевић не врати по документа? Он бар има ауто.

Мој другар из Странке, Предраг Тепавчевић, који је са мном био у избор-



Стоп за неидентификованог гласача – Тихомир Веселиновић је председника Србије подсетио на грађанску дужност

ној комисији, инсистирао је да се Мира Марковић врати кући и пресвуче. Зато што је била обучена у сукуњу истог дезена у којем је рађен предизборни плакат њене партије. Цвеће, зна се. Само нам је било жао камермана, људи су стајали са камерама цело јутро, а ово никако да се заврши. Били су много нервозни док се Милошевић пипкао по џеповима тражећи личну карту. Никако да сниме оно по шта су дошли. И још ми је нешто жао. Новинари који су пренели ову вест су написали да су их легитимисали чланови ЈУЛ-а. У име ЈУЛ-а у комисији су била двојица Брозових унука. Где, бре, они да легитимишу своје?

● Како се завршила ствар са страначким обележјем Мира Марковић?

"Знали смо да је забрањено појављивање у кругу од 50 метара у близини гласачког места, а камоли уношење у саме просторије. Инсистирали смо, Предраг и ја да то уђе у записник изборне комисије. Марковића цело време није отварао уста, причао је само Милошевић. На крају, сви су потписали записник и она двојица из ЈУЛ-а.

● Били сте на веома интересантном бирачком месту – Дедињу. Јесте ли имали још који занимљив сусрет?

"На истом гласачком месту, нешто после председничког пара, појавила се и Јованка Броз. Читаво вре-

ме је псовала мајку социјалистима. Из два разлога. Зато што не може да дигне главу од обезбеђења и због пензије. (Напомена – по прошлогодишњој одлуци Савезне скупштине Јованка Броз прима пензију у висини од 5000 немачких марака)."

● Кажете да су Милошевић и Марковићка заједно дошли да гласају. Јесу ли се појавила и њихова деца?

"Долазио је Марко Милошевић, да прошета свој мобилни телефон. Није га било брига за гласање, уопште није гласао. Дошао је да мало прохаска са јулицима из комисије. После је неколико пута провезао свој аутомобил испред бирачких просторија."

● Сећате ли се још неког "блиског сусрета треће врсте"?

"Изненадила ме је једна комбинација. Добрица Ћосић је дошао да провери да ли су он и Горан Бреговић заведени у наш бирачки списак. Док је он проверавао, Бреговић га је чекао у аутомобилу. Када је видео да нису у нашој евиденцији, сео је поред Бреговића и отишао да тражи своје изборно место.

● Да се вратимо легитимисању Милошевића. Како се све окончало?

"Питао ме је да ли га препознајем. Одговорио сам да га не познајем. Онда се зачудио како не препознајем председника Србије, на шта сам му одговорио да је једини председник којег познајем – председник моје Странке. Није ме питао из које сам странке, али мислим да је схватио".

● Откуд ви на Дедињу, у тој изборној јединици?

"Ја и мој страначки колега Пеђа живимо на Бежанијској коси, тако да смо у току дана наизменично ишли кући да гласамо. Инсистирао сам да будем баш на Дедињу у изборној комисији. Занимало ме какви су то људи који тамо живе. Могу да вам кажем да је горе него што сам мислио. Једва сам чекао да се све заврши па да бежим што пре. А и хтео сам да га легитимишем. Закон је исти за све."

Огњен Михајловић

# ТРАЖИМО РЕЧ!

Због потпуне медијске блокаде, која се у најдрастичнијим облицима примењује против Српске радикалне странке, конференције за штампу ове странке немају никакву проходност у режимским и скоро свим "независним" гласилима. Оне су пригушене, прећутане и обавијене "велом тајни", осим појединих делова, намерно извучених из контекста. Ти окрњени делови се надувавају, подвлаче и објављују па у, забрињавајуће, лоше обавештењој јавности стварају искривљену слику о ставовима и потезима Странке. Да би исправили "грешку" државних медија и да би истина закорачила у јавност, преносимо комплетну конференцију за штампу која је одржана у четвртак, 12. децембра у Француској 31, у Београду.

Даме и господа,  
Конститутивна седница Савезне скупштине је показала да владајуће партије немају никакву намеру да се нешто мења у методу рада највиших органа власти ове земље, да се њихов рад омогући доступним јавности, да се стави под контролу јавности. Иако је ново конституисана Савезна скупштина, односно њено Веће грађана почело свој рад по старом пословнику, који није мењан, није испоштована пословничка одредба да се наложи државним телевизијама Србије и Црне Горе директан телевизијски пренос скупштинских седница. Све оно што се дешава у скупштинском здању требало би да је доступно очима јавности иначе нема никакве сврхе да тамо седимо, да им правимо "чапраз диван", уколико сваки грађанин, у сваком тренутку, није у стању да тачно види шта се ради у Већу грађана Савезне скупштине, шта раде народни представници? То је једини начин да се изађе из садашње политичке кризе. Владлајући леви блок треба да буде свестан тога да не може, без икакве ране изаћи из свега овога, што је, пре свега, својом кривицом проузроковао.

С друге стране, очигледно је, да странке из коалиције "Заједно" нису у стању да сруше ову власт да је промене уличним демонстрацијама. Сви они људи који желе добро Србији и српском народу требали би да уложе максимум напора да се нађе адекватан излаз из политичке кризе, а тај излаз може бити само кроз функционисање републичког парламента, кроз омогућавање директног телевизијског преноса, кроз враћање узурпираних посланичких мандата, од стране владајуће странке, онога тренутка кад се главни политички дијалог и кад се главне политичке конфронтиције каналишу кроз рад Народне скупштине, кад и рад Народне скупштине буде доступан јавности, онда ће се смањити политичка напетост на улицама. Онда ће се створити услови за решавање



Иза гвоздене завесе – сви државни и скоро сви "независни" медији бојкотирају конференције за штампу Српске радикалне странке.

кључних политичких проблема. Наравно, ти проблеми се никако не могу решити уколико се, због тога на свакој конференцији за штампу понављамо због тога то понављамо у свим јавним изјавама, уколико се квалитативно не промени стање у три главне медијске куће: у компанији "Политика", државној телевизији и у компанији "Вечерње новости". Кључни људи из тих медијских кућа морају да оду. Мора да оде Драгољуб Милановић, а ни онај Комраков није много бољи од њега, мора да оде Хаџи Драган Антић, мора да оде Раде Брајовић. Морају се те куће конституисати на другачијим основама и морају се формирати више-страначки управни одбори. Све су то куће у државној својини, без обзира како су они правно затворили конструкцију формирања компаније. Све је то чиста папирологија свима је очигледно да је цела компанија "Политика" "државно чедо", што би се ре-

кло. Ако се то не уради, онда нам заиста прете још горе политичке кризе, нама прете узнемирујући расплети политичких конфликта.

Српска радикална странка не одступа од своје политичке позиције, јер је за нас подједнако лоше решење и владавина странака левог блока и долазак на власт коалиције "Заједно". Они који за савезнике призивају Гликсмана, Левија, Ланга, Адема Демаћија и друге истакнуте непријатеље српског народа, нама не могу бити политички савезници! Они који траже мешање западних сила у наше унутрашње односе, нама не могу бити политички савезници.

Изволите, имате ли ви неко питање? (Постављајући питања, новинари се нису представљали па им не можемо наводити ни име ни редакцију.)

● Господине Шешељ, како коментаришете тврдње у најновијем броју новосадског "Света" да, супротно ста-



No comment

ву вођства Српске радикалне странке, повећи број vaših чланова, па и страначких руководилаца, учествује у демонстрацијама коалиције "Заједно" у Београду и другим местима? Новосадски "Свет" је сувише прљава новина, да бих ја коментарисао натписе који се тамо појављују. То је прљава новина, попут "Балкан експреса" или "Дневног телеграфа". У "Дневном телеграфу" данас, рецимо, објављују да су сазнали из поузданих извора да Српска радикална странка, на Новом Београду, улази у коалицију са социјалистима, што је чиста измишљотина најгоре врсте! Ми смо имали два случаја до сада да су председници општинских одбора, мимо знања и одобрења руководства Странке, склапали коалиционе савезе са другим странкама, и оба председника тих одбора су, по кратком поступку, искључени из Српске радикалне странке. Реч је о народном посланику Дра-

гутину Стамболићу из Гуче, (из Лучана) и реч је о покрајинском посланику Стевану Ваљанову из Титела. Они су искључени из Српске радикалне странке због такве работе. Код нас је, дакле, страначка дисциплина беспрекорна и нема милости кад се на такав начин она прекрши. Што се тиче писања у новосадском "Свету", најбоље је да такве прљаве новине овде не помињете. Ни "Новости", ни "Свет", ни "Дневни телеграф", ни неке сличне. Нити њима дајемо било какве изјаве, нити са њима разговарамо. Пре неки дан ме је звао Ђурувија и рекао сам да за њега, једноставно, не постојим, да ме више никада не зове. То му је саопштила моја секретарица. Са таквим људима не вреди разговарати! То су људи најгоре врсте, људи који немају части, образа, поштења, достојанства. Такав је и Чобан из новосадског "Света".

● Како коментаришете поновну претњу увођењем санкција од стране америчке администрације и како коментаришете данашњи долазак Алберта Динија у Београд?

Све је то мешање у унутрашње послове Србије и Југославије. Српска радикална странка је против мешања, посебно ових непријатељских сила, сила које су бомбардовале српски народ, сила које су увек сузбијале српске националне интересе. Али, знајте, наћи ће они компромисно решење између странака левог блока и коалиције "Заједно", зато што и једнима и другима диригују политичке потезе. Циљ западних сила је, не да се сруши Милошевић, него да се он ослаби, да би цена за Косово и Метохију била што нижа. Али ни они немају поверења у моралне квалитете ни Драшковића, ни Биџића, и те велике силе не играју са њима на дуге стазе. Они су за њих потрошни материјал. Сад су им потребни да слабе Милошевића, да стварају немире на београдским улицама, али на дуге стазе са њима не рачунају. То је извесно. Посебно са Драшковићем кога су Американци већ отписали.

● Како видите решење кризе?

Ја сам на почетку конференције говорио о решењу кризе. Дакле, могуће је парламентарно, мирно решење, кроз одређене компромисе, кроз канализацију политичких антагонизама, кроз рад Народне скупштине. Да би се то постигло, неопходни су директни телевизијски преноси и ослобађање медија. Да би се постигло ослобађање медија, први корак треба да буду смене три кључне личности у тим државним медијима у Београду.

● Да ли очекујете промене на медијима?

Неке промене су се десиле али у споредним медијима. Па, рецимо, отишао је Тијанић а појавило се још горе решење од Тијанића, Вера Радојчић. Ми смо у први мах били радосни што одлази Тијанић а онда смо били разочарани када смо видели да је на његово место дошла Вера Радојчић, која је још гора од Тијанића. Значи, то није решење на боље него решење на горе.

● Шта је решење?

Па решење су...

● Значи, вратимо се у круг!

...некомпромитовани људи и решење су вишестраначки одбори, рекао сам у почетку, не знам да ли сте ме слушали? Ви се вртите у кругу а не ја, господине Бодићу!

Ако постоје вишестраначки управни одбори, ако постоје директни телевизијски преноси скупштинских седница и ако дођу некомпромитовани људи на чело тих медијских кућа, ваљда ће ситуација већ у старту бити боља. И она отвара могућности да се, све оно што је предмет наших политичких борби, каналише на један цивилизован начин. Дакле, да се решења налазе у политичком процесу а не на улици.

То је начин, по нама.

- Шта мислите о улози Албанаца на садашњу политичку ситуацију у Југославији?

Албанци имају веома истакнуту улогу преко Адема Демаћија, који ступа у политички савез са Драшковићем и Ђинђићем. Не би изненадило ни да Адем Демаћи постане коалициони партнер ове двојице лидера "Заједно".

- Уколико коалиција "Заједно" заиста, из протеста, врати све освојене мандате, на свим нивоима, како се то најављује, да ли ће власт која буде конституисана након тога, по вашем мишљењу, бити легитимна?

Прво, ако неко врати посланичке мандате а не мора, онда то чини на своју штету. А закон јасно каже: ако неки врати посланичке мандате и ако нема ко, са његове изборне листе да попуни те посланичке мандате, онда се ти посланички мандати деле између странака које су остале у Народној скупштини. И враћање посланичких мандата је, према томе, веома глуп политички потез. То спада у домен аутизма.

- Како оцењујете подршку Биљане Плавшић демонстрацијама у Београду?

Ми, српски радикали никада нисмо имали позитивно мишљење о Биљани Плавшић. Подржали смо је на оним изборима, као неко нужно зло. Ми смо покушали постићи други споразум са Српском демократском странком у јулу месецу, када је делегација Српске радикалне странке боравила на Палама, и када смо разговарали са највишим руководством Републике Српске. Наравно ми вас, тада, нисмо упознавали са детаљима тог разговора али смо вам саопштили да смо били и које су биле кључне теме. Покушали смо и да се нађе неко друго решење за кандидата за председника републике, међутим, Српска демократска странка је ту била категорична и ми нисмо имали куд. Морали смо у кампањи да подржимо Биљану Плавшић јер је друго решење, Живко Радишић, било неупоредиво горе. Између два зла изабрали смо мање али смо знали да је Биљана Плавшић недорасла за политичког лидера и да ће стварати озбиљне политичке проблеме у Републици Српској. Већ је створила политички проблем и Републици Српској и целом српском народу када је, у завршници предизборне кампање, јавно подржала коалицију "Заједно". Њен телеграм је читан на митингу коалиције "Заједно". Али, на срећу, Биљана Плавшић нема неког великог ауторитета у политичким институцијама Републике Српске. Дакле, она онако служи, што би наш народ рекао, за лапудање.

- Управо због тог телеграма и подршке Биљане Плавшић коалицији



Адем Демаћи – шиптарска веза коалиције "Заједно"

"Заједно" Запад се двоуми. Мисли да је дошло до појаве националистичких снага у коалицији "Заједно" и да нису сигурни да је...

Ја мислим да у коалицији "Заједно" нема никаквих националистичких снага али међу грађанима, који демонстрирају на улици, највише је националиста. Наравно, ти људи не подржавају лидере коалиције "Заједно" али су против Милошевића и рачунају да треба њега срушити по било коју цену, ма колико цена била скупа.

Српска радикална странка се не слаже са том варијантом. Без обзира колико је Милошевић лош, ми сматрамо да могу бити још лошије варијанте од њега, уколико не будемо довољно опрезни. Јер за нас је Весна Пешић неупоредиво гора варијанта од Слободана Милошевића. Да не говорим о

Драшковићу, Ђинђићу и осталима. Ми желимо да Милошевић што пре падне али желимо и да спречимо да лидери коалиције "Заједно" дођу на власт. Наш је циљ да победимо и једне и друге.

- Шта је ваш политички циљ сада? Освојили сте власт у Земуну и шта је ваш политички циљ?

Наш је политички циљ да освојимо власт у целој Србији, у целој Савезној републици Југославији и у свим српским земљама.

- Како оцењујете досадашње реакције Запада на протесте дела опозиције и студената у Србији, поводом онога што сте већ рекли на ту тему?

Запад је злурад и Запад покушава дозирати, и са једне и са друге стране потезе, све у свом интересу а на штету српског народа. Дакле, никад подршка са Запада није била искрена. Никад се Запад није залагао за демократију. Ви се сећате, Кристофер је дошао у Београд да подржи Слободана Милошевића у одлуци да узме под своју контролу "Студио Б". То је Кристофер подржао а Драшковић и Ђинђић су одбили, када смо им нудили да идемо на демонстрације поводом тог преузимања "Студија Б". Тада је Американцима било у интересу да Милошевић преузме контролу. Сада су интереси Американца другачији, па Драшковић и Ђинђић излазе на улицу. Дакле, они су марионете. Сутра, ако интерес Американца буде да они кличу Слободану Милошевићу, они ће почети да кличу, у то не-ма никакве сумње. И није немогуће да дође до такве варијанте, да их Американци у неку коалициону владу све заједно стрпају.

Има ли још питања?

Нема, хвала вам.



Политичка наива или нешто друго – Биљана Плавшић, председник Републике Српске подржала је коалицију која је подржала бомбардовање Републике Српске

# СЕЗОНСКО ЛИЊАЊЕ ЈЕДНОГ ВУКА

За Вука Драшковића увек неко други мора да иде у затвор. Када је писац "Судије" заиста и стао пред судију, као вођа српских радикала др Војислав Шешељ?

Скандирања: Пешићки "Спремте се четници", Перовићу – "Славко Србине".

Некада је принцип много важнији од освајања власти – шта би Шешељ радио на истом симсу са усташама.

Циклично, из године у годину, Вук Драшковић обнавља своје напоре да сруши Београд. Позиви на демонстрације Драшковићу служе само да га одрже у политичком животу и само се тако могу схватити, јер од прокламованог обарања Милошевића очигледно нема ништа. Барем на овај, Драшковићев начин. Из простог разлога што се Милошевић не би двоумио да пусти крв уколико би се осетио угроженим, а са друге стране породица Драшковић се до сада увек кукавички понела у одсудним тренуцима. Због тога заиста има места констатација да је једини конкретан продукт изазивања немира на Београдским улицама само рушење престонице Срба и Србије.

Народу којем је одавно доста комунизма не треба много да изађе на улице и уопште није ствар ко га, под фирмом обарања комуниста са власти, позива на протесте. Не ради се о харизми Вука Драшковића која је у стању да окупи масе демонстраната, него јед-



Постизборна мигрена и питање – зашто Вук лек за своју главобољу тражи у иностранству?

ноставно о нагомиланом незадовољству које Драшковић злоупотребљава. Злоупотребљава због тога што он добро зна да то није пут којим се обара комунизам и Милошевић, што из дана у дан бодри окупљене да остану на улицама и тиме повећава ризик од неконтролисаних поступака, како демонстраната тако и милиције. Средом, до сада се није поновило мартовско крвопролиће и демолирање, али то не значи да ће тако остати до краја. То што је ухапшено више од тридесет младих људи за Драшковића је само адуту његовим ораторским наступима, њега не интересује њихова затворска судбина. Управо то што практично по наговору Драшковића страдају други, његов је највећи грех. За њега је злоупотреба деце и омладине у политичке сврхе, нормално средство са којим он жели да освоји власт.

## Вођа са симса

Када је писац "Судије" заиста и стао пред судију, када се заиста погледао, очи у очи, са диктаторовим извршиоцима? Као вођа српских радикала, Војислав Шешељ. Колико је провео у затвору због тога што је обарао комунизам? Као др Шешељ, на пример. Не, за Вука неко други мора да добије батине, да иде у затвор, да погине. Он је увек на сигурној дистанци. Ономад на балкону, сада на симсу. Свеједно, Вук остаје голуб.

Писац Драшковић морао би да зна да постоји нешто што се у животу, па и у политичком, може али не сме да ради. Не само зато што то није морално а кршење морала углавном се не кажњава, него зато што таквим поступком и противнику дозвољаваш увођење прљавих средстава. Када једном позовеш на бомбе и пушке, дозвољаваш и комунистима да узврате истим методама. А у прљавим играма црвени су доказани мајстори. Опет треба да се

пресвлаче у четнике или, овај пут, да сами себи подмешу бомбе. Једва би дочекали. И имали би пуно оправдање пред светом којем је већ одавно доста скраћеница типа ЕТА, ИРА, ПЛО... Кома онда Драшковић тера воду на млину?

То што се може, али не треба, краће се зове – принцип, а да Драшковић заиста нема појма о чему се ради и да су клинци испод симса виспредији, моралнији и принципијелнији од самог Голуба Драшковића говоре и следећи примери: Београдска "грађанка" Весна Пешић доживела је да јој публика прекида говор песмом "Спремте се, четници", а још познатији усташа из Црне Горе, Славко Перовић, доживео је скандирање "Славко Србине". Нема шта, и деца знају шта је принцип, не руше се комунисти и не осваја се власт са усташама и непријатељима Србије. Не узима се власт на штету принципа, некада је принцип далеко важнији од власти. Шта би Шешељ радио на истом симсу са Перовићем, Пешићком, Драшковићем и осталим "Бишћиницама" које човек не може дахвати ни за реп ни за мишићу? Могао би да се погне на тај симс, али само да неког гурне са њега. Чисто фигуративно, у политичку пропаст, наравно.

## Асистенти из Вашингтона

Трећи принцип који је Драшковић (ка) погазио (ла) је можда и најбољнији. "Није Америка непријатељ, лажу вас, она је пријатељ" – телали са симса лидер СПО-а. Одлично, сада када нам је лепо објаснио да су нам Американци пријатељи, много нам је лакше. Кудикамо нам је лепше кад нас бомбардују пријатељи као што су то урадили амерички бомбардери у Републици Српској. Можемо само да нагађамо како би изгледало непријатељско бомбардовање. Додуше, са његове тачке гледишта Америка и јесте пријатељ; његов и осталих муслимана. У целој причи сада највише профитирају Американци.

Улагују им се и једни и други, и ови што су "Заједно" и они што никако да оду даље. Колона демонстраната пролази поред америчке амбасаде, кордони полиције је обезбеђују. Као да неко хоће да је каменује, па не вијоре се америчке заставе тек за украс у тој истој колони. А полиција је ту да особљу амбасаде Милошевић покаже своје добре намере. Управо прича о



америчкој застави и тражењу стране помоћи најбоље осликава Зорана Ђинђића. Сада маршира под истом оном заставом која је изгорела у мирном протесту пред зградом Америчког информативног центра. У протесту који је он лично организовао поводом бомбардовања Републике Српске, ако се још сећа.

Све што ради Вук Драшковић ради за Србију, уз малу помоћ вашингтонских пријатеља, наравно. А ево шта ти његови пријатељи мисле о тој истој Србији: Коментаришући демонстрације у Београду јасну поруку свим Србима упутио је Ненад Пејић, главни и одговорни уредник радија америчког конгреса који од почетка рата емитује свој програм из Прага, под именом "Слободна Европа". Пејић, иначе бивши директор сарајевске телевизије, поручује "Да иако коалиција "Заједно" победи и свргне Милошевића, то неће бити довољно. Међу Србима мора да се нађе неки нови Вили Брант који ће исто као што је овај бивши немачки канцелар клецао у Аушвицу, клекнути пред Хрватима и муслиманима, за све оно што су ови народи у овом рату претрпели од Срба". Прави усташа, као да су Хрвати протерани из Загреба, а не Срби из Книна или муслимани, а не Срби из Сарајева. Додуше, од Драшковића се може доживети да им оде на ноге и понуди извињење у стилу "Извините што нас нисте све поклали, пробајте још једном, трећи пут". Према томе, овакав коментар би заиста морао да отвори очи свима онима који траже туђу помоћ за обарање Милошевића. Дугови морају да се враћају, обично под условима оних који посуђују. А та камата би српски народ мало превише коштала, да не потежемо имагинарне норме, као што је морал.

### Сезонска промена длаке

Да Вук Драшковић заиста хоће да отера комунизам из Србије другачије би се понашао. Прво, не би прослављао као нездрав све док није сигуран



Рано кукурикање црвеног пегла – славље после непотпуних изборних резултата



у резултате. Једноставно, озбиљан политичар то себи не сме да дозволи. Када су се комунисти упустили у прекрајање изборних резултата требао је да настави кампању и крене у други круг гласања. И у девети ако треба, ако су комунисти прегласани једном, биће и сто пута, није важно колико пута се излази на изборе. Па све да су покрали и поништили и последњу победу својих противника, није требало подизати галаму ове врсте тако неспретно и тако им давати још мало простора за деловање. И још по неки колебљиви глас који се уплашио Даничиних бомби. Јер, њима – црвенима – сигурно се ближи крај. Више не знају шта да предузму: покушали су са тоталном, изразито нападном пропагандом – и огадиле се свету. Ако покушају нешто блаже – опет не ваља, мораће дати и опозицији да проговори на малим екрани-

ма. А онда... Што се тиче привреде, иста ствар - ту не помаже ни стари патуљак из бајке. Једино што помаже је либерална привреда. А онда... Што се тиче пензија, видело се већ сад да на тај трик још мало ко наседа. И стварно ће бити – хао комунисти, с том црвеном крпом машите испред очју неком другом, неког другог направите волон.

Из свега произилази да је Драшковић поново намерно био трапап и да је читав циркус одигран само да би Милошевић добио још који дан власти. Од читаве халабуке неулућеном може изгледати да се нешто заиста догађа. Међутим, сви локални посматрачи добро знају да нема разлога за узбуђење. Присутствујемо још једној сезонској промени длаке једног Вука. У перје, као и обично.

Огњен Михајловић

# КАД СИЛА ТРАЖИ РАЗЛОГ

**Социјалисти пуцају по свим шавовима  
Специјалци у сали за венчања  
"Независни" судови изборне поразе претварају у победе**

Две недеље после локалних избора у Србији гласови се још "броје" у појединим изборним комисијама, као у оној ТВ серији "Бекна још није... кад ће не знамо. У великим градовима и општински судови "марљиво" и "непогрешиво" пребројавају и дају ко-

начну реч о "победнику". Више је него јасно да се овде ради о криминалу државног врха, тако да ни сва режимска пропаганда не може да сакрије сазнање да је на локалним изборима у Србији, грађанима поништено изборно право.

У вп. I 393/96

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Миомира Баровића, као председника већа, Бранка Илића, мр Јадранке Илић, Љиљане Дамјановић-Бронет и Димитрија Милића, као чланова већа са стручним сарадником Миливојем Миликић, као записничарем, решавајући по захтеву Социјалистичке партије Србије - Општинског одбора Савски венац у Београду, за ванредно преиспитивање правоснажне пресуде Другог општинског суда у Београду III P.1248/96 од 21.11.1996. године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.1996. године, донео је

## ПРЕСУДУ

Захтев се УВАЖАВА, ПРЕИНАЧАВА правоснажна пресуда Другог општинског суда у Београду III P.1248/96 од 21.11.1996. године, тако што се уважава жалба Социјалистичке партије Србије - Општинског одбора Савски венац у Београду, ПОНИШТАВА решење Општинске изборне комисије за избор одборника у (X) Савски венац без броја од 18.11.1996. године, тако што се поништавају избори за избор одборника у Скупштину Општине Савски венац на целој територији Општине Савски венац одржани у другом кругу дана 17.11.1996. године, те ће се исти поновити.

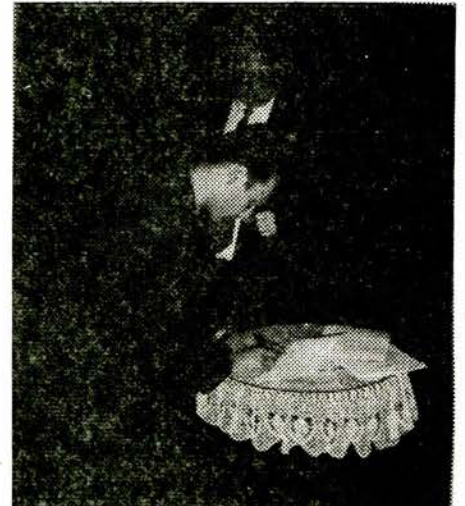
## Образложење

Побијаном пресудом одбија се жалба Општинског одбора Социјалистичке партије Србије Савски венац изјављена против решења Општинске изборне комисије Општине Савски венац без броја од 18.11.1996. године, у предмету заштите изборног права којим решењем је одбијен приговор Општинског одбора Социјалистичке партије Србије Савски венац изјављен дана 18.11.1996. године на нередовност избора као неоснован.

У захтеву за ванредно преиспитивање цитиране правоснажне пресуде Другог општинског суда у Београду подносилац захтева наводи да је незадовољан пресудом Другог општинског суда, те улаже захтев за ванредно преиспитивање исте захтевајући да Врховни суд Србије преиначи одлуку Другог општинског суда, тако што ће поништити решење Општинске изборне комисије Скупштине Општине Савски венац и истовремено поништити други круг избора за одборнике Скупштине општине Савски венац.

Подносилац захтева сматра да је став Другог општинског суда незаконит и посебно истиче да Скупштина општине може искључиво одлучивати на седницама, како је предвиђено Пословником о раду Скупштине општине. Предложио је да се захтев уважи.

Факсимил судске пресуде



Драшко Марковић потписује повељу заклетве на одборничко место

Није ово први пут да социјалистички режим на сличан начин крши устав. Присетимо се само прошлог сазива Савезне скупштине који је "породио" посланичку групу Јована Гламочанина. Очигледно је да се после пљачке грађана Србије преко старе штедне, зајма за препород Србије, односно Кипра, Језде и Дафине, сада краде и воља бирача.

Социјалистички темељи су покопани а њихова власт огољена. Не може се прикрити чињеница да је нарушен мит о непобедивости социјалиста и њиховог вође. Безобразлук и безобзирност ове "рањене" власти су карактеристичне за већину изборних јединица у Србији, где се још увек одржавају изборни кругови: трећи, четврти, пети, шести... прави маратон, чији покровитељ, за разлику од Београдског, није Скупштина града Београда и њен председник "мали Неша", већ председник Србије Слободан Милошевић.

Када смо већ код Београда, имамо пример Савског венца на коме је поништен комплетан други изборни круг. Социјалисти незадовољни изборним поразом на овој Београдској општини, преко свог општинског одбора, у понедељак 18. новембра, затражили су телефонским путем од Општинске изборне комисије Скупштине општине Савски венац поништење избора на свих 37 бирачких места. На овај захтев СПС-а, Општинска изборна комисија је одговорила да нема места поништењу избора јер

комисију која ће поновити изборе у другом кругу за избор одборника у Скупштину општине Савски венац који су одржани дана 17.11.1996. године, а у свему у складу са законом.

На основу свега изложеног, Врховни суд Србије је у складу одредаба члана 30. став 1. и 2. у вези члана 19. став 2. Закона о управним споровима дјелукао као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ  
дана 22.11.1996. године, Ув.1 393/96

Записничар,  
Миливоје Миликић, с.р.

Председник већа,  
судија  
Миомир Баровић, с.р.

За тачност отправка  
Шеф писарнице  
Радмила Митровић

дк

је само на једном бирачком месту унет приговор у записник и затражила писмену жалбу СПС-а.

Из општинског одбора СПС-а Савског венца им је саопштено да ће чланови изборне комисије који су у СПС-у (а таквих је већина) бити искључени из партије. Исте ноћи зграду општине Савски венац запосело је 60 специјалаца МУП-а Србије под пуном ратном опремом са панцирима и аутоматским оружјем. У "првом нале

ту освојили су" салу за венчања (услед чега су отказана два венчања) а потом и одборничке столице у сали Скупштине општине Савски венац где се и данас налазе.

То је права слика социјалистичког корака у нови век, уместо представника народа у скупштинским клупама седи полиција под шлемовима, панцирима и са пушкама "на готово".

Није случајно да се на Савском венцу на овакав начин поништава из-

борна воља, ако имамо у виду да на њему живе: "божанства левице": брачни пар Милошевић-Марковић, "први пендрек" Србије Радмило Богдановић и "чувар" Устава Ратко Марковић. На овој, по броју становника (39.000) најмањој, Београдској општини лоциране су најзначајније институције у Србији. На жалост, захваљујући овом криминалном режиму данас ове институције представљају само пуки инструмент СПС-а и ЈУЛ-а. Да не би судство остало по страни побринуо се Врховни суд Србије дана 22. новембра 1996. године, пресудом којом уважава жалбу СПС-а општинског одбора Савски венац а преиначавачу правоснажну пресуду Другог општинског суда у Београду и поништава решење општинске Изборне комисије за избор одборника у Скупштини општине Савски венац.

У праву су они који тврде да су са оволико труда и напора уложили у одбрану Крајине колико у Савски венац, данас би Книн и Пакрац били слободни.

Драшко Марковић

## САМОКРИТИКА



ЗАШТО ЈЕ ДРАГОСЛАВ АВРАМОВИЋ САМО ЈЕДНО ПОЛУВРЕМЕ  
БИО ГЛАВНИ ИГРАЧ "MADE IN USA" КОАЛИЦИЈЕ

# ПРЕДИЗБОРНЕ МРДАЛИЦЕ

"Супер дека" или "камен за купус" којим је Вашингтон притиснуо ошамућеног Милошевића, више него успешно одиграо је своју последњу "карактерну" улогу

Уочи избора за Савезну скупштину, као гром из ведрога неба, одјекнула је вест да је бивши гувернер Народне банке Југославије Драгослав Аврамовић стао на чело коалиције "Заједно". Долазак ортодоксног левичара на чело тзв. десне коалиције био је прворазредно изненађење. Тај очигледни парадокс опет је у први план избацио по мало заборављеног банкара. Уобичајено питање било је: како је, зашто и на чији миг до тога дошло?

Аврамовић се, наводно, одавно љутио на Милошевића који га је, тобоже, спутавао у предузимању правих потеза. "Супротних" мишљења било је нарочито по питању Ковнице новца. У почетку је хутао а касније је давао изјаве на своју руку, често веома различите од званичних. Временом је почео да се мува око све бројнијих штрајкача и да изиграва њиховог душебрижника.

Скупљао је поене и лежерним (ширкузантским) облачењем и "скромном" исхраном (гирице за динар), што и није необично за људе његових година.

Било је очигледно да стари лисац "фризира" биографију и да се припрема за неку нову улогу. Милошевићу више није била потребна инфлација.

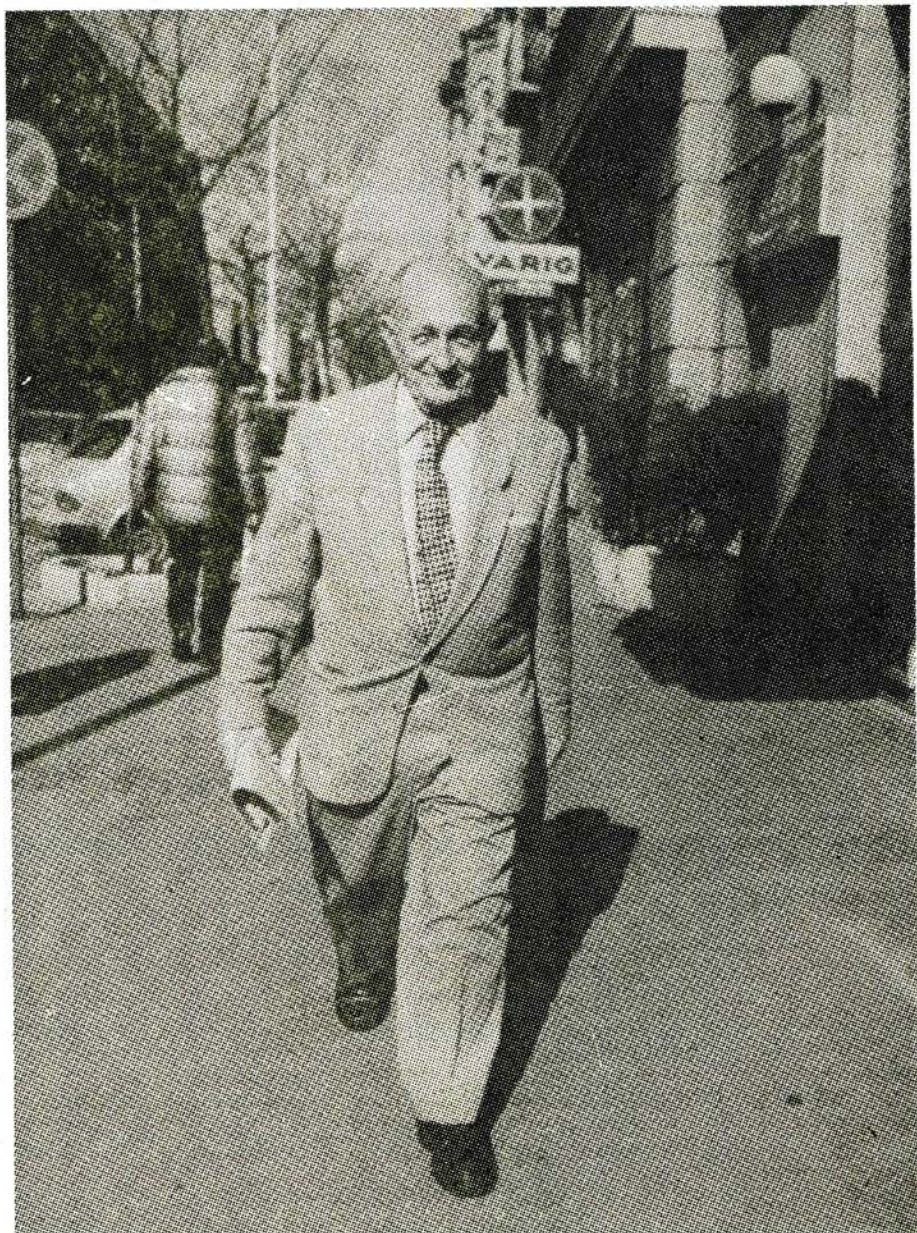
Када је стекао опозициони имиџ, што данас овде није нарочито тешко, повукао се у своје инострано боравиште. Тврдио је пазар да му је доста свега а помно је пратио предизборну кампању која се распламсавала.

За то време други су за њега меркали страну и чекали његових пет минута. Када су ОНИ проценили да су се испунили услови за трансфер године, убачен је у машину. Даље се све одвијало по ЊИХОВОМ плану.

## Водич за превођење жедних преко воде

Коалицији "Заједно", којој нису баш цветале руже, и којој је било потребно неко "освежење" да би кренула са мртве тачке, сугерисано је да му упуту позив. Вук се "добровољно" одрекао функције првог међу једнакима.

Аврамовић је као запета пушка прихватио "указано поверење" и вратио се у политику на велика врата. Политичка сцена је узаврела.



Лидер у оставци – Драгослав Аврамовић, потрошни материјал америчке администрације

Вест о његовом повратку наишла је на различите коментаре. Заговорници интеграције са "светом" (у којој би Србија била "она" страна) били су одушевљени. Велики број оних који су се сећали "његових" заслуга у зау-

стављању инфлације, и који су у њему опет видели сламку спаса, били су, такође, одушевљени. Део бирачког тела који би против социјалиста ступио у савез и са црним ђаволом, прогледао му је кроз прсте

прошлогодишње мушке са житом и дукатима. Део социјалиста (који више нису једнодушни) умањивао је његов значај, док је други, знатно мањи део, одмах схватио одакле дува ветар. Иако је било и критичких примедби на рачун "распеваног старкеље", које уопште нису биле без основа, изборне акције коалиције "Заједно" нагло су скочиле.

Процењујући да је погодан тренутак, председник Демократске страннице Србије, Кошгуница, потиснуо је у страну своје "интегрално" српство и приступио Коалицији. Тако се, после дужег времена прикључио већини својих одбора који су, много пре њега, заиграли на ту карту. Наравно да се у "тиму снова" нашао и чувени јахач попова из Мердара, Драгољуб Мићуновић. На крају је онај, коме је све ово и било намењено, прогутао мамац.

### Империја узвраћа ударац

Није се дуго чекало на Милошевићев одговор.

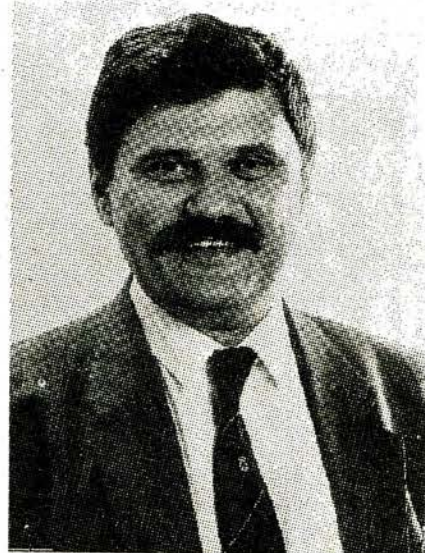
Узнемирени лидер социјалиста, који је осетио да би у таквим околностима сигурно изгубио изборну битку, повукао је очекивани потез. Свог коалиционог партнера и потрчка из Нове демократије, Душана Михајловића, хитно је послао у Вашингтон, у "приватну посету". Михајло-

вићев једини пртљаг био је предлог новокомпонованог миротворца са Дедаиња за решење косовског питања (и још неких у пакету) у замену за Аврамовићеву елиминацију из изборне трке. Писмо, пакет и курир били су упућени на праву адресу. Попизни председник Србије, по обичају, понудио је више него што је тражено. А шта је све дао и на шта је све пристао, видеће се ускоро.

Добро позната екипа из Стејт департмента проучила је његов рецепт за отцепљење Космета, што је недвосмислено била суштина предлога, и прихватила споразум.

Исто тако изненада, као што је и дошао на чело коалиције "Заједно", Аврамовић је постао "технолошки вишак". Није честито ни загрејао столицу а морао је да купи прње. Гласине о притиску на њега и лошем здравственом стању биле су приче за малу децу. Истина је била нешто друго, добро сакривено од јавности.

Несуђени лидер Коалиције, чија је абдикација тешко пала његовим присталицама, био је само обичан амерички цокер у балканској игри географским картама. Помоћу њега извршен је пресудан притисак на грогираниог Милошевића, који је скупим поклоном спасао кожу и добио одрешене руке. Дозвољено му је да жари, пали, краде и да до миле воље прекраја изборне резултате. Само ра-

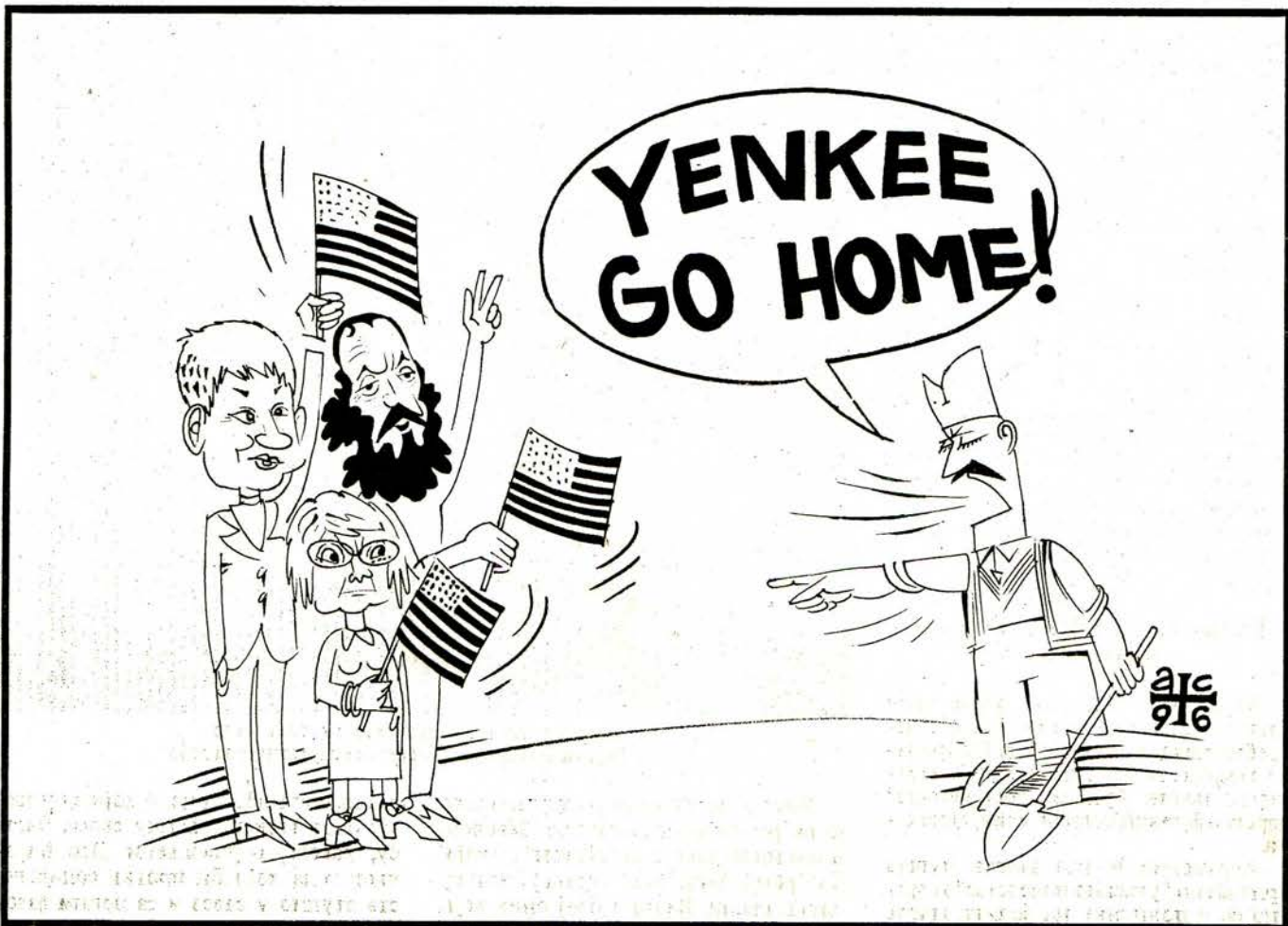


Увек на услузи Милошевићу  
– Душан Михајловић  
председник Нове демократије

дикалима, на Косову, које је управо предао, закинуо је четири мандата за Савезну скупштину.

Што се тиче "Супер деке" или "Распеваног старкеље" он је у политици, по свој прилици, отпевао лабудову песму. Придружиће му се, ускоро, и неки лидери "опозиционих" странака, којима је политичка наука "јача страна".

Синиша Аксентијевић





## ЗЛОУПОТРЕБА СЛУЖБЕНОГ ПОЛОЖАЈА

Уочи избора за градске и општинске одборнике, директор Ц маркета, Слободан Радуловић, повешао је асортиман јефтине робе у продавницама тог предузећа.

Кршећи норме доброг укуса, Радуловић је наредио истицање својих изборних плаката у изложима већине Ц маркетових објеката, рекламирајући се исто као и роба на "велики почек за велики чек".

Пребег у Нову демократију, који се пре три године истакао у спасавању потопљених социјалиста, грубо је злоупотребио службени положај. Он је био једини одборнички кандидат коме нису цепани или прелепљивани плакати, јер су били под будним оком особља које је обавезе чувара прихватило и милом и силом. Али ни то му није помогло.

Вољом осиромашених бирача, који су принуђени да свакодневно купују у прескупим продавницама Ц маркета, "сналажљиви" и несуђени одборник отпао је у првом изборном кругу.

Сидиша Аксентијевић



# НЕПРАВИЛНИ КРУГОВИ

**Предизборна кампања, избори, законско предизборно ћутање и све остало што избори са собом носе, завршено је или се приводи крају. После четвртог изборног круга све ће бити готово. Не верујемо да и "ови" имају више снаге да улазе у пети и остале изборне кругове. Немају изгледа ни потребе. Сасвим су довољно мандата накрали у претходним изборним круговима. Или накуповали. Ускоро ће се и то јасно видети.**

Феномен трговине гласовима и мандатима је категорија, стара колико и сами избори. И крађа гласова и манипулација гласовима такође. У предизборној кампањи појавио се велики број фалсификованих летака, и са леве и са "десне" стране у којима су, лажима и обманама, збуњивани гласачи. Само са "десне" стране, из тabora коалиције "Заједно" оваквих памфлета и фалсификата било је на десетине. И то широм Србије. Потрошене су тоне папира да би се, и поред нашег јасно изреченог става Српске радикалне странке и донете одлуке да ни у једну коалицију не улази, тај и тај општински одбор, тај и тај окружни или бар месни одбор укључио, те да треба искључиво гласати за кандидате Коалиције. Фалсификовања печата и потписа председника општинских одбора било је на све стране. И успели су да на овај начин обману део радикалског бирачког тела. Рачуна се да су овако украли неколико десетина хиљада гласова у Србији. Један део гласова српски радикали су изгубили тако што су многи бирачи, који иначе гласају за њих, дали свој глас Коалицији, сматрајући да је то једини начин да се комунисти коначно скину с власти. Трећи вид отимачине одиграо се на самим изборима, тамо где чланови бирачких одбора нису били довољно будни. Рачуна се да су тако изгубили, односно да им је отето овако преко сто хиљада гласова. Но, и поред свих отимачина и обмана, Српска радикална странка је добила око 30% гласова више него на претходним изборима и доказала да је најјача политичка партија. Појединачно јача и од владајуће. Кад се број добијених гласова подели на број странака које су у коалицијама рачуница јасно показује где се ко налази. Анализе, које се врше у Српској радикалној странци, помоћи ће да се исправе грешке и пропусти, да се доведе у ред све што није ваљало и да се на следеће изборе изађе тако организовано да им нико ни један глас не украде. Толико о српским радикалима и њиховим изборним резултатима.



Песуморни гласач  
– Милошевић није пропустио ни један изборни круг

## Постизборне анализе

Да мало проанализирамо позадину ових дешавања која су уследила после избора. Тачније после првог изборног круга. Између првог и другог изборног круга а поготову после другог круга, обе коалиције направиле су гомилу намерних и ненамерних грешака широм Србије. Лева коалиција је, служећи се снагом и утицајем које је имала у изборним комисијама, покрала или поништила огроман број мандата тиме довела у питање већ освојену победу коалиције "Заједно". Челници ове коалиције чине велику грешку (намерну или случајну), упадајући у просторије изборне комисије, чиме су социјалистима отворили могућност да доведу у питање регуларност избора. И овога пута се показало да непоштовање Закона и стихија могу да буду само контрапродуктивни и никако добро не могу донети. Брзоплетост се не исплати. Политичари, вође партија, морају да буду смирени, сталожени, разложни. Није нам ни на крај памети да кажемо да су изборни закони ове земље ваљани. Као уосталом ни гомила других закона које је овај режим донео. Напротив. Међутим, закони се морају поштовати све док се

не дође у ситуацију да се исти промени. И то искључиво на месту на коме су донети. Дакле у парламенту. Све остало је анархија, хаос и безаконје. Српска радикална странка, наравно, подржава демонстрације као вид изражавања незадовољства и протеста. Али само демонстрације које ничији живот и здравље не могу угрозити. Демонстрације које не носе телесне повреде. Дакле, јаја да, каменце не. Каменце отварају могућност режиму да примени силу. Не постоји власт, фотеља, функција и мандат због које вреди пролити кап крви. Ове садашње демонстрације изгубиле су смисао и сврху оног тренутка кад су Вук и остали упали у просторије изборне комисије и кад је Даница Драшковић позвала на тероризам, пушке, бомбе, Аписа и његов начин разрешавања ствари. И кад је прва каменца полетела на прозор било које институције. Не верујемо да су челници ове коалиције толико неинформисани и наивни да ово нису знали.

## Суфлери из амбасада

Логично је питање, зашто су онда то урадили. Постоје три могуће варијанте: прва и највероватнија, још давно, пре избора, Вук се договорио са социјалистима да прикупи све снаге опозиције, упрегне их у своја кола и током избора прода режиму. Накнада у виду виле од неколико стотина квадрата у Ул. Благоја Паровића 117, исплаћена је неколико месеци унапред. У том случају Ђинђић и остали су преведени жедни преко воде. Друга варијанта која је компатибилна са првом и за коју већ постоје извесни докази и потврде је директно мешање страног фактора (оба вештајних служби) и то првенствено немачких и америчких. Доказ њихове укључености у предизборну кампању је и трчање Вука и Ђинђића у америчку и немачку амбасаду и изјаве које су и једни и други давали. Из изјава се јасно види ангажованост ових фактора. И њихове намере такође.



Награда за услуге режиму – Вукова кућа у улици Благоја Паровића 117

Запад нема намеру да руши Слободана Милошевића. У "Вашингтон посту" је децидно речено да Американци немају поверења у коалицију "Заједно" везано за спровођење Дејтонског споразума. Уколико се узме у обзир чињеница да је "Вашингтон пост" режимски лист, јасно произлази закључак.

### "Педагошка" поема Запада

Ударац који је Милошевић сада добио само треба да га омекша и ослаби како би га Запад лакше натерао да јевтиније уступи и прода Космет и Републику Српску. Дозирана подршка и једнима и другима стално држи тензију. И по овој варијанти до трговине је дошло или долази с тим што су у овом случају преко воде преведени жедни Ђинђић и Вук и сви из коалиције "Заједно". Онако заједно. И на крају трећа варијанта би могла бити страх због неспособности организовања и деловања власти и већ освојених мандата. И то из два разлога. Први, где је јасно видљиво да је јединство у коалицији "Заједно" "јединство рогова у врећи" где свако вуче на своју страну а свађе између челника и чланства увелико постају правило понашања, и други где је јасно испољен страх због неспособности организовања друштвеног и јавног живота. Спас и привремено одлагање питања пронађен је у организовању немира и демонстрација. Оно што је и саме актере и организаторе изненадило био је број незадовољника који се појавио на улици.

Огромна маса коју је тешко усмерава-ти, каналисати и водити.

Из ових протеста видљива су два логична краја. Први, по коме ће лидери коалиције постепено смиривати ситуацију што ће довести до осипања броја учесника и престанка штрајка. Други би могао бити нарастање броја где би се маса на крају потпуно отргла и који би довео до бруталног сузбија-

ња демонстрација од стране режима уз могућност жртава. Српском народу не одговара ни један ни други вид. Српском народу остаје једино да схвати превару тзв. Коалиције "Заједно" и на следећим изборима своје гласове повери оној странци која заступа његове интересе.

Момир Марковић



Жал за Аписом (биком)  
– Дана од мегдана



# ЗАКЛЕТВА У ЦРКВИ

У цркви Светог Александра Невског у Београду, 19. новембра, два дана после другог круга избора за Градску и општинске скупштине, заклетву су положили сви савезни посланици Српске радикалне странке и одборници из Београда.

Одборници из унутрашњости заклетву су положили 20. новембра.

Први пут у новијој историји Србије, припадници једне политичке организације положили су заклетву у цркви. То су 19. и 20. новембра у цркви Светог Александра Невског, на чијој општини се налази седиште Српске радикалне странке, учинили новоизабрани савезни посланици и одборници те странке.

Оживљавање тог, из јавног живота одавно искљученог обичаја, био је потез вредан изузетне пажње. Није се радило о јефтиној пропагандној представи, или изливу неког изненадног верског фанатизма, већ о потврди озбиљних и поштених намера у предстојећем обављању народног посла.

Будући да су на актуелној политичкој сцени очигледне последице одсуства морала из политике, српски радикали су "бацили коцку". Решили су да се на свим нивоима власти, које су освојили, ухвате укоштац са организованим државним криминалом, корупцијом и другим малверзацијама. Да своја програмска начела примене у пракси. Да опљачканом и обесправљеном народу поврате самопоуздање и докажу да су бољи, поштенији и способнији од леворуке коалиције.

Зато су у складу са народном традицијом и етичким принципима, свој завет потврдили пред Богом!

Под сводом цркве Светог Александра Невског све учеснике заклетве, предвођене председником Шешељем, поздравио је свештеник Вајо Јовић. Честитајући им значајне изборне резултате, отац Вајо је, између осталог, рекао:

"Желим да вашу моћ и политички утицај који имате, употребите за јединство српског народа, за братољубље и слогу. Да га употребите за чување чистоте православне вере, за неговање традиција и обичаја српског народа, за чување језика, писма, културе и свог духовног стваралаштва. То је ваш задатак а ми ћемо вас, као Црква, подржати.

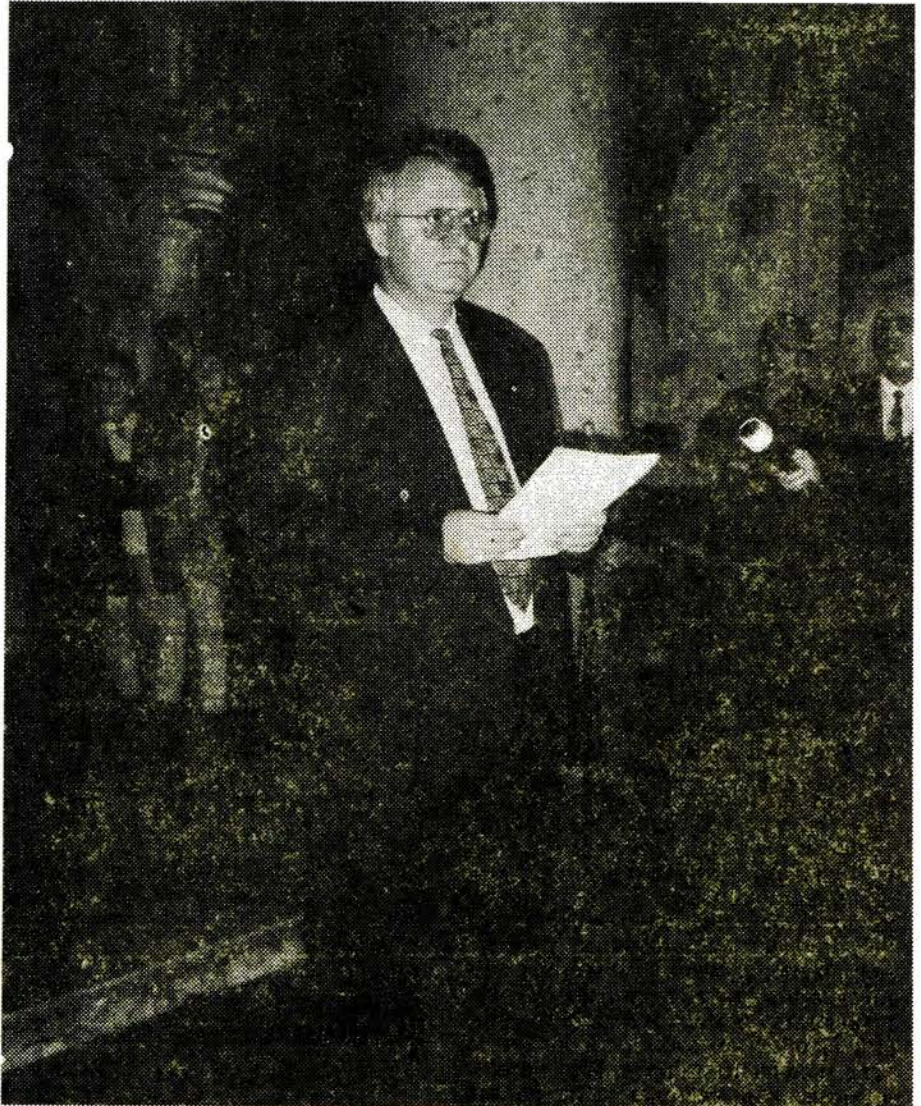
Честитамо вам и желимо да овој заклетви којој данас приступате, а која је врло озбиљан чин, приступите искрено, са потпуном чистом савешћу, свесни пуне и потпуне одговорности онога на шта пристајете.

Историја наше Цркве и памћење народа уче нас да кад год се ко криво

кљео, није било добро ни њему ни његовим потомцима! Зато се и каже – како радио тако ми и Бог помогао!"

После поздравног говора, одржана је пригодна служба састављена од разних благодарствених молитви које су могле да се примене у тој ситуацији. Протојереј Милан Миловановић, јереј Вајо Јовић и протођакон Момир Лечић, секретар кабинета Његове светости, Патријарха српског господина Павла, благословили су чин заклетве. Пратио их је хор младих чији су тропари, "Оче наш" и "Достојно јест" допуњавали тај свечани и историјски тренутак.

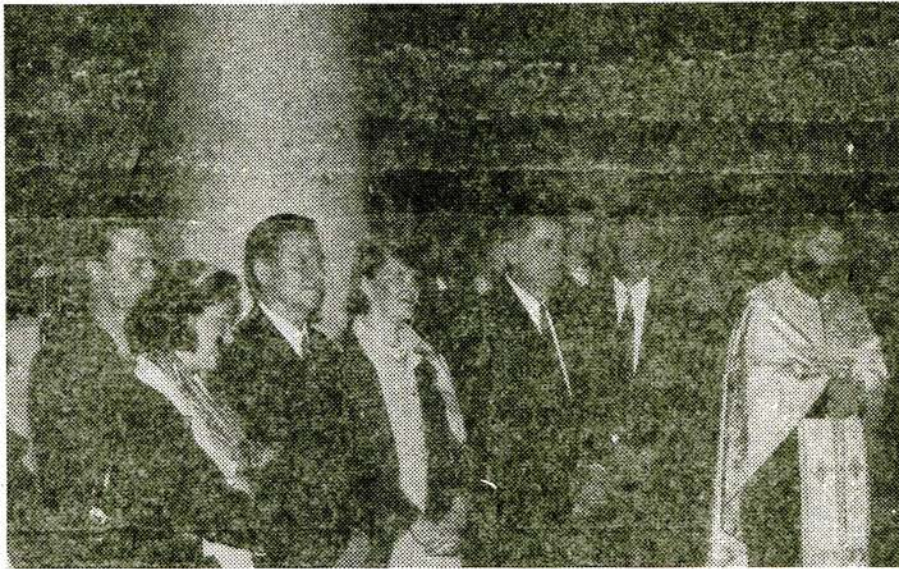
После службе приступио је председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ. Праћен гласовима посланика и одборника, који су понављали његове речи, прочитао је



"Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако и мени Бог помогао!"



У порти цркве Светог Александра Невског



Група савезник посланика и одборника са свештеником Јовићем

текст заклетве који у целости преносимо.

"Ја, Војислав Шешељ (остали су из говарали своја имена)

Заклињем се као савезни посланик Српске радикалне странке,

Заклињем се као градски одборник Српске радикалне странке,

Заклињем се као општински одборник Српске радикалне странке,

Заклињем се свемогућим Богом, Заклињем се својом православном вером,

Заклињем се својим именом и својом чашћу,

Заклињем се славом својих предака и будућношћу својих потомака,

Да ћу часно, поштено, искрено и предано, обављати своју посланичку и своју одборничку дужност, поштујући страначку дисциплину и извршавајући одлуке највиших страначких органа, у складу са Програмом и Статутом Српске радикалне странке.

Јединство српског народа и државе, политичка демократија, цивили-

зовани правни поредак, економски просперитет и социјална правда, увек и свуда представљаће главне циљеве политичке борбе.

Никада и ничим нећу довести у питање углед Српске радикалне странке.

Мојим посланичким и одборничким мандатом у сваком тренутку ће располагати Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке и њеној вољи ћу се безусловно покоравати.

Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако и мени Бог помогао!"

Поред др Шешеља и великог броја градских и општинских одборника, чија имена нисмо у могућности да поменемо због недостатка простора, заклетву су положили:

Бранислав Блажић, савезни посланик из Кикинде,

Зоран Булајић из Прокупља  
Маја Гојковић из Новог Сада,  
Зоран Дражиловић из Београда,  
Наташа Јовановић из Крагујевца,

Петар Јојић из Панчева,  
Зоран Красић из Ниша,  
Стеван Кесејић из Сомбора,  
Драшко Марковић из Београда,  
Милосав Миличковић из Београда,  
Лука Митровић из Ужичке Пожеге,  
Радослав Росић из Сремске Митровице

Више  
Вељко Ружић из Врбаса,  
Филип Стојановић из Гњилана и Рада Трајковић из Приштине.

Полагањем заклетве која није била само олако давање речи у функцији дневног маркетинга, српски радикали су окренули нову страницу у правилима политичког понашања. Свесно су преузели обавезе и истакли да ће за свој рад сносити последице и да се неће сакривати иза института колективне одговорности. Да ће све подредити закону и интересима народа.

Познаваоци прилика у редовима српских радикала, којима се не може приписати ни једна афера, не сумњају да ће они истрајати у својој намери.

По изласку из цркве, један од заклетих одборника, Томислав Николић, заменик председника Странке и шеф посланичке групе у Републичкој скупштини, дао је следећу изјаву:

"Ово је до сада јединствени случај међу политичким странкама да се посланици, свесни тога шта чине, заклињу у божијем храму, у оно што би требало да буде потпуно нормална ствар, да неће издати странку, да ће бити часни и поштени људи, да неће издати српство.

Чак и ово за неког може да буде неубедљиво, па да заволу ауто, или пословни простор, или кућу, или стан, или положај. Али, сматрам, да ми као Срби православне вере треба ово да поштујемо и да је ова заклетва довољна за сваког правог Србина. А онеме, коме ни ово није довољно више ништа не може да помогне! Онај ко не мисли на будућност своје деце, ко може да се пред Богом криво закуне, тај не може да буде српски радикал!"

Синиша Аксентијевић



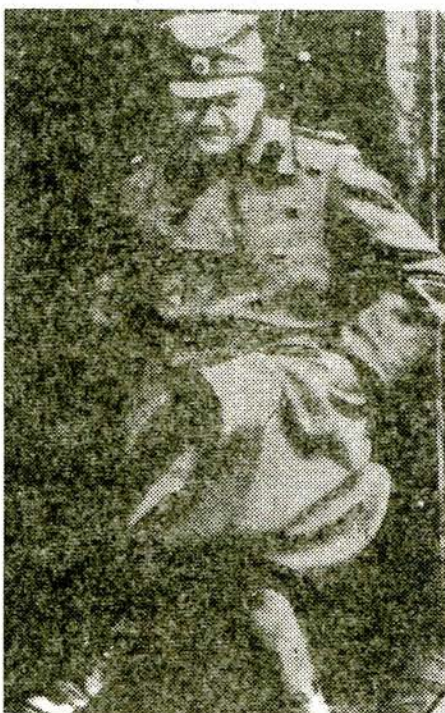
Потпредседник општине Земун Владимир Башкот

# ПОЛИТИКА НА МЕТИ

Нападаци на "Политику" поштедели чувени уводник оснивача Владислава Рибникара, објављен у првом броју листа, 1904. године, под насловом "Задатак независне штампе", који в.д. главног и одговорног уредника Хаџи Драган Антић никада није поштовао

У вечерњим сатима 27. новембра огорчени демонстранти због неистинитог писања "бомбардовали" су каменицама и изваљеним гранитним коцкама с тротоара зграду "Политике", а потом из разбијених излога киоска палили њено главно издање. Тај вандалски и скандалозни гест није забележен у 92. годишњој бурној историји српског најстаријег гласила. А после таквог чина био је основни ред да генерални директор "Политике АД" и в.д. главног и одговорног уредника Хаџи Драган Антић одмах поднесе оставку или буде на то натеран од стране режима, који је једном електричару по правом занимању и лошем новинару, дао могућност да већ неколико година буде главни обмашивач јавности у најстаријем листу на Балкану.

"Поставља се питање шта је то тако, осим честих дезинформација или прећуткивања деловања опозиционих странака, разјарило учеснике демонстрација због неких поништених резултата општинских избора, да у огорчењу, после силних симболичних јаја посегну за тешким камењем и тротоарским коцкама да би угасили неонску, светлећу огромну рекламу "Политика", а потом поразбијали све велике стаклене излоге и врата у приземљу, декорације њене маркетинг агенције, уништили рефлекторе и видно оштетили тај облакодер до четвртог спрата. Једино је у главном рекламном излогу остао, поред старе штампарске машине, неколико десетина пута увећан први број листа "Политика" из 1904. године са чувеним уводником оснивача Владислава Рибникара. "Задатак независне штампе", који је био основна идеја-водиља многих генерација уредника и сарадника. А управо одредбе тог историјског уводника "Политике" њен садашњи главни руководилац потписиван иницијалима Х.Д.А. није поштовао јер да јесте уверени смо да не би дошло до драстичног "бомбардовања" његовог гласила. У ствари, чини се да је рекламним истицањем неспроведеног у живот Рибникаревог уводника о независној штампи, тај јадни генерални



Оснивач "Политике"  
Владислав Рибникар

директор и одговорни уредник (Хаџи Драган Антић) желео да видно истакне своју спрдњу са народом и читаоцима "Политике". Он, изгледа, да никада није успео тачно да прочита и правилно протумачи и током ових узбурканих дана на српској политичкој сцени тај веома актуелан проглас. А ако и јесте онда га није разумео јер је својим дозлабога ружним поступцима према опозицији, нарочито Српској радикалној странци која је дуго времена табу-тема за његов лист, јасно свима ставио к знању да служи искључиво владајућој олигархији, која је срамном политиком током вођења рата и издаје уз подршку криминалне мафије, довела до највећег пораза српски народ у историји после Косовске битке и несрећно окончаног првог Карађорђевог устанка. Јер, у поменутом значајном уводнику залажући се за потпуно независну штампу оснивачи "Полити-

ке" захтевали су да се превасходно "Праведном критиком владиног рада потпомаже опозиција", као и обратно, што режимски слуга Хаџи Драган Антић није чинио. Поменути Уводник "Политике, посебно, указује на оно што садашњи њен главни уредник и директор не прихвата. "Данаско може имати и противно уверење па да је ипак то уверење поштено и искрено". А онда у истом тексту још се напомиње да су такви критичари најчешће изложени санкцијама: "Одмах се подмећу неке задње мисли и подмукле намере свакоме ко је другог мишљења". По наредбама Главног Хаџи Драгана Антића у "Политици" данас се прећуткује или маргинализује делатност опозиције, извештаји о демонстрацијама уместо на првој дају у средини листа неоптупно, а сви који имају "противна уверења" у вези са режимским подвалама и махинацијама бивају распети на стуб срама.

Колико далеко иде безобзирност "Прљавог Хаџија" најбоље сведочи број "Политике" од 3. децембра, где после протестног текста "Палење Политике" штампа дезинформацију да је његово неокомунистичко гласило по тобожњем истраживању јавног мишљења "Најчитанија и најобјективнија новина". А истовремено свакодневно на киосцима широм наше земље остају големе камаре непродатих бројева "Политике". О животним неделима Хаџи Драгана Антића и његових сабораца, заправо о ранијој слави и садашњој беби "Политике" могла би се написати исцрпна, аналитичка студија на хиљаду страница, али за ову прилику указаћемо само на неколико ранијих битних одлика тог гласила изневерених од Хаџи Драгана Антића.

Лист "Политика" сматран је за преломни догађај у српском новинарству, био познат по својим часним оснивачима - јуначки погинулим у светском рату браћи Рибникар, као и племенитом др Слободану Рибникару, заједно са низом значајних сарадника и уредника, који су за разлику од Хаџи Драгана Антића, свагда били уз свој народ, борећи се пером за



Архитектонски злочин – на месту палате Друге мушке гимназије (снимак из 1940. год.) подигнута је нова зграда "Политике"

његову истину и правду, а не да од ње извлаче ничим заслужене велике привилегије и материјалне добити. У скорашње време Хаџи Драган Антић, извршио је незакониту трансформацију "Политике" означену са "А.Д." али акције нису додељене радницима као што се то ради у свету. Јер, очигледно да новокомонвани капиталиста "Прљави Хаџи" не признаје минули рад, он је једини директор "Политике" који пензионерима ускрађује већ неколико година, стотинак динара на крају године, у име награде за ранију приврженост Кући.

Браћа Рибникар као одлучни противници завојевачке политике, обратом од злогласних антисрпских чланака Хаџи Драгана Антића, у време најжешћих напада устаничких кољача на Републику Српску Крајину и стравичног НАТО бомбардовања браће из Републике Српске, нису се оглушавали поводом злочина великих сила него су се са пером и пушком у руци до изгинућа борили за слободу. Таква је слободарски оријентисана "Политика" била и током Царинског рата са Аустро-Угарском (1906), за време Анексионе кризе при покушају страног поробљавања српске Босне и Херцеговине (1908), у доба Фриђунгове афере у Бечу (1909) о којој је лично извештавао уредник Дарко Рибникар.

Поводом свих важнијих историјских догађаја "Политика" је увек прва објављивала и ванредна издања, стајући одлучно на страну заштите српских интереса, што се није десило при незапамћеном у историји етничким чишћењима од стране хрватске солдатеске, при паду Книна или злогласном, крајње нечовечном НАТО бомбардовању исцрпеног ранијим

победоносним јуначким биткама за своје ослобођење од усташко-потуричких крвника народа Републике Српске.

"Београђани, отаџбина је у опасности!" - на првој страни "Политике" 23. септембра 1908. године био је објављен патриотски уводник њеног истакнутог сарадника - књижевника Јована Дучића, који је за разлику од данашњег Хаџи Драгана Антића подигао оштри глас протеста против аустројске претње "да нам разбојнички отме Босну и Херцеговину". "Политика" је била одлучан, опомињући глас угроженог српског народа преко Дрине и у осталим крајевима под оку пацијом туђина, свагда је подржавала сваки протесни скуп, митинг и демонстрације у циљу заштите наших националних интереса за разлику од садашње. Међутим, поред много славних датума "Политика" је имала и доста црних, попут садашњих, када су због друкчијег политичког опредељења, страдали њени дугогодишњи, угледни сарадници и уредници: споменимо да је њен главни уредник, носилац Карађорђевог звезде и осталих високих одликовања Јован Тановић био без суда и пресуде 1944. године стрељан са групом од 105. истакнутих Београђана; у тим ужасним чисткама нове власти страдао је и чувени књижевник Глигорије Божовић; два пута је по Титовој и Ђиласовој наредби наш најбољи новинар Предраг Милојевић морао да напусти редакцију; више истакнутих журналиста због денунцирања колега завршило је туцајући камен на Голмом отоку; чувена је чистка хрватског кадровика Франа Барбиерија 1971. који је из редакције НИН-а из-



Зграда поховане "Политике"

бацио групу најбољих српских новинара...

И писац овог текста о страдањима у некадашњој и данашњој "Политици", посебно како га је због испољеног национализма у писању прогонио озлоглашени генерални директор Хаџи Драган Антић објавио је 1995. године обимну, документовану књигу симболичног наслова "Прљави Хаџи". Та хроника била је уперена против највећих скорашњих рушитеља угледа "Политике" на чијем челу се налази још увек Хаџи Драган Антић са својим пајташима Богданом Тирнанићем и Александром Тијанићем. На жалост, упозорења и отворене критике у књизи "Прљави Хаџи" нису од владајућег режима озбиљно схваћене, па је аутор био изложен нечувеним увредама и понижењима, позиван на кривичну одговорност и проглашаван за душевног болесника, а глав-



Увертира за каменице



"Уређивачки одбор" Политике

ни кривци захваљујући својој менторки др Мири Марковић још више су напредовали на степеницама друштвене неокомунистичке хијерархије. Чувени Хаџи Драган Антић незаконитим ујдурмама приграбио је целокупну "Политику", а надобудни Александар Тијанић чак постао као "мали и сиромашни новинар" (да апсурдног његовог представљања!) министар за информације успешно угушивши преостале слободне медије, поводом чега је од јавности притешњен, морао поднети ових дана оставку.

Режимски моћници нису имали слуха ни за оправдане критике председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља, који је више пута на Конференцијама за штампу истакао злонамерно деловање Хаџи Драгана Антића између осталог истакавши: "Хаџи Драган Антић је прљави лажов најгоре врсте. Како он уопште

може да опстане у новинарству? Може, јер има подршку и заштиту Мире Марковић, најмоћније особе у овој земљи. Он је као њен изабраник дошао у ПОЛИТИКУ, и тамо је политички комесар. Циљ му је да Политику, која има велику традицију, претвори у Јулитику, и то он немилосрдно ради прогоневши оне који му стоје на путу..." И остали интелектуалци, попут Косте Чавошког и Николе Милошевића, најгоре су оценили данашњу "Политику" под директоровањем Хаџи Драгана Антића који је од ње место "породичног листа" начинио "лист једне породице с Дедиња". Има још безброј критички интонираних примедби данашњем руководству "Политике", чију славну, скоро вековну историју, упорно брука Хаџи Драган Антић са својим колегијумом сличним "црвеним политичким комесарима". И поред великог тима одличних, високообразованих новина-

ра, којима се не пружа шанса за слободну аргументовану реч, "Политика" на челу са Хаџи Драганом Антићем, запала је ових дана са "бомбардовањем" њене зграде у опасну кризу. Жалосно је такво понашање дневника "Политике", покренутог у слободарским условима грађанске српске демократије, који је деценијама делећи судбину свог народа, био његов глас, кула-светиља. У том гласилу потпуно се заборавило да је "Политика" при свим важнијим догађајима имала свој став, да се држала принципа да у политици ништа није дефинитивно и неприкосновено, тако да је по тачној оцени њеног дојена Предрага Милојевића "УВЕК Настојала да се кроз њу чује и друга страна". На жалост, то је у годинама под управом режимског моћника Хаџи Драгана Антића у "Политици" у потпуности изостало што аргументовано указује ових дана и протесно писмо 45 њених спољнополитичких новинара главном уреднику.

Разумљиво да "бомбардовање" зграде листа "Политика" ничему не води, тако да би се и писац овог текста придружио онима који би најоштрије осудили тај у основи вандалски чин. Јер, он је по тачној оцени др Шешеља произашао због "непромишљених потеза коалиције Заједно" тако да председник Српске радикалне странке с правом изражава своју забринутост "да у овој политичкој кризи не падне српска крв". Остајемо у нади да ће то бити избегнуто, а "Политика" после оставке свог трагикомичног директора Хаџи Драгана Антића, уз стриктно придржавање историјског Рибникаревог уводника о независној штампи, постати оно што је некада, давно, била: слободна новина, истински глас српског народа.

Коста Димитријевић

НОВИ ЛОГОТИП

П  ЛИТИКА

1916

# ЗАШТО ЈЕ "ВЕЛИКА СРБИЈА" НАЈВЕЋА

Прохујали медијски рат "Леве" и коалиције "Заједно" урнисао је и једне и друге. Разлози за пораз на обема странама налазе се у разноразним оправдањима, осим у правом стању ствари Србин не воли да га лажу. Зар није поштеније да у заглављу "Наше Борбе" пише: "Новине америчког конгреса", у заглављу "Борбе" "Мирине новине", а у заглављу "Политике" - "Главни и одговорни уредник Хаџи Струја Лифтбој".

"Гебелсовска пропаганда" је убицајена фраза која се користи у Србији када се говори о медијима. Фраза као фраза, људи је користе а да не промисле о њеној суштини. Јер, за Гебелса се све може рећи, да је национални социјалиста (скраћено нациста) да је подстицао програме, лагао сопствени народ и уопште да је један од главних подстрекача највеће трагедије двадесетог века. Све, осим да је био глуп. А пропаганда у Србији је глупа. И то изразито, што се види из "губитака" који су уследили на крају изборне кампање. Обе стране су претрпеле губитке, и Милошевићева и тзв. "независна" штампа. На украденопобедничкој страни отказ се смеши Драгољубу Милановићу, првом човеку Радио-телевизије Србије, а нешто мало касније чуло се и за отказ главној уредници ТВ "Политике" Радмили Вишић. На другој страни најгоре је прошао Манојло Вукотић, алфа и омега дневних новина "Блиц". На дан званичног проглашења резултата избора за Скупштину Београда његови финансијери из Немачке послали су му свилени гајтан "претерао си подржавајући неспособну коалицију "Заједно", "дај оставку". Вероватно ће бити још свилених гајтана на обе стране, али ова три свилена гајтана су најдебља и најважнија. Главни удар на бираче Милошевић је извео преко електронских медија, и то је једино што је схватио - да су данас радио и телевизија најважнији и најугицајнији медији. Али, у свом нацизму није схватио да није довољно само поседовати, треба знати како упо требити. То што криви Милановића не значи да се опаметио, пре ће бити да се ради о изливу гнева. Вероватно ће и даље из вечери у вече његови мртво-озбиљни спикери и "комментатори" наређивачким тоном да лажу у очи. У томе је и основна разлика из-



Факсимили "Највеће Србије"

међу националног социјалисте Гебелса и овдашњих националних социјалиста: Гебелс је лукаво пуштао у јавност неколико тачних информација да би између њих пласирао понеки фалсификат који је ишао у прилог немачким социјалистима. Па да видимо ко ће да разликује лаж од истине. Тако је у почетку изгледао његов концепт пропаганде. Врло мудар поступак, пусте се информације које може свако да провери, које су толико очигледне, па је логично да слушавац поверује и у ону пету-шесту која

је лажирана и коју је по правилу тешко проверити. Милошевић је сав бес искалио на бившем директору РТС-а као да је овај "јадничак" урадио нешто на своју руку, све да је и имао неког образовања или неких својих, макар и приглуших идеја о вођењу предизборне кампање. Сигурно се не би усудио да их спроведе на своју руку. У Таковској 10 одлично се зна ко је газда, а газда је превише заљубљен у своју лепојку да нема шансе да се било ко осим њих троје (он, она и цветић) "сликује" за телевизију. Па

макар да тај неко други буде у функцији оног Гебелсовог замешатељства. И ту престаје свака различитост са Гебелсовим социјалистима. Што се тиче подстицања рата, погрома и одговорности за трагедију сопственог народа, разлике су само у квалитету, али не и у квалитету.

### Бљесак "Блица"

У истом светлу треба гледати и првобитну оставку Манојла Вукотића, најважнијег имена "Блица". Сада када је евидентан пораз коалиције "Заједно", када је дошло време за освету победника, немачки финансијери покушавају да спасу шта се спасти може, да се скидањем главе свог опуномоћеника додворе Милошевићу (пре Марковићки, њена осветољубивост је сочнија од мужевљеве). Са својим тиражом од 200.000 примерака ове новине су немилосрдно шибале по "великом руском академику Мири Марковић" и подизале до неба ове што су "Заједно". Наравно, утицај ових новина није остао незабележен код крадо-победника, нарочито оних који су своје поразе у првом кругу правдали и постојањем овог најјевтинијег дневног листа. Није ван памети да су социјалисти са дна хијерархијске лествице и писање "Блица" узимали као оправдање пораза на рапорту код шефа. Код њих се зна, увек и за све је крив неко други. Како у политици тако и у унутарпартијским разрачунавањима. На крају, Вукотић је сагао главу и повукао оставку. Али "Блиц" је сада нешто друго.

Остаје велико питање хоће ли немачке газде "Блица" овом сечом глава умилостивити гордог социјалисту (домаћег). Иако више није општар према власти, извесније је да ће доћи до гашења "Блица", јер Милошевић овај маневар може да схвати као чекање повољног тренутка у којем ће "Блиц" са новим људима наставити исту политику Ж150 немачку, наравно. Што се тиче навијања за коалицију "Заједно" ове новине се по методу нису разликовале од Милошевићевих медија. Није пропуштена ниједна изјава лидера коалиције "Заједно", па су често надмашена достигнућа већ естаблираних про-западних новина, као што су "Време" и "Наша Борба".

### Made in Дедиње

Новине и РТВ станице не чине само главни и одговорни уредници, директори и "леоничари". Да би газде информативних кућа спровеле вољу својих господара потребни су им послушни извршиоци, а то су у овом случају новинари. Када се говори о овој професији такође је уобичајена једна фраза. У Србији се говори о "сумраку новинарства" иако је овај сумрак одавно прерастао у поларну ноћ. Осим тога, дошло је до замене



Жртвени јарац, – уредник "Блица" Манојло Вукотић, проверени кадар "Борбе"

теза јер немогуће је говорити о новинарству као професији пошто за писањем машинама седе људи који нису из ове струке. И док је у западним републикама бивше Југославије било немогуће макар и јавити се на кон курс за место новинара-сарадника (никад нико није примљен директно у радни однос, већ прво на пробни, волонтерски рад) без завршеног факултета и знања страног језика, у Србији су на новинарска места запошљавани људи без школе и са скромним личним знањима. Ово незнање је у Србији систематски подгрevano јер је над овом републиком извршен и највећи комунистички притисак, па су зато и коришћени неписмени људи у тако великом броју. "Политика", "Експрес Политика", "Вечерње новости", "Борба" (о телевизији да не говоримо) само су неке од новина које су се такмичиле у тиражу објављујући исте глупости упаковане у другачије формате страница. Наравно, новопечени "новинари" (који се ни у сну нису надали оваквом звучном занимању) били су и још су увек захвалан материјал за производњу смећа. Како да не буду захвални што су од лифт-мајстора напредовали до директорских фотеља. Каријере као што је Хаши-струјина нормалном човеку су смешне или још боље - гротескне, али његови подређени у већини тако не мисле. Дотични лифтбој им је пример како треба напредовати у животу, онако комунистички, полпронски, без уложеног знања, труда и упорности. Од таквих људи је нереално очекивати да унесу део себе у репортаже или извештаје, не само зато што не поседују ниједан делић своје личности, него и зато што у њима и нема ничега. Када новинар, онај прави, унесе нешто своје, свог морала или неки поглед на свет, то је већ одступање од задате форме, из чега произлази немирење, па самим тим и

бунт против затеченог стања ствари. Било да се ради о пукнутој водоводној цеви или хапшењу политичких противника. Да би човек који има моћ да се огласи преко страница које читају хиљаде и хиљаде других људи био убедљив, да заиста има морално право да другима приказује догађаје и њихове актере, он мора знати више од својих читалаца. И имати барем тројку из граматике. А са нечим таквим ретко који Милошевићев "новинар" може да се похвали, зато је Драгољуб Милановић узалуд и стављен на тапет, незнање, непријемљивост, и даље ће се социјалистима разбијати о главу. Њихови "новинари" у стању су само да буквално пренесу шта су газда и газдарица изјавили, ко је дошао на канабе и где је промовисана газдаричина књижа. Међу собом једноставно немају никог ко би имао интелектуалних моћи да се упусти у директно преношену полемику у којој би учествовао неко иоле паметнији од њих самих, о српским радикалима да не говоримо. Због свега тога Милошевић и даље мора да их користи, других нема, али ће и даље као хрчак да трчи у затвореном точку.

Илустрације ради, просечном новинару листа са "најмање падежи" - "Вечерњим новостима", потребно је четири-пет сати да откуца три-четири реченице неког извештаја. Уз презнојавање, демонстративно вађење папира из машине, цепање и писање из почетка, све више личи на рударски него на новинарски посао. Само плата не личи. За ситнићу од посла плаћа им се од 2800 динара па на више. С обзиром да су то једини новинари на планети који комбинују интелектуални и физички рад (за писањем машином) може бити да су им и овакве плате мале.

### Made in VCA

Са друге стране барикаде, у тзв. слободној штампи ситуација је солиднија, барем што се тиче образовања. Редакције "независних" гласила састављене су углавном од млађег света којим управља знатно зрелији уреднички кадар. Иако нису на државним јаслама као Милошевићева булумента, скоро нико од слободњака нема проблема са финансијама. У земљи у којој ретко ко има за хлеб а камоли за новине, било би глупо објашњавати финансијски успех великим тиражима, па се већ одавно и не труде да сакрију своје везе са иностранством. То сматрају чак и својим великим успехом, тако да је дошло до замене теза служење туђим интересима у тим редакцијама се сматра позитивним и о томе нема дискусије. Све под фирмом борбе за демократију. Беда у којој живи Србија, искључиво захваљујући комунистима, проузроковала је и настанак моралне беде, некритичко гутање свега што



Лифтом у фотељу – Хази Драган Ангић политички коментар "Политике"

дође са запада. Гладне очи жељне свега нису у стању да виде да се иза силног бљештавила крију само шарене крпице и заслађене водиче. Из таквог миљеа долазе млади новинари који на страницама "независне" штампе срчано заступају сваки потез Беле куће. И паметно, што их чини далеко убедљивијим од режимских пискарала. Једноставно, они су схватили да се у новинарству ипак нешто променило у последњих 50 година. То што више знају никако их не оправдава, чак их чини и већим кривцима у односу на читаоце и професију уопште. Намерно држање једне стране никада их неће учинити новинарима, а камоли великим новинарима. Ако већ толико воле Запад, требало би да знају да се у унутрашњим питањима, на том истом Западу, новинари итекако руководе са два основна принципа - неутралност и објективност. Не зато што су високо одговорни, него зато што у супротном врло лако могу да заврше на оптуженичкој клупи.

### За нас нема лепе речи

И једни и други дебело су се огрешили о професију и своју публику на управо завршеним изборима. Како је рекао др Шешел: "За режимске медије Српска радикална странка не постоји, а ови други, ако нас и спомену, за нас немају лепе речи". А за ту игнорисану Српску радикалну странку свој глас је дало близу 800.000 грађана Србије. Дакле,

није само толико грађана Србије ускраћено за информације о српским радикалима, не само чланство Српске радикалне странке, па чак и политички противници - у Србији је ускраћена новинарска професија. Убили су је Милошевићеви и Клинтонови плаћеници. Главна жртва њиховог атентата није Српска радикална странка, чији нестанак са политичке сцене подједнако прижељкују и једни и други, него обичан народ, просечан читалац којег кључају својим лажима.

Зато су сјајни изборни резултати Српске радикалне странке равни победи. Зато су и слађи. Зато слободно можемо да кажемо да је наш лист "Велика Србија" поразио и понижио све захуктале пропагандне машинерије. Специјална издања нашег листа на 64 странице и пуно већи број оних на само четири странице дељена су бесплатно и у најзабаченијим крајевима Србије. Увек смо се трудили да објаснимо, а не да пропагирамо. Српска радикална странка није одштампала ни један летак, то су радили они који још увек мисле да је овај народ глуп, да га се са неколико парола у боји може преварити. Србин воли да сам просуди, да

донесе свој став о понуђеном програму, о људима који траже његов глас. Хиљаде и хиљаде километара прешли су челни људи Српске радикалне странке одржавајући стотине и стотине трибина. Увек је испред њих стизала "Велика Србија". Наравно, писана реч никада није могла да замени живу реч, па би српски радикали и да имају наклоност медија опет на исти начин комуницирали са својим народом.

### Зашто смо велики

"Велика Србија" је најпоштенија новина у Србији. На насловној страни у заглављу нашег листа лепо пише "Новине Српске радикалне странке". Ми немамо зашто да се кријемо иза којекаких фирми типа "независне" или "слободне". Зар не би било поштено да "Наша борба" у заглављу има "Новине америчког конгреса", "Вечерње новости" да имају заглавље у којем пише "Новине Слободана Милошевића", а "Борба" да има "Новине Мирјане Марковић"? Па да читалац сам одлучи коме ће да да свој динар, ко је по његовој процени ближи истини и ко му неће ускратити информације. Ставови Српске радикалне странке и писање "Велике Србије" се поклапају из једног једноставног разлога - ми не обмањујемо народ. Од пре рата, преко дејтонске пијанке, па све до ових избора из уста српских радикала и са страница "Велике Србије" није изашла ни једна лаж. Нема мрље у нашој прошлости, а таква прошлост је најбољи доказ да је наше писање најобјективније. Зато је "Велика Србија" највећа.

Огњен Михајловић



Зграда "Лажовизије" – Љаља Шиптар (директор Милановић) је спаковао кофере



# ОТВОРЕНО ПИСМО ПРЕДСЕДНИКУ ЈУЛ-а ЉУБИШИ РИСТИЋУ

У дневном листу "Блиц" од 22.11.1996. године, на насловној страни са текстом "Спремили смо се за борбу са четницима" г. Љубиша Ристић, у интервјуу датом том листу говори о "освети" свима онима који су победили левицу на последњим парламентарним изборима у Србији. Посебно га погађа "губљење" Београда као престонице, јер не могу комунисти више да пљачкају наш главни град као претходних година док су били на власти.

Међутим, постављају се многа питања? Шта мисли г. Љубиша Ристић кад каже да су комунисти спремни за борбу са четницима?

Да ли је то борба политичким средствима у Парламенту? Или, можда, мисли на крвави обрачун са неистомишљеницима, до ескалирања грађанског рата у Србији?

Подсетио бих г. Љубишу да је ЈУЛ до задњих избора била непарламентарна странка која је, захваљујући владајућој партији, добила министарске фотеље, како у Савезној тако и у Републичкој скупштини. Значи, као мала странка која није учествовала на претходним изборима и делила власт са социјалистима и Новом демократијом, а који су данас коалициони партнери, је уједно и саучесник у свим криминалним и издајничким аферама почев од Дафине и Језде, пљачке пензионера и сељака, до издаје националних интереса. Уосталом, грађанима Србије је позната чињеница на коју су упозорили српски радикали, да Југословенска левица преко своје фирме "Комет" има преко 1.000 људи са легитимацијама МУП-а Србије, уствари параполицијске снаге које служе левици за убирање додатних прихода преко рекетирања грађана, затим обезбеђења појединих амбасада, до слања својих људи и постављања на важне функције у државном врху и армији у Републици Српској.

Подсетио бих г. Љубишу Ристића на његовог имењака Љубишу Беару, члана ЈУЛ-а и некадашњег пуковника ЈНА који је наредио да се двојица добровољаца Српске радикалне странке убију, а затим спале њихова тела на Превлаци 22.06.1992. године. Затим, тај исти Љубиша Беара по наредби из Београда, организује бањалучки пуч "Септембар 93" за свргавање г. Радована Караџића са власти. Данас се налази на Палама у Републици Српској, заједно са многим компанијима из Србије који су и даље у тој младој српској држави. Значи да аргументима тј. у парла-



Увек на бранику српства  
— четнички војвода Бранислав Вакић

менту где се води политичка борба комунисти немају никакве шансе против Српске радикалне странке.

Долазимо до закључка да "Леваци" могу само крвавим обрачунима да потисну опозицију, конкретно српске радикале са политичке сцене. А то подразумева велика крвопролића широм Србије и Црне Горе, јер је познато да је Српска радикална странка најјача опозициона партија са преко 150.000 чланова и више од 1.200.000 симпатизера — гласача.

Српска радикална странка као, национална и патриотска странка је, док је беснео последњи грађански рат на тлу претходне Југославије, улутила на ратом захваћена подручја више од 30.000 добровољаца — српских четника у борбу против наших вековних непријатеља, Хрвата и Турака.

Све за одбрану српских националних интереса, а првенствено за спас нашег рода и православа је био и остао наш најпречи задатак. Сигурно да ми то нисмо радили на своју руку, стварајући паравојне формације, већ са знањем и одобравањем Слободана Милошевића. Тада су виши официри у Генералштабу војске бивше ЈНА, а касније ЈА радо прихватили и улутивали српске четнике на обуку у касарнама по Београду и другим гра-

довима Србије и Црне Горе, а касније и на подручјима где је беснео рат. Такође се на хиљаде добровољаца — српских четника — налазило у јединицама МУП-а специјалних снага Србије.

Српска радикална странка увек се залагала за национално помирење, да се више не делимо на четнике и партизане и да се раздор у српском народу, који траје већ педесет година, превазиђе.

Потребна нам је слога и јединство да бисмо непријатеља поразили било на политичком или бојном пољу, ако до рата дође, не дај Боже.

Међутим, г. Љубиша Ристић, као председник ЈУЛ-а поручује грађанима Србије преко дневног листа "Блиц" да само оружаном борбом може да се сузбије тј. уништи растући национализам у Србији.

Ми, српски националисти нисмо формирали Српски четнички покрет почетком 1990. године да би се овде у Србији отвориле старе ране и водио грађански рат, већ да бисмо својој браћи по вери и крви преко Дрине, Саве и Дунава помогли у оружаном борби против нашег вековног непријатеља.

Не смемо поновити оно што су комунисти чинили Србима од почетка II светског рата до данас, све ради останка на власти. Не смемо заборавити преко 200.000 српских жртава од стране комуниста све до данашњих дана! Не смемо заборавити мучилишта и казнионице где су убијани најбољи српски синови.

Више од 7.000 Срба убијено је у КПД — Ниш од 1945. до краја 1957. године. То су били људи, наши рођаци и комшије, кристалне четничког покрета као и њихове породице, затим капиталисти (богати индустријалци) и све виђеније Нишлије.

Нећемо заборавити, али не и свети се, јер нас Срба тако мало има да би у случају братоубилачког рата овде у Србији постали тренутно национална мањина. Ето, то не смеете сметнути с ума, господине Ристићу! У противном бићете жигосани од целокупног српског народа и бачени на сметлиште историје као подстрекач грађанског рата.

Српска радикална странка јесте ваш највећи политички противник, али ћемо бити доследни, будите сигурни, у поштовању одлуке грађана Србије на изборима. Нећемо никада позивати народ на оружану побуну, само да бисмо дошли на власт.

Четнички војвода  
Бранислав Вакић

ПРИЛОГ ЗА БИОГРАФИЈУ ЉУБИШЕ РИСТИЋА  
ПРЕДСЕДНИКА ЈУЛ-а КОЈИ ЈЕ ОПСЕДНУТ  
ПАТОЛОШКИМ СТРАХОМ ОД ЧЕТНИКА

# МУЧИ АВЕТИЊО!

Уместо да је председнику ЈУЛ, Љубиши Ристићу, после катастрофалног пораза на локалним изборима неки суфлер шапатам наредио: МУЧИ АВЕТИЊО! – пуштају га да му и даље "ђаво не да мира" – а што више говори све се више платка.

Љубиши Ристићу није било довољно што се ноћима и данима његова баш "лева" коалиција у изборној кампањи кезила са свих ТВ канала, није га било срамота што предводи тзв. коалицију између, са једне стране, замрзнутог председника СПС-а (Председника Србије) и, са друге стране, његове жене (шефа Дирекције ЈУЛ), него је својим изјавама за штампу показао да су изгубили главу и не знају шта раде.

Првом изјавом наговештава да се у редовима ЈУЛ-а појављују знаци извесне фобије:

## изјава бр. 1

"Ово што се догодило по великим градовима, на пример, то да ћемо имати један четнички Београд, левицу ставља у веома јасну ситуацију, у позицију антифашистичке борбе, и ми ћемо је предузети".

Ове речи изазвале су бурну реакцију грађана. Да би оповргао већ дату изјаву он у следећем интервјуу само потврђује да се међу њима шири болест фобичетик (безразложно осећање страха од четника):

## изјава бр. 2

"Ја никаквој њиховој демократској и европској фразеологији не верујем, (мисли на опозицију) они су ма како себе називали, четници или фашисти."

## Татом ометени у развоју

Некада су код нас постојали "ратом ометени" људи који су на вечерњим курсевима стицали високошколске дипломе, а данас је дорасла генерација оних "татом ометених". То су они људи којима се машина времена покварила и још увек живе у прошлости од пре пола века, у чије су главе уграђени чипови татиних "ловачких прича" о НОБ-у, о седам офанзива, они који се и данас понашају

као статисти у Булајиневим филмовима.

Српски четници предвођени генералом Дражом Михајловићем били су једина народна, национална, патриотска војска. Борили су се против окупатора али и против комунистичкопартизана (издајника српског народа). Данас видимо колико су били у праву.

А зашто се Љубиша Ристић тако хистерично плаши промене власти? Ако је уметник, он би требало то и да остане без обзира ко је на власти! Плаши се јер зна да ће бити стављена тачка на његове мушке, лоповлуке, малверзације и сулудо разбањивање народних пара на тзв. "режију". Мораће да положи рачуне, да се објави ко финансира његове ванинституционалне програме, мораће да одговара за своја безаконја а не да се сакрива иза татиних другова, који су за

ташкавали његове брљотине које је правно у сваком граду у коме је пребивао и режирао. Морају се поново отворити започети судски поступци о његовој финансијској одговорности.

Сазнајемо да је Александар Берчек, директор Народног позоришта завршио своју политичку каријеру недавно, јер је на састанку Главног одбора СПС-а инсистирао да добије одговор на питање: Ко финансира Љубишу Ристића?

И уместо да другу Ристићу неко каже: Мучи аветињо! он и даље прича док им брод тоне.

И Љубиша и др Мира имају чудне ставове и чудне прохтеве. Желе да владају Србијом и Србима а изнад свега презиру националну државу и нацију. Тачно је да они нису и не могу све и да хоће бити национално опредељени. Зато се што пре морају ослободити помаме и беснила ксеноманије. Ако им се не свиђа четничка Србија могу отићи у неку другу средину где ће бити боље примљени. Јер како су почели да отварају фронтове и да се спремају за борбу, прогласиће и Светог Николу и Светога Саву а и Деда Мраза четницима.

Мирко Дебељачки

## Председник JUL Ljubiša Ristić u nedovršenom razgovoru o izborima, greškama SPS-JUL-ND... Spremamo se za borbu protiv četnika

Vlast i opozicija treba da se udruže u korist građana. Neki ljudi na vlasti brinuli su samo o vlasti

Председник Југословенске левеке, неформално, будући савезни посланик Лубиша Ристић, дефиниран је из данашњих политичких блокова нападима на обе стране, као што је и до сада у власти било људи који су доста радили на destabilizaciji земље и сопственог режима, тако

је у опозицији било разумних људи који су имали прво у глави интерес земље и грађана, а онда власт. Како комунистичке прохтеве у великим градовима у Србији, после локалних избора?

У овим изборима смо се суочили са масовном појавом да један број људи који је држао власт ни о чему другом није бринуо сем о сопственој власти као и људи који су претендовали на ту власт.

Отуд све могуће не-принципијелне коалиције, спојеве, као и ко-митиве на-појаве, краде и пре-краде гласова, не за своју странку, већ за првог неодрожљивог појаву у медијима, и то на обе стране.

Ови избори треба да покажу да се определе за реални живот.

Ови избори су уједињили несправне ствари – тзв. грађанске опције са национал-фашистичким. У самој земљи има такводе неопређивих ствари.

Како је по Вама изборни поступак JUL? Југословенска левика је задужена својим политичким резултатима. Симпатизери и гласачи JUL су потпуно дисциплиновани, повезани, оно што је знам је да ће у следећем месеци JUL имати 100.000 гласова. Ово што се догодило по великим градовима, на пример то да ћемо имати један четнички Београд, левицу ставља у веома јасну ситуацију, у позицију антифашистичке борбе ми ћемо је предузети.

Да ли је и Миша Четићки, и Улисе Чакал, Нови Сад? Зашто се у тим градовима поштавају резултат локалних избора? - Колико знам, не поштувају се резултати, него се изборни процес води до краја. Тако где постоје примедбе о неправилности, спроводи се поступак предвиђен законима. Да ли је слично да справу СПС прилазе велики број приговора у тим градовима? - То уопште није случајно, ако има основа за те приговоре. Оно што је потпуно неприхватљиво морало је мени да одговорите, како се да опозиција нема никаквих приговора у првом кругу?

Зашто је левика испушта Београд (Питанје је, нажалост, остало без одговора. Господин Лубиша Ристић који је у неформалном разговору овојкој моје симпатизе придем ч објективном информирању, предикци је интервју, уз примедбу да је за на лист „Јавише рекао“.)



Ljubiša Ristić, predsednik JUL

Za pola godine JUL će imati novih 100.000 glasova

факсимил чланка објављеног 22. новембра у "Блицу"

# БРКА У ЧИЗМАМА

Од "шездесетосмаша" до председника ЈУЛ, Љубиша Ристић познат као организатор "револуционарног позоришта" прошао је пут човека који је увек тамо где је и новац.

"Нема он појма уопште. Шта он може да уради с оним брцима. Он када би видео четника, рекао би "паз'те ноге да вас не унередим". Он и не зна шта прича, нека се погледа како изгледа". Радован - Рака Радовић, посланик СПС у интервјуу НИН-у 29. новембра 1996. Ових је дана изјава Љубише Ристића, председника ЈУЛ, да се левица спрема за обрачун с четницима изазвала реаковање, не само Београђана, већ и многих у Србији, земљи иначе добро познатој као четничком крају у годинама Другог светског рата, због чега је у Титовој Југославији платила скупи цех свог политичког понашања у тим годинама. То је она елементарна реакција људи којима је доста демагогије идеологизираних власти чија се морална и политичка веровања заснивају на мисли да, "онај чија је власт, томе припада и народ и све што кажу представници левих партија, да ће се то и остварити. Наравно, они су ретко реализатори, то за њих ради неко други. Но, када је реч о Љубиши Ристићу о њему је најлепше мишљење изрекао посланик Рака у свом интервјуу НИН-у, цитираном као увод овог текста. Јер, Радован - Рака Радовић, потомак те четничке Србије, а било којој странци или партији да сам припада, у себи носи ону добро познату српску осветљубивост, иронију и спремност да се дочека на ноге у сваком тренутку.

## Како мама каже

А када се међутим, озбиљније погледа ова изјава "брке у чизмама", она је сасвим оправдана али једино са становишта ЈУЛ, система размишљања припадника ове странке и чињенице, да је своју, такозвану мисао слободног интелектуалца, подредио заправо, мишљењу и понашању др Мире Марковић, идејног творца текуће левике у Србији. Иначе, о Љубиши Ристићу скоро и да нема шта да се каже.

Појавио се уз такозване шездесетосмаше у познатом београдском Студентском културном центру. Први пут сам га видеља тамо. Међутим, само неупућени, веровали су да је ова студентска културна институција у тим немирним европским годинама била

средиште бунта младих. Истина је међутим, сасвим друкчија. Јер, када су студенти заталасали Београд и Титову Југославију 1968., препредени Броз се досетио. Појавио се пред ТВ камерама, пред којима је говорио о унутрашњим и спољним непријатељима који збуњују младеж и тој младости, некадашњи Дом официра, у том тренутку културни центар УДБ-е, предао студентима у руке. Али само на изглед. У њега су, као шефови програма, ушла деца високих политичких функционера, генерала, што је и сам Љубиша Ристић и актуелних функционера у полицији и почела је игранка на тему "слободно понашање, слободне младости". Прави шездесетосмаша, међутим, гурнути су у мрак, они ни до данас нису стекли право на запослење и неке, можете видети у Београду како деценијама перу прозоре и фасаде великих здања или, живе од сличних физичких послова.

Када је на старту своје каријере Љубиша Ристић признао да је револуционар, почео је да "револуционирате" и театар. На руку му је ишао целокупни светски театарски покрет и промене у њему, али, да није имао подршку код куће, као и сва деца високих функционера Титове Југославије, тешко би се изборио за своје идеје. И, када је кренуо, туђу енергију је трошио у сопствену корист, изјаве и промоције. И, увек је био тамо, где су стизали неискрпни токови друштвеног новца. Ако би се прекидали, мењао је место боравка и рада, уз огромну рекламу о сопственој снази и другима "који га не разумеју". Суботицу је напустио у тренутку, у коме су од њега затражени програми ра-

да и тачан извештај о утрошку новца. Уместо одговора, у својој канцеларији је на писаћи сто ставио постојеће програме и све, прекрио великом Титовом фотографијом.

И да на велико не дужимо ову причу о "луталици режисеру и комунисти", јер и нема баш много да се каже. У Београду је себи отворио врата, опет, глумићи југословенство укључивањем у ЈУЛ и сазнањем да је још једном Љубиша Ристић тамо где и новац, овога пута левице зване ЈУЛ, тамо где се иза идеологизираних магли шире разне необавезне приче о нашој лепшој будућности. Они који га познају и његов рад прате годинама, знају зашто је изабрао баш ову леву страну - то је генетско опредељење, уз могући профит, оно које данас у Београду гаје бројни потомци Титове олигархије и војног врха, данас зрели људи незрелих понашања, ојађени до



Брка у татиним чизмама - Љубша "Интернационале"



Да ли се слоган "Бандо црвена" односи на њих?

краја - зато, што је истекло време њихових бескрајних привилегија, а дошли су други и не бирају СПС, већ ЈУЛ - ту је комотније, и "газларица" је из истог круга.

Што се тиче његовог размишљања о ЈУЛ-у оно изгледа овако: "Програм ЈУЛ-а је збир разних докумената од којих су неки у јавности, неки у припреми, неки у дискусији, а неки већ

реализовани. Социјално - економски програм, на пример, неће бити објављен ни пре ни касније него на време, а неки делови програма су такви да се преносе с колена на колена, па се и објављују кад их сакупљачи прикупе, сваких стотинак година. Други, опет, тако далеко гледају унапред да је свака журба око њих беспредметна..."

Вероватно је по мишљењу Љубише Ристића и разговор о краји гласова у корист СПС и ЈУЛ, ствар журбе неких и проблем генерација о коме тек треба говорити. А чињеница је, да, када се окренеш око себе, Љубише више нема. Његово време је исцурело и његових илузионистичких игара, јер по њему "где год се појави четништво, мора се обавити пуна мобилизација прогресивних снага и појединаца које ће се томе супроставити... Оно што ћу увек поновити, то је да ништа природније није, него у часу када се појављују такав екстремизам, фашизам и четништво, да се антифашисти организују и кажу историјски одговор - "Но пасаран..."

Ех, Љубиша, овог тренутка ти недостаје још Доларес Ибарури Ла Пасионарија, али је њу одавно време однело са политичке сцене. Остала ти је др Мира Марковић, заиста "нон пасаран"!



Судбина диктатора

Светлана Антић

# СРБИЈА ТРАЖИ СЕБЕ

Чак и површним посматрањем лако је закључити да је, владајућа странка у Србији створила вештачку симбиозу између речи: крађа и избори, и да се сада најозбиљније поставља питање: куда иде Србија? Сувим правничким речником, ова два појма се овако дефинишу:

**Крађа** – кривично дело одузимања туђе имовине у намери да се присвајањем исте, себи или другом прибави противправна имовинска корист.

**Избори** – облик гласања у коме грађани остварују своје бирачко право: да бирају или буду бирани.

Стицајем читавог низа догађаја не само оних везаних за последње изборе, у Србију су се ове две речи претвориле у једну технолошку целину која јасно баца светло на оно што би се у овом тренутку могло означити као најважнија збивања у Србији од 1989. године. Народ свестан свега, уче ствује у свему, тачније, колике су му пружене могућности, и вешто се креће у трагању за истином управо између два термина – крађа и избори. Власт, за сада профитира, или се то само чини. Из свега што се збива, лако се закључује: "у стабилној политичкој ситуацији настале су пукотине".

## Власт

Тренутно су у Србији веома актуелни разговори на тему имовинског стања одговарајућих људи из структуре власти. Нагађања се крећу од милион до милијарде марака, не поштанских, већ немачких. Како у Србији нико нема увида у права привредна кретања и све облике крађа и прекрађа друштвене имовине, разговори добијају неслушене размере иза којих стоји озбиљна потреба да се сазна истина о ономе што се данас најчешће назива и дефинише кроз питање "шта се ради у партији чије је постојање засновано на крађи". Наравно, питање се односи на челнике СПС-а.

## Сведок, Кучан и Милошевић

А ових дана, један Милоје, увек близак власти и новинарству, и увек задужен низом обавеза, сада је чак и специјални саветник одређене фирме са канцеларијом у Њујорку, испричао ми је врло тужну причу. Најпре ме је упитао, да ли се сећам година у којој је Србија, још као чланица СФРЈ, Словенији наметнула царинске санкције. Затим је рекао, да је у то време био изван секретар у

влади Анте Марковића и да је, врло брзо после тих санкција, одржан састанак свих челних људи влада, тадашњих република Југославије. На једном таквом састанку, када су у просторији били само Слободан Милошевић, пријатељ Милоје, као секретар скупа и Милан Кучан, српски председник се словеначком обратио речима: "Милане, да изађете из Југославије, да се отцепите!" Збуњени Словенац оним што је чуо, још збуњенији је упитао: "Шта кажеш Слободане, како ћемо живети!?" Слободан Милошевић је био неумољив. Свој захтев је хладно поновио.

Ако је прича истинита, а пријатељ Милоје је о том сусрету неколико пута поновио да не лаже, Србија и сви људи настањени у њој озбиљно се морају замислити над питањем – какав је тај човек Слободан Милошевић? Разне анализе говоре да је хладнокрван, апсолутно без емоција, вешт у политичким дијалозима, банкар различитих способности. На састанку у Дејтону, у граду у коме је потписан споразум о миру у БиХ, у једном тренутку, како то сведочи Ричард Холбрук, хладно му је рекао: "Па, Алфреде Холбрук!" Асоцијација је била јасна. Холбрук тврђња се може видети у документарном филму "Мир у Дејтону" и занимљиво је, да се амерички дипломата на ту тврђњу само насмејао. Шта дакле, сада оо таје нама Србима?

## Економија деструкције

Као веома важно – да цела Србија озбиљно прочита последње издање "Економије деструкције" Млађена Динкића, предавача београдског Економског факултета и да у редовима његовог писања открије бар делимично, величину крађа актуелне власти у Србији. Јер, како сведочи овај аутор, у једном тренутку, данас међу нама већ заборављен Драгослав Аврамовић је рекао: "Ја сам једну ствар за-

боравио, морам да признам, и то ми се страшно осветило. Заборавио сам да су ти исти људи потписивали новчанице од 500.000.000.000 динара и да се нико од тих високих функционера није сетрио да поднесе оставку". Ти исти људи и данас владају у Србији. То је тим Слободана Милошевића, савршени извршиоци његових замисли, људи без карактера, морала и емоција, то су машине за извршавање наређења и зато се цела Србија мора упитати исто онако, како је то рекао и једном Милан Кучан: "Али Слободане, како ћемо живети?"

Уколико Србија у овим кризним данима насталим после новембарских избора не стане на сопствене ноге и не избори се за битне промене у власти – ето нас у грађанском рату, ето нас на нишану своје браће и војске НАТО, ето нас у ситуацији Курда, у програмираном стању које је одавно у својим преговорима, прихватио Слободан Милошевић. И онда ће нам се догађати, да из страних медија сазнајемо сличне вести које данас светом круже о Курдима, као рецимо она – турска војска је данас убила 80 побуњених Курда. Побуњеници су при том, поубијани на сопственој земљи.

## Идите даље

Хало Адолфе Холбрук! Хало Адолфе Милошевић!

Виц и није баш смешан. Али идемо даље и што даље и како је рекао један политичар, повратник из емиграције: "Идите даље, и што даље али без нас".

Но, социјалисти Србије без нас, без народа могу да оду само у иностранство. Било би то лепо, али замишљајмо сцену у тренутку када се пакују у авион у који би опет, само по критеријуму послушности улазили они који су проверено опасни за свој народ.

## НЕБО НАД СРБИЈОМ



У међувремену, док се ситуација из корена не промени, чланови СПС Србије озбиљно би морали да поразмисле о једној теми, да су, својим понашањем сами себи постали опозиција. Због таквог сазнања Србији најозбиљније прети могућност да ускоро постане председничка а не остане парламентарна република. Ка том путу воде сва збивања јер, социјалисти не да неће, већ не смеју да препусте власт другима – основ борбе су њихова претерана захватања на свим нивоима, крађе којих су свесни, али им рука више не може стати. Не може се зауставити ни у тренутку када су у питању врло банални поводи. Ево једног примера.

### Кич и награђено ћутање

Недавно је у Београду на свечан начин отворена нова зграда "Прогреса" и у њој нова градска галерија препуна углањаног уметничког кича. Пред отварање ове галерије, своје пројекте су понудиле и управе УЛУС и УЛУПУДС, као и сарадници галерије УЛУС у Кнез Михаиловој улици, а посао је председник Владе Србије поверио Момчилу Тодоровићу, власнику галерије "Радионица душе", за кога, чак и ауторка скулптуре "Меркур", са подсмехом каже: "Питате ко је Моша? Ха... ха... па, Моша је Моша, живи на нашем раду!" Ха, ха, ха! Банално је било и када су испитивани непријатни детаљи из владавине, као председнице Града,

госпође Грудећ. Чланови комисије, врло одани СПС људи су радили и радили и доживели да, када су материјал показали Слободану Милошевићу, овај је хладно све поцепао и председницу комисије наградио промоцијом, постављена је за директора једне београдске гимназије, уз захтев да о свему ћути. Ћути се и у РТС, а ту тек има шта да се прича. Једна од тих прича је, рецимо, крађа бившег директора РТС-а, у том случају, опет исто понашање Слободана Милошевића. Када је комисија проучила све крађе у ратним годинама оданог директора Вучелића, цела ствар је "одложена" а председник и те комисије је награђен – постао је једна од најзначајнијих личности ове медијске куће.

Боже, дај Србији памети!

### Спојени судови

Поред све власти које социјалисти држе у својим рукама, тако вешто манипулишу и Вуком Драшковићем. Та, још невиђена штеточина, може са леђа Срба, може да сиђе само онда ако оду са власти и социјалисти. Друкчије не може. А не може само зато што су СПС Србије и СПО Вука Драшковића два спојена суда у којима зло балансира и прелива се час лево, час десно – зло ту кола већ годинама.

Право је чудо шта све ради Вук Драшковић и шта му се све дозвољава а при том остаје у својој луксузној кући уз пратиоце, своју "буновну" жену неспособну чак ни да срочи пристојну реченицу, уз своје истомишљенике и, на жалост, народ коме је преко главе свега доста.

Изборни резултати у Србији у новембру 1996. су јасно показали да народ неће социјалисте. И ма како то звучало самохвалисаво, Српска радикална странка је најбоље прошла на тим изборима и шта ће затим бити даље? Ако се о целој ситуацији врло брзо не разговара на свим нивоима власти, улица је ту узалуд. Она је само производ политике Слободана Милошевића, како су то у Рашкој Сулејман Угљанин и на Косову Ибрахим Ругова. Улица је галама а после ње – ПУЦАЊ!

### Команде из Толстојево

Србију, покушај да парламентарном борбом, озбиљном и смишљеном вратиш себе на оно место које ти је у свету припадало пре владавине комуниста. Ако то не учиниш, ускоро ће се причати – био један бунтован народ, вешто га уништавамо!

НАТО је, и иначе, већ ту – НАТО војници су професионалци, неће они вечно седети на Балкану, али ће брзо и ефикасно урадити оно што им се нареди, наредбе можда стижу чак и из Толстојево улице.

Светланин Антић

СТИГЛО ЈЕ ПИСМО ИЗ БОСНЕ КОЈЕ ЈЕ ПОТВРДИЛО ДА СЕ НА ПРВИМ ПАРЛАМЕНТАРНИМ ИЗБОРИМА, УПРКОС ПРИТИСЦИМА СА СТРАНЕ ДОГОДИЛА

# ИСТОРИЈСКА ПОБЕДА ПАТРИОТА

Избори у Републици Српској протекли су у знаку фалсификата које су извели издајници из редова левих политичких организација, уз помоћ режима из Београда, и муслимани, уз помоћ окупационих снага.

Из "дејтонско-ообсовских" избора, окупран од једне бездушне лихварске империје зла, српски народ у Републици Српској је изашао са оним елементом који је неоправдано оспораван до сада - са легитимном влашћу произашлом из избора, са државним органима који имају потпуну и неопосрну демократску инвеституру, односно поверење народа. Избори су потврдили све што је у протеклих шест година учињено у заштити националне и политичке егзистенције српског народа, а истовремено наш народ је показао и историјску свест и зрелост. На изборима су победили српски националисти и српски патриоти - Српска демократска странка и Српска радикална странка, које су се истакле у вођењу национално-ослободилачког рата и формирању друштвеног и државног уређења које је резултирало стварањем српске националне државе, српског Пијемонта, Републике Српске. Српски народ је на изборима у Републици Српској показао снажан нагон за самоодржањем, разумевање историје и схватања да је национална држава једина гаранција опстанка и безбедности. Резултати избора су потврдили да је српски народ одвојио политички реализам од празних политикантских опсева и лажи, које су желели да изведу највећи крвници и издајници српства - српски комунисти прерушени у социјалисте и разне леве струје антисрпске и антинационалне усмерености, потпомагнути светским моћницима католичко-масонског обележја којима је уништење Републике Српске и претварање српског народа у савремене Хазаре приоритетан задатак.

## Вреће пуне бруке

Међутим, и поред остварених резултата, политичка воља српског народа није изражена у Парламенту у објективној мери. Изборни прописи у целини - од дејтонских папира до правила која је утврдила Привремена изборна комисија, устројени су тако да се организује пораз национално-патриотских снага. Избори у Републици Српској протекли су у знаку великих фалсификата које су извели комуни-



Лажирани избори - војници ИФОР-а са пуним гласачким кутијама допремљеним из иностранства

стички издајници и муслимани уз помоћ окупационих снага. Српски радикали, су у предизборној кампањи увек истицали вероватних 40% фалсификованих гласова који долазе из иностранства, а показало се да је тај проценат и већи. Заправо оно што је нормално гласање, претворило се у врећавање, па су комунистички фарисеји добили 80 000 гласова у врећама из Србије и Црне Горе који су сви до једног били црвени. Замислите каква је иронија кад несрећници који живе у колективним смештајима - у хладним халама и сеоским учионицама, где је по двеста људи упућено на употребу једног клозета, без купатила, гласају за оне који су их у такву ситуацију довели, одузимајући им имовину, претварајући их у људе без држављанства и земље. Српски комунисти уместо да воде рачуна о свом народу правили су велику Хрватску и новокомпоновану Цамахирију. Гласање српских невољника без отаџбине и изгледа на будућност могло би се упоредити са једним ирелним поређењем које је јако карактеристично за садашњи тренутак - то би било исто као кад би којим случајем јасеновачке жртве устале из гроба и на неким изборима свој глас дале Максу Лубу-

рићу. Комунисти су заиста мајстори за иронију и ирационалност, али то је само континуитет њихове сабласне политике и морбидне лажи која се наставља на штету и срамоту нашег национа. Што се тиче муслимана, страни ментори су им омогућили разне махинације и преваре тако да су на простор Републике Српске стигле небројене вреће са њиховим гласовима, без бирачких спискова, а на појединим местима је гласало и 130% уписаних муслиманских гласача. Такође, муслимани су доказали да у овом рату нису имали никаквих губитака у људству па нас чуди њихова неумереност у оптуживању српске стране за наводне ратне злочине. И поред набројаних појава, уз чињеницу да су резултати гласања проглашени тек петнаестак дана након гласања што је незамисливо у цивилизованом и демократском свету, српски патриоти и националисти су победили и у Скупштини Републике Српске имају апсолутну већину.

## Испуњени изборни циљеви

Српски радикали у Републици Српској су поставили у предизборној кампањи три приоритетна циља - по-



Гласали су и у Републици Српској

беду др Биљане Плавшић за председника Републике Српске, мр Момчила Крајишника за Унију Босне и Херцеговине и српских националиста за Скупштину Републике Српске. Сва три постављена циља су остварена. У Републици Српској су после вишестраначких избора и победе Српских националиста широм отворена врата политичкој аутономности и оријентацији на заштиту властитих интереса и побољшања живота нападеног и

страдалног народа. Другим речима, у српском Пијемонту отворена је могућност да се самостално брине брига о својој будућности и добробити, без сувишних патрона и саветника, који попут пијаног црвеног диктатора крчме српску земљу.

Српски радикали у Републици Српској настављају борбу за јединствену српску државу, то јест, за пуно уједињење са Србијом и Црном Гором. Тако нешто је вековна жеља Срба са обе обале Дрине и у том науму неће нас омести црвени демоти и издајници окупљени око неокомунистичких странака. Не треба бркати народ у Србији и Црној Гори са режимима у тим републикама јер мафијашки окупљени око социјалиста и ЈУЛ-а немају више никакав легитимитет. Под претпоставком демократских избора они би отишли на ђубриште историје, а под претпоставком владавине права завршили би у затвору. Трајне стабилности на просторима бивше Југославије неће бити док се не оствари воља српског народа за уједињење свих српских земаља у једну државу и док се охрабрују организације, преживљени историјски покрети и измишљене нације које у српском нестанку виде своју перспективу. Српски патриоти ће учинити све да у Скупштини Републике Српске донесу законе који ће довести до либералног привредног законодавства, буџетске дисциплине, јачања способности државног механизма, повећања одбрам-

бене моћи Републике Српске као и вођења посебне бриге о породицама погинулих и рањених бораца, као и о општем статусу бораца. Пред нама су и одгођени локални избори у Републици Српској. На њих српски радикали излазе самостално. Републичким изборима сачувана је могућност одбране основних националних вредности и због тога сада српски радикали, Републике Српске више немају разлога да подржавају било кога или било коју националну странку.

Победа српских националиста на вишестраначким изборима у Републици Српској је додатни стимуланс онима који мисле српски. Националистичко море ће се неизоставно прелити преко Дрине и дати снаге онима који верују у васкрснуће нове и јединствене српске државе. Српски националисти су забили у Републици Српској глогов колач у срце највећој пошастии 20. века - комунизму. Верујемо да ће 1997. године на изборима у Србији победити српски радикали, српски четници и вратити достојанство живљења ојађеном и изданом српском народу. Дизање српског националног барјака из блата, где су га бацили комунистички изроди, јесте приоритетан задатак, а формирање јединствене националне државе у српским националним просторима нешто што је остварљиво у најскорије време.

мр Мирослав Радовановић



Поражени у Дејтону – последња смотра Новосарајевског четничког одреда пре напуштања Грбавице



# ЕВРОПОЛИС БЕОГРАД У ОБЛАЦИМА

Изборни цокер чека боља времена.

Југословенска делегација оставила утисак само на келнере у хотелу "Хуан Карлос I".

Светски конкурс за идејно решење "Европолиса"; уколико буде расписан, биће лепа прилика за расипање драгоцених девиза.

"Европолис", "Кинеска четврт" и "Брзе пруге" у игри, очи сваких избора.

Малом броју лаковерних који су прогутали удицу о "Европолису", пао је камен са срца када су социјалисти, вештим лоповлацима на свим изборним јединицама, прошли кроз иглене уши и задржали већину у Градској скупштини Београда. Добили су шансу да, уколико "победници" одрже реч, средином 21. века дочекају расписивање конкурса а крајем века и постављање камена темељца за први објекат "Европолиса". Али како је, нажалост, живот обичних смртника сведен на просечних седамдесетак година, само ретки појединци доживеће евентуално расписивање конкурса, а изградњу и завршетак пројекта биће у прилици, да посматрају са "оног света", уколико у то верују.

Међутим, Слободану Милошевићу све полази за руком. Можда ће му успети да, пред неко од будућих гласања, за своје све малобројније присталице пронађе еликсир дуговечности. Било како било, фолирање ће се наставити ("Европолис" лепо звучи), будући да су избори за Републичку скупштину на прагу.

О чему се, уствари, ради?

"Европолис" је пројекат уређења тзв. савског амфитеатра, површине од око 160 хектара, који би осмислио и попунио, данас погрешно искоришћени простор између старог и новог дела Београда. Идеја о "Београду на Сави" није нова и не може се приписати САНУ, која ју је, наводно, иницирала још 1979. године. Њу је давно, почетком 15. века остварио славни српски деспот Стеван Лазаревић. У његово време београдски град сизило је на обале и Саве и Дунава.

Светски конкурс за идејно решење "Европолиса" требало је да буде расписан 1. септембра и да траје до марта 1997. године, али као што је познато од тога није било ништа. Из добро познатих разлога, социјалисти су одустали и још нису одредили неки нови термин.

За "Европолис" се више чуло летос када су СПС, ЈУЛ и Нова демократија започели предизборну кампању.

Потсетимо се шта се збивало на Светском конгресу архитеката у Барселони (почетак јула) где је обављена његова промоција. Према писању "Политике" (због тога је Хаши Драган Струја и био члан југословенске делегације) пројекат "Европолиса" изазвао је огромно интересовање и веома повољна реаговања.

Промоција је, између две туре пића, одржана у хотелу "Хуан Карлос I" а о "Европолису" су говорили Драган Томић, Бранислав Ивковић, Нада Поповић-Перишић, Небојша Човић, амерички архитекта Бил Лејси и Василис Згугас, генерални секретар УИА, Међународне уније архитеката. Згугас је истакао "огроман значај конкурса" а Бил Лејси, декан Архитектонског факултета у Њујорку изјавио је: "Моја мисија јесте да подржим овај пројекат и да након ове презентације покушам да откријем свету историјски потенцијал Београда".

Како на Западу нема ништа за лепе очи, са зебњом се питамо колико ће да кошта (и кога) ова Лејсијева "подршка".

Као промовисани пројекат и југословенска делегација је оставила "изванредан" утисак, нарочито на особље хотела и нарочито они чланови делегације који нису излазили за говорницу.

## Делегација "снова"

На челу тима који је представљао струку и културу Србије био је Драган Томић, председник Републичке скупштине, који је Милошевићу први честитао фризиране изборне резултате и чија звезда ових дана сија пуним сјајем.

Томић је говор, по скупштинском обичају, започео дезинформацијом да је Београд "најјачи пословни, финан-



Драган Томић – капитен "тима снова" који је декласиран у Барселони

сијски, културни, научни, универзитетски, саобраћајни и телекомуникациони центар Балкана". Иако смо на страни Београда, то ипак није тачно. Томић је превидео Атину, која је још увек на Балкану. Нисмо сазнали да

ли је он то намерно урадио или не зна географију.

У наставку говора причао је бајке о 21. веку (у који ћемо ући захваљујући умешности социјалиста) и пројектима који би могли да се реализују само ако ковница новца буде радила у четири смене.

### "Културна" министарка

"Луцидне" тренутке на презентацији "Европолиса" имала је и Нада Поповић-Перишић, госпођа министарка културе, која се у прошлој "години културе" наметљиво трудила да буде културна. Њеном заслугом удавили су нас спотови "Лепше је са културом", који су се даноноћно вртели на државној телевизији. Када је "година културе" протекла, одахнула је јер се више није осећала обавезном.

Из њеног говора издвајамо једину реченицу вредну пажње:

"Свака култура себе гради и потврђује у односу и комуникацији са



Госпођа министарка је у шопинг путовала о државном трошку

другим светом (надамо се да није мислила на "онај" свет), задржавајући оно што је чини аутентичном и националном, а преузимајући и усвајајући оно друго из других култура, што јој обезбеђује универзалност и одбрану од времена кроз трајање".

Мало је замуљено и закуљено али звучи врло "интелектуално".

У преузимању и усвајању туђих културних "значајки", госпођа министарка је дала и даје све од себе. Из белог света свакодневно доводи неке трећеразредне, одавно демодираних, музичке групе и појединце на чије баснословне хонораре одлазе преостале девизе опљачканих штедиша. А у борби против кича и шунда није се баш претргла.

### Градоначелник у бонусу

Градоначелник Небојша Човић, који у "Европолису" види шансу за бизнис са пословним простором и



"Евополисмен" – маратонац који је истрачао последњи круг

паркинг сервисима, био је један од "запаженијих" говорника.

Човић је гуслио о неким апстрактним плановима развоја, а прећутао је да Београд има 380 дивљих депонија ђубрета, хиљаде бесправно подигнутих објеката (онима на Дедињу је својевремено запретио рушењем), више од хиљаду олупина са тролама и дизел моторима које представљају посмртне остатке ГСП-а, стотине километара прљавих и избушених улица, јавни саобраћај хаотичнији од саобраћаја на вашарским аутодромима, два пацова и једног пса луталицу по глави становника.

Ништа није рекао ни о свакодневним револверашким обрачунима "жестоких" момака, који у просеку односе по један живот дневно, о неспособности истражних органа, о привредном криминалу у који је до гуше упетљан, о бедном стању здравствених установа, о специфичном рекету од 3% на сву робу, који се наплаћује само у Београду.

Ако је и од Човића, много је.

### Чувар леђа

Бранислав Ивковић, министар грађевинарства у Марјановићевој влади, прочуо се изјавом у једном дневном листу, која је проглашена изјавом дана: "Ми који смо у истој партији морамо да чувамо једни другима леђа. Претпоставите да нисмо на власти, шта би се онда све догађало!"

То се овога пута замало није десило, али, ако Бог да, на такву могућност нећемо дуго чекати.

У сали за састанке хотела "Хуан Карлос Г", Ивковић је на лирски начин описивао карактеристике Београда. "Верујте, Београд је предиван град на

ушћу Саве у Дунав. Резултат љубави те две лепе реке је и Ратно острво."

Пре изласка за говорницу Ивковића је требало подвргнути алкотесту, јер ово што је рекао је толико глупо да се не може назвати ни песничком метафором. Први пут чујемо



Бранислав Ивковић – говорник који се "прославио" у Барселони (и Београду)

да реке имају емоције и да могу да их материјализују! Министар сигурно зна да објасни и настанак Аде Циганлије, која је са свих страна окружена само Савом.

То су били чланови југословенске делегације који су се у Барселони "истакли" као говорници. У групи "ћутолога" били су: Милутин Мркоњић, Миломир Милић, Хаџи Драган Антић и Драган Милановић.

### Брзе пруге за Дедиње

Први са овог списка, Милутин Мркоњић, директор ЦИП-а, познат је као заговорник идеје о тзв. "брзим пругама" на рачун којих већ годинама музе државу и одржава у животу своју, и за светске прилике, превелику пројектантску организацију.

За потребе "брзих пруга" ЦИП-у, тачније Мркоњићу, стављене су на располагање две виле у Ужичкој улици, које су некада користиле отцепљене републике. Виле се тренутно користе за сасвим различите потребе од пројектантских.

Да је у Барселони добио шансу да говори, елоквиентни Мркоњић би бар некога израдио и набацио посао ЦИП-у, а провизију себи.

### Миле са лајковачке пруге

Миломир Милић, председник Управног одбора ЈЖ и ЖПЈ је бивши генерални секретар СПС-а, који је на ту функцију дошао са лајковачке пруге.



Београдски Метузалем – железничка станица из 1884. године преживеће и "Европолис"

За време његовог службовања на железници ни један воз није у Београд, или из Београда, дошао или отишао на време. О техничком стању и хигијенским условима дотрајалих композиција опширније ћемо писати другом приликом.

Ни Минић није говорио на презентацији "Европолиса", а како и на чији предлог се нашао у делегацији, није нам познато. Можда је његов пут у Барселону био најавна рехабилитација и враћања у први план.

### Ниски напон струје

Хаџи Драган Анђић, генерални директор "Политике", која се крајем новембра жутела од мућкова (због мућка који води њену уређивачку полистику), познат је као Прљави Хаџи и Драган Струја. Почео је у "Политици" као електричар а тако ће и да заврши, вероватно у неком производном погону Казнено-поправног дома у Пожаревцу. Захваљујући добрим везама на дедињском двору, направио је брзу и успешну "новинарску" каријеру. У знак захвалности претворио је најстарији и најтиражнији лист у Србији у гласило злогласног брачног пара Милошевић-Марковић.

Драган Струја се некада, када је од тога имао вајде, претварао да је богомолац. До звања хаџије стигао је пречицом, за само један долар. Као добар хришћанин, држи у радном столу напуњени "Хеклер" и неколико оквира.

### Велики лажов са малог екрана

Драгољуб Милановић, генерални директор РТ Србије, названој од милоште "Лажовизија", један је од творца информативног геноцида и кривац што се бирачко тело на локалним изборима већим делом определило за коалицију "Заједно". Иако им није прирасла за срце, гласали су за њу, заинат социјалистима. Предизборни слогани леворуке коалиције типа "ЈУЛ је кул" и "Гласај за себе!", које је државна телевизија смитовала у енормним количинама, били су контрапродуктивни. Толлико су се огадили претплатницима да су гасили телевизор, решени да гласају за било кога.

Драгољуб Милановић због тога данас заобилазним путевима иде на посао. И њему се, као и Драгану Струји, кајгана дефинитивно смучила.

### "Бизмисмени" празних шака

Ово је био састав тима за промоцију "Европолиса", скупљен с коца и конопца, који је по ходницима отменога хотела "Хуан Карлос I" журио и хватао за рукаве потенцијалне инвеститоре. Резултати те "рације" били су ништавни, иако је потрошено доста пара за публицитет, неке маркетиншке ситнице, пиће и мезе.

Власници и представници добростојећих грађевинских фирми, банака и других асоцијација, вешто су се измигољили. Није им ни на крај памети да улете у клопку нерешених својинских односа и да пуне џепове балканским "бизмисменима":

Оних неколико наручених изјава у корист "Европолиса", слаба су утеха. Биле су, уствари, само бацање прашине у очи домаћој јавности.

На крају, зашто смо се сада сетили догађаја који се збио у јулу месецу?

Зато да бисмо, једном за увек, раскринкали тактику нереалних и лажних обећања које пред сваке изборе социјалисти деле шаком и капом.

За разлику од ранијих година када су обећавали скромне објекте и локалне путеве, данас социјалисти наступају са промењеном концепцијом обмањивања. Одустали су од малих пројеката и определили се за оне чија реализација ће бити могућа тек пошто се дубоко загази у 21. век. У такве пројекте спадају "Европолис-Београд на Сави", "Кинеска четврт", "Београдски железнички чвор", и "Брзе пруге". Како сада стоје финансијски, пошто су стручно опељешили све могуће касе и фондове, нису у ситуацији ни да помисле на тако нешто. Нису у стању да купе ни један обичан тролејбус, да народу олакшају саобраћајне муке, а камоли да зидају пирамиде "Европолиса".

Зато су леви футуристи заиграли на карту пројеката који би требали да се изводе годинама и деценијама. Једини услов је да они победе на изборима и да се одмах лате посла. Тако, аутоматски, искључују могућност прозивке за неиспуњена обећања, као што им се већ дешава. Све остаје под контролом а народ ће увек имати шаргарепу за којом ће да трчкара.

Синиша Анђетијевић

# УБИСТВА С ПРЕДУМИШЉАЈЕМ

Београд, одликован због јунаштва свог становништва у ратовима Карађорђевог звездом и француским Крстом Легије части има преко 1.000 споменика од којих многи захтевају измештање јер сведоче о насиљу за време комунистичке Брозове диктатуре.

У време тзв. "обнове и изградње" немилосрдно су рушени споменици погинулим ратницима 1912–1918. и осталим "неподобним" Србима.

Смешни су изговори садашње власти због чега не могу са скупштинских здања да скину коминтерновске златне петокраке, које су, одавно, нестале и са совјетских централних палата.

Поставља се све чешће питање у штампи и јавности да ли су Београду важнији ругобни споменици Бориса Кидрича, Моше Пијаде и осталих представника пропале идеологије од непостојећих спомен-обележја представника "старе српске славе и величине", почев од Светог Саве, цара Душана и кнеза Лазара, преко кнеза Милоша Обреновића све до легендарног борца Милунке Савић.

Београд, као један од најстаријих европских градова, током своје бурне и променљиве историјске прошлости, налазећи се на вишевековној светској раскрсници између две цивилизације, садржи на свом тлу разноврсне споменике, у временском периоду од преко два миленијума.

Скоро да нема страних путописаца, које није занела лепота и трагична историја древне Београдске тврђаве и вароши, који су и поред толиких туђинских опсада, освајања, паљења и рушења, свагда, што се каже, попут митске птице Феникс, уздизани и обнављани из свог пепела. Зато, није чудо што у српској престоници и њених 16 општина данас постоји више од 1.000 споменика неједнаке вредности, као узбудљиво сведочанство историје и културе једног народа, везаних за разне идеолошке епохе од којих извесне подлежу критичком суду јавности. То, посебно, истичемо, јер не смемо заборавити да је због јунаштва свог становништва Београд, својевремено, био одликован, почев од Карађорђевог звездом до француског Крста Легије части и још многим значајним признањима. Занимљив је податак да је Београд био принуђен са великим кашњењем да одликује и највећи рушитељ његових споменика новијег доба, познати србомрзак, комунистички диктатор Броз. Он му је тек 20. октобра 1974. године доделио Орден народног хероја. И то тридесет година после завршетка Другог светског рата. Само годину касније Броз је апсурдно даривао Орден народног хероја свом вољеном Загребу, што је с обзиром на усташку опредељеност већине његовог становништва био

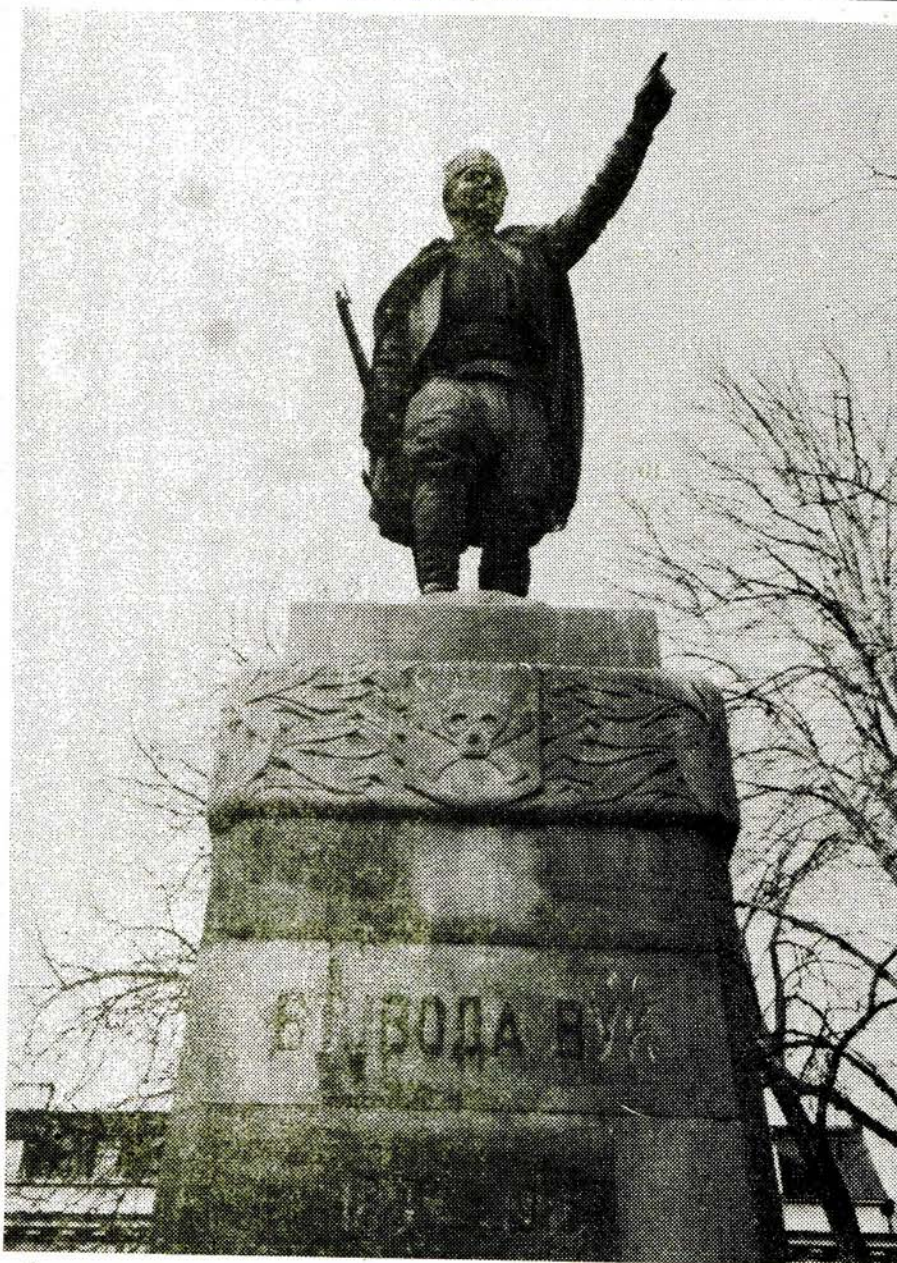
случај без преседана. Отприлике, као скорашње одликовање Туђмана од стране Јељцина, који је том приликом сметнуо са ума да се споменик "Совјетским ратним ветеранима" који су ослобађали Београд налази на Авали.

Жалосна је чињеница да су се за време владавине "највећег сина нашег народа и народности", који је по коминтерновском Статуту спроводио једнопартијско-диктаторску политику лажи и обмана, захваљујући подршци руководеће српске, издајничке, послушничке камариле, немилнице уништавали споменици "старе српске славе и величине" као и остала знамења раније историје Београда. По познатом коминтерновском налогу "презрети школу и наставнике, убијати веру у

Бога и религију, потцењивати националне светиње", бивши аустроугарски каплар Броз, због убијања Срба 1914. године у Мачви, поставши највећи властодержац наше нападене земље, почео је свуда да подиже знамења комунистичке олигархије и руши традиционалне споменике националне културе. "Споменици и хералдични симболи вид су континуитета једне државе и народа", истиче др Марко Поповић. "Њиховим рушењем или уклањањем покушава се избрисати или бацити у заборав једна епоха, што осиромашује и представља својевртсан злочин над историјом. Наша прошлост, на жалост, испуњена је многим таквим примерима.



Теразије пре појаве урбанистичке мафије



Једини споменик четником војводи који је преживео комунистичку мацоцу

### На скупштинама сијају златне петокраке

Први, најдрастичнији пример обрачуна комунистичке власти са "мрачном прошлошћу" било је скидање националних ознака у виду позлаћених орлова у полету и круна са торњева дворова Обреновића и Карађорђевића да би на њиховом месту, освануле злогласне коминтерновске петокраке и остале, на жалост, до ових дана, иако су оне одавно уклоњене и са велелепних совјетских здања. Те петокраке при посетама ранијим дворovima претвореним у скупштинска здања обавезно снимају страни репортери доказујући целом свету да се Србија не може лако одрећи болшевичко-комунистичке прошлости, за разлику од свог окружења, Европе и највећег дела континента. Остали су узалудни сви писмени и усмени протести Београђана досадашњим "градским оцима" да се

из центра Београда уклоне те 1946. године постављене огромне петокраке, које нас брукају пред светском јавношћу. Смешни су изговори данашње неокомунистичке власти да је скидање тих симбола "технички тешко изводљиво" јер им, тобоже, недостају такве дуге лествице. Такође, срамотно је да се својевремено Завод за заштиту споменика културе Београда zaloжио да у старом двору на Теразијама остану "партизански витражи" као део ентеријера "урађеног у стилу социјалистичког реализма". Они, у чијој је то надлежности никада нису поставили питање зашто су, за разлику од осталог света и на Истоку и Западу, наши дворови остали скривени од јавности, где је њихово већином опљачкано благо, зашто је нестало списак свих поклона Музеју кнеза Павла, шта је са украдених 6.000 предмета из опленачких краљевских здања?

### Убијање споменика

Почев од отуђења знамења најзнаменитијих споменика – Београдске тврђаве са парком Калемегдан, преко поменутих дворова и репрезентативних зграда, све до рушења престоличких тргова и улица, чији су неприкладни, комунистички називи већином задржани до ових дана, злочини у културно-историјској сфери од стране неокомунистичких моћника настављају се до ових дана. "Широм Србије срушени су а потом и уништени сви споменици подигнути у спомен краљевима Петру I и Александру и другим неподобним личностима", тачно истиче у једној студији др Марко Поповић, писац две најбоље монографије о Београдској тврђави. "Рушени су и сакаћени чак и споменици погинулим ратницима 1912–1918. Самим чудом остао је сачуван споменик кнезу Михаилу, такође предвиђеном за уклањање. У том рушилачком идеолошком обрачуна нестала су сјајна остварења српске монументалне пластике, дела наших најбољих вајара. Слична судбина задесила је и све старе грбове на јавним здањима, како кнежевине и краљевине Србије, тако и Југославије..."

Одмах, после тзв. "ослобођења" у време намерног терања цвета српске младежи – интелектуалне омладине да непотребно изгину на крвавом разбојишту равничарског Сремског фронта без претходне војне обуке, по сведочењу професора Милорада Павловића, у последњем тренутку спасен је интервенцијом групе познатих Београђана од рушења велелепни споменик кнезу Михаилу Обреновићу с тим што је тада одстрањена његова скупочена, вредна ограда од уметнички кованог гвожђа, која га је штитила од данашњих неукусних жврљотина младих, примитивних и већином дрогираних вандала. Такви су пре неку годину и откинули камену главу безименом српском војнику – Трећепозивцу, са споменика, који је меморијални и историјски део у београдском Карађорђевој парку. ("Политика" од 17. октобра 1991). Могла би се издати читава брошура о уништавању српских споменика у периоду од 1944. до ових дана. Али, на жалост, ми осим монографија о споменицима НОБ-а, такве књиге немамо и поред толиких установа за заштиту културног блага Србије и Београда.

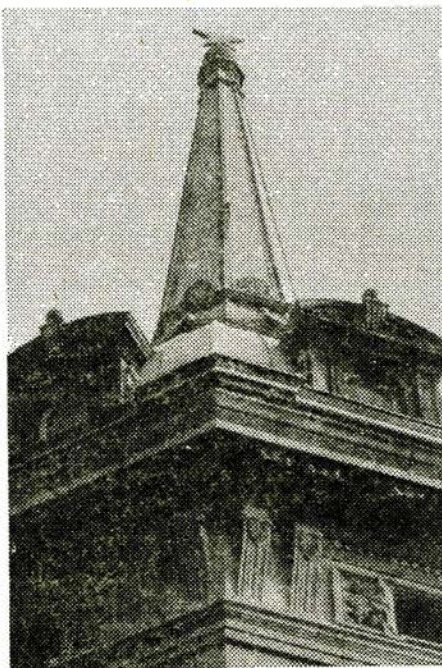
Током неколико деценија интензивно се бавећи проблематиком заштите и ревалитизацијом нашег културног наслеђа др Бранко Вујовић успео је да сагледа и низ пропусти и већих грешака начињених "из незнања и немарности" али и намерно од одговорних, који су при подизању нових грађевинских објеката немилосрдно рушили старе, веома често историјски вредне, не дозвољавајући да се истражи ни градско земљиште

с драгоценим археолошким остацима. Тако, по оцени др Вујовића "највећи део некадашњег урбаног ткива можда никада нећемо открити, до тањи нашим рукама, ушчитати и у целини сагледати". (Др Б. Вујовић: "Београд у прошлости и садашњости"). А то је велика штета с обзиром на историју Београда који спада у ред најстаријих светских престоница.

### Вандализми на Калемегдану

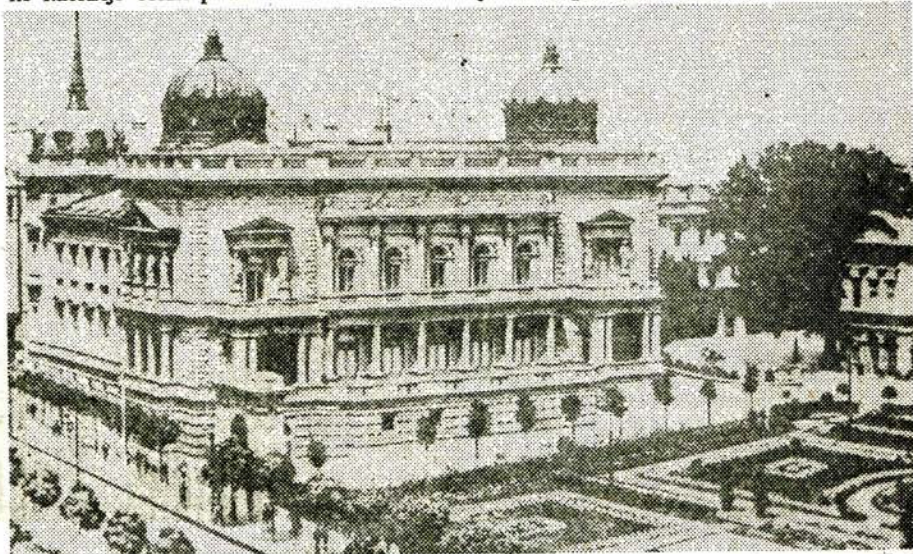
Славна, историјска београдска тврђава са Калемегданом, тужно је сведочанство о некритичном размештању споменика "по подобности" у разним временским периодима. Рецимо, скоро подигнутом споменику грчком песнику и револуционару Риги од Фере место је покрај злогласне Куле Небојше, где је и уморен 1798. године од турских целата, а не покрај Калемегдана. А у овај парк треба вратити и раније уклоњене, вредне споменике, као што је случај са попрсјама вођа првог и другог српској устанка Карађорђа и Милоша, које је исклесао у камену вајар-академик Ђорђе Јовановић. Тај вредан споменик у славу "васкрса српске државе 1804-1830" поставио је при улазу у Калемегдан још 1904. године један београдски адвокат, да би он касније био склоњен и до данас сачуван у неком магацину. Такође, са Калемегдана, по предлогу низа стручњака, требало је одавно изместити, неприкладну, по совјетским узорима постављену "Гробницу народних хероја" ослоњену на беду Београдске тврђаве. Када је 1957. године Моша Пијаде сахрањен тамо, надлежни су дали апсурдан предлог, да се тај парк са Београдском тврђавом претвори у спомен-гробље народних хероја. Својевремено је Броз миљеник Крлежа предлагао да се на целом простору Београдске тврђаве изгради "Музеј културе Југославије" са копијама свих значајнијих споменика, односно где би превагнули и у првом плану били истакнути католичко-исламски објекти, као што је то био случај при представљању нашег културно-уметничког блага на међународним изложбама. Срећом да за ту грандоманску "крлежијану" није било довољно новца, иначе би на светом тлу најзначајнијег споменика Београда као што је његова Тврђава, имали, у синтези, камене фалсификате свих знамења наших највећих непријатеља израженим у троструком геноциду према српском народу.

На највећем платоу Београдске тврђаве, недалеко од монументалног споменика "Весник победе", постављеног у част успешног пробоја 1918. Солунског фронта од стране јуначке српске војске, треба вратити уклоњену камену клупу пораженог немачког цара Вилхелма II на којој је седећи за време окупације изражавао своје дивљење према лепоти видика при



Улез на Старом двору  
— сатанска петокрака и данас боде очи

јединственом ушћу Саве у Дунав с погледом на зелено Ратно острво и бескрајне сремске равнице. Враћањем те историјске камене клупе јасно ћемо показати свету да поштујемо подигнут споменик у Кошутњаку од стране фелдмаршала Макензена с уклесаним натписом: "Овде почивају српски јунаци 1915". Напомињемо да је тај немачки фелдмаршал јуначким браниоцима Београда подигао споменик неколико деценија пре наших власти, одајући им највеће признање. А ми смо дозволили да чак неколико деценија војвода Путник буде заборављен у руској цркви Нише, да би га потом свечано у Београду покопали. Тек после рушења комунизма, нова власт је пре неколико година почела обнављати и подизати споменике српским ратницима и војводама, али и при овом долазило је до непознавања историјских чињеница, као што је случај са Спомен-осматрачницом о којој ће касније бити речи.



Аутентични изглед Старог двора

После предложеног размештања "Гробнице народних хероја" на Калемегдан треба вратити лепу бисту бронзане девојке, а потом при крају главне стазе обновити, по ранијим плановима, прекрасно, камено степениште са уметничком оградом сатканом од амфора и релефних ваза богате орнаментике у националном стилу. На почетку тог степеништа била су два велика камена лава од којих је један одавно нестало, по свој прилици, попут теразијске фонтане од црвених властодржаца за украс њихових и данас народу неприступачних "рајских вртова". Треба вратити и бронзано попрсје кнегиње Зорке, мајке краља Петра I, чија кућа у улици Васе Пелагића већ деценијама узалудно чека обновитеље.

### Рушење "Теразијског водоскока"

На главном београдском тргу за сваку осуду је рушење због тобожњег проласка првомајске параде 1947. године чувеног, веома декоративног "Теразијског водоскока" са Мештровићевим каменим лављим главама и бронзаним Томићевим корњачама, који су у тосканском маниру били изванредно уклоњени са околним зеленим травњацима, као и негованим цвећем. Жалосно је четрдесетогодишње ћутање јавности о том ружном, примитивном чину нове, тоталитарне власти, којој се ништа није смело приговорити. Али, и тај злогласни чин је уверљиво сведочанство да за време тоталитарног система Београђани нису смели да искажу глас критике јер би их одмах "појео мрак", како се онда говорило. То није доживела ни једна светска престоница: да јој изненада на централном тргу пијуцима и осталом механизацијом разруше значајан објекат — уметнички обликовану фонтану која је привлачила својом лепотом све погледе. Остало је отворено питање ко је с теразијске Игуманове палате

скинуо вајарско-спомен обележје у част тог великог српског добротвора. А новокомпоновани богаташи запретили су да ће својим новим палатама уништити планирани видиковац с платоа Теразијске терасе. Вандалиски је срушена и лепа, уметничка ограда од кованог гвожђа са каменим стражарама око теразијских дворова, при чијој се реконструкцији није придржавало ранијих планова, па су одузимана и додавана кубета са производним мењањем орнаментике и остале симболике, што је недопустиво при сличним акцијама у свету. Слично се десило и са уметнички израђеном оградом од кованог гвожђа са позлаћеним амблемима, која је окружавала Народну скупштину.

### Изместити Мошин и Кидричев споменик

Требао би хитно изместити испред зграде листа "Политика" постављен ругобан споменик комунистичком зликовцу Моши Пијаде, рад хрватског вајара Ружића, који изгледом подсећа на скуп првобитне заједнице, отворено се на тај начин по-

другујући српској престоници. Иначе, тај неодговарајући Мошин споменик не уклапа се својим изгледом ни у концепцију Новинарског трга са озвученом фонтаном и мермерним, лепим голубицама. По нашем мишљењу на месту злогласног Моше требао би поставити споменик оснивачу српског новинарства Димитрију Давидовићу, чија је минијатурна биста пре неколико година откривена на земунској кеју, да би одмах била упрљана написима савремених вандала. На истом месту може се поставити споменик браћи Рибникарима, оснивачима листа "Политика", који су јуначки изгинули у Првом светском рату.

Веома тужан је случај са неодговорношћу и тврдоглавошћу власти поводом безброј предлога за уклањање грандиозног споменика упропаститеља српске привреде Борису Кидричу, крај данашњег Савезног завода за статистику у Улици кнеза Милоша. Иницијативу за уклањање Кидричевог споменика што је својевремено учинила и његова завичајна Љубљана, срушивши га заједно са саучесником Кардељом са почасног постоља,

поднела је још 1993. године Скупштина општине Савски венац, али узалуд. У дневној штампи објављени су многи протести Београђана против тог неподобног "споменика па из тих објављених писама дајемо један одломак из "Политике" од 14. фебруара 1992. године:" Чиме је то добрим Борис Кидрич задужио српски народ?... На основу његовог планирања и налога спроведена је национализација и експропријација, извршена колективизација обрадивог земљишта и основане сељачке задруге. До чега је то довело није потребан коментар. Ипак, треба поменути да је он преселио српску индустрију у Словенију, Хрватску и Албанију. Забрањено је повратак Срба и Црногораца на Косово и Метохију. Планирао је потапање Србије преграђивањем Бердапа. Разарио је и опустошио српско село. Хиљаде сељака у току колективизације и оснивања задруга и откупа је претучено до смрти, затварано и осуђивано... Спорни споменик није случајно постављен у само срце српског националног простора, у којем се налазе најважније државне, привредне и војне установе..." Због свега наведеног сматрамо да је Кидричевом споменику место на ђубришту, а не испред Музеја савремене уметности, као што се данас залажу Милошевићеви неокомунисти. На том месту треба да се поставе великани српског народа, споменици кнеза Милоша Обреновића или чувеног финансијског генија др Лазе Пачуа, такође, по многим досадашњим предлозима јавности. Али, ко зна када ће то бити учињено пошто се сваки даном све више враћају симболи диктаторске комунистичке власти. Изгледа да данашњи Срби, попут типичних мазохиста, највише воле постојаност туђинских идеологија, које су свесно више од пола века радиле на уништењу нашег националног бића што најбоље сведочи неуклањање споменика комунистичких вођа. Један од таквих је и огроман комплекс фараонског Меморијалног центра "Јосип Броз Тито" са фамозном "Кућом цвећа", против чијег се прескупог одржавања на рачун српске сиротиње, први одлучно заложно др Војислав Шешељ, кренувши својевремено на њега с глоговим коцем. У непосредној близини гробнице "Црнбога" је "Музеј афричке уметности", који нам није био неопходан колико пристојан смештај Историјског музеја Србије, Музеја града Београда, Музеја штампе Жике Јовановића као и многих драгоцених легата који пропадају по разним подручјима.

На прошлогодњем саветовању стручњака по питању београдских споменика арх. Бранко Бојовић с правом је истакао "да скоро читав посао обележавања историјских места у Београду изгледа неозбиљно", а у потврду тих речи можемо истаћи да су за време комунистичке деспотије уништена највреднија обележја из I и II светског рата. Погрешно је, по мишљењу стручњака, поред Гробнице



Споменик "Трепозивцу"  
у Карађорђевој парку којем су непознати Вандали отсекли главу

народних хероја при Београдској тврђави, постављен и споменик Димитрију Туцовићу чије су кости сахрањене усред трга Славија. Раније су ту били покопани руски борци за ослобођење града да би по њиховом измештању режимски вајар Боднар овостварио преголему бисту с доминирајућим Туцовићевим шалом обавијеним око његовог врата као да има гушобољу, потпуно неодговарајућој за тај кружни трг, где је предлагано да се постави Тријумфална капија у част српских јунака из ослободилачких ратова.

Извесни београдски споменици, попут Чукур чесме, погрешно су датирани, а на неким изостављена најважнија имена. Требало је годину дана градским оцима да после отворене критике писца овог текста у "Политици" одб. септембра 1993. године исправе грешку на Спомен-осматрачници у Пионирском парку, заправо на тамошњим барелефима заслужних четрнаест српских и француских војвода и генерала да додају још два најбитнија која су недостајала: краља Петра I Карађорђевића и његовог сина – врховног команданта српске војске у I светском рату Александра (Видети "Политику" од 11. децембра 1994).

На pročелу споменика Незнаног јунака на Авали, која изгледом подсећа на персијску Кирову гробницу, тек после пет деценија, враћен је од Брозових "ослободилаца" прекривен мерменим плочама напис посвећен краљевој задужбини. Покрадене реликвије, нарочито златан чекић употребљен при освећењу камена-темеља ове задужбине нису још увек враћене, као ни драгоцене ствари однете из дворова, резиденција и вила претходне "труле буржоазије", коју је успешно наследила она данас симболично називана "црвена".

### Српски "Трећепозивац" без главе

За разлику од десетину хиљада, већином прескупих, масивних обележја од масива армираног бетона и гвожђа, споменика припадника НОБ-а, подигнутих уместо школа и болница у Београду и широм наше земље, жалосно су у престоници обележене жртве немачког и "савезничког" односно англо-америчког бомбардовања. Рецимо, спомен-обележје за две стотине жртава немачког бомбардовања 6. априла 1941. године у склопишту Карађорђевог парка није веће од оближње камене корпе за отпатке којима је за време градоначелника Богдана Богдановића "украшен" Београд. То 1975. године подигнуто спомен-обележје на месту импровизованог склопишта на средини Карађорђевог парка, које је сравнило са земљом авионска бомба, може пре да послужи као срамота престонице него као достојан споменик. А у истом парку подигнут је 1848. први београдски споменик од стране кнеза Александра Карађорђевића "у славу и част



Споменик Кнезу Михаилу остао је 1945. године без украсне оградe од кованог гвожђа, али је у последњем тренутку избегао рушење

срб-јунацима за отечество храбро изгинућим 1806. године".

Прича о измештању споменика једне пропале идеологије зла и насиља над српским народом није још завршена, јер се стално јављају отпори извесних приврженика, који и ових дана оскудице и све већег осиромашења уживају све благодети ранијег режима. Ти носталгичари задржавања симбола тоталитарне власти из редова данашње имућне левице, упорно спречавају ревизију и одстрањивање споменика измишљених комунистичких идола из њиховог властодржачког периода о којима данашња поколења имају крајње негативно мишљење.

На београдским трговима и улицама до данас се шепуре споменици и знамења оних који су више од пола века вређали и понижавали српски народ, у ознашко-удбашким тамницама уништавали српску националну мисао. Радовали би се да такви "споменици" што пре буду уклоњени. Да њих замене нови споменици историје и културе на које српски народ може бити поносан. На основу све учесталијих захтева грађана Београда, требало би најпре подићи споменике по-

свећене српским националним јунацима и часним вођама, почев од Светог Саве, цара Душана и кнеза Лазара, преко великог Господара Милоша Обреновића, све до жене-јунака Милунке Савић док улицама вратити стара имена и симболе везане за нашу традицију.

Да бисмо коначно стали на пут бирократском отезању решавања питања неопходног уклањања споменика везаних за комунистичку диктатуру, јер они крајње негативно, депримирајуће делују на млађе генерације, морамо се сетити народне поуке која језгровито гласи: "Народ који не поштује своје великане није их ни достојан".

Српски народ мора да искаже поштовање према својим знаменитим људима, који су га делима за његово добро заиста задужили, а то ће учинити ако што пре уклони са пијадестала споменике оних што су му током полувековне диктаторске владавине нанели доста зла, довели до садашњег трагичног стања.

Коста Димитријевић



ИНТЕРВЈУ СА ДОМИНИКОМ ШАБОШОМ И ЖАКОМ ДОРОМ,  
ПОТПРЕДСЕДНИЦИМА НАЦИОНАЛНОГ ФРОНТА ФРАНЦУСКЕ  
ЖАН МАРИ ЛЕПЕНА

# ОДЛИКОВАЊЕ НАЦИОНАЛНОГ ФРОНТА ФРАНЦУСКЕ ЗА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Орден "Почасног пламена" уручен др Шешељу на великом предизборном митингу Српске радикалне странке испред Савезне скупштине. Српски радикали и француски националисти окупљени око Жан Мари Лепена имају много заједничког. Оба лидера, по речима Доминика Шабоша, не само да имају сличности у каријери него и у карактеру. Национални Фронт Француске масонској девизи "Слобода, једнакост, братство", искованој у Француској буржоаској револуцији супротставља девизу "Бог, отаџбина, породица". Хитно треба да створимо противтежу америчком утицају. Са Хрватима, Национални Фронт нема никакве контакте.

- На централном предизборном митингу Српске радикалне странке, који је одржан испред Савезне скупштине, одликовали сте председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља. Господине Шабош, о каквом се ордену ради?

Доминик Шабош:

Орден који сам уручио др Шешељу зове се "Почасни пламен" а додељује се великим борцима за националну ствар. Наравно, онима који то највише заслужују, који су својим радом и храброшћу пре свега, допринели развоју националних покрета. Постоје различити степенни овог ордена којег додељује наша странка, Национални фронт Француске. Овај којим је одликован др Шешељ је резервисан за странце. Председник Српске радикалне странке је четврти странац који га је добио. Иначе, сам орден је израђен од сребра преливеденог златом, али његова права вредност лежи у заслугама за које се додељује. Орден "Почасног пламена" др Војиславу Шешељу је додељен на иницијативу нашег председника Жан Мари Лепена.

- Као гости Српске радикалне странке, у релативно кратком року два пута сте посетили Србију и Републику Српску. Какве утиске носите са овог другог пута?



Доминик Шабош и Жак Дор у просторијама Српске радикалне странке

Доминик Шабош:

То нам је омогућило да боље схватимо проблеме како Србије тако и Републике Српске, да боље упознамо Српску радикалну странку. Констатовали смо да са српским радикалима имамо врло сличну политичку филозофију. Пре свега, то значи да

нам је заједничко оно што сам више пута рекао на митинзима Српске радикалне странке, оно што ће бити доминантно на крају овог века и на почетку новог миленијума, а то је борба против мондијализма. Двадесети век је био обележен проблемом комунизма. Иако је много бивших



Вођа српских радикала је четврти странац коме је додељен орден "Почасног пламена"

комуниста тренутно на власти сама та идеологија је мртва и она нестаје. На несрећу, она је замењена једним начином размишљања који је исто тако опасан као комунизам, а то је мондијализам. Због тога, све националне странке, без обзира што имају различите погледе на нека питања, а то је нормално јер свака земља има своје специфичне проблеме, неопходно је да све те странке раде заједно да би се бориле против тог зла. То зло шири највећа и економски најснажнија земља на свету - Сједињене Америчке Државе. Американци све више доминирају светом јер је нестала противтежа оличена у бившем Совјетском Савезу. Ми желимо да створимо противтежу америчком утицају, да објединимо што више људи око националистичког покрета, јер нација је прави оквир у коме се човек најбоље осећа, у коме најбоље ради и ствара.

- Несумњиво да је један од зачетника националног и патриотског покрета Жан Мари Лепен, али исто тако је чињеница да је мондијализам однео своју прву велику победу у Француској. Идеја Француске

буржоаске револуције отелотворене у пароли "Једнакост, братство, слобода" данас су главно упориште идеолога мондијализма. Слажете ли се са оваквим погледом на Француску револуцију?

Доминик Шабон:

То је сасвим тачно. Те идеје долазе из Француске буржоаске револуције коју су подигли фра-масони. На њихову парољу "Једнакост, братство, слобода" ми одговарамо слоганом: "Бог, посао, породица, отаџбина"!

- Та иста револуција убила је и последњег краља Француске из династије Луј. Какав је однос ваше Странке према монархичком државном уређењу?

Доминик Шабон:

Читава француска историја, а она је дужа од 1500 година, је историја различитих режима. Француска је прво била монархија, па република, па опет монархија, да би се поново вратила на републиканско уређење. Кроз сву ту историју било је добрих и лоших страна. Код оба система. Треба рећи да је монархија успела да уједини земљу, што уопште није било лако. Са друге стране, монархија

је успешно ширила француску културу по читавом свету. Постоји и трећи план, идеје које је ширила монархија. Наравно, треба признати да је било и лоших идеја.

- Један од масонских симбола је пирамида. Данас се у Лувр, некадашњи двор, улази кроз велику стаклену пирамиду. Ваш коментар?

Доминик Шабон:

Да. Пирамида од стакла је постављена као знак победе масонерије. Пирамида је заиста симбол фра-масона и баш су ме пред пут у Београд, у једном интервјуу за француски радио, питали шта мислим о тој пирамиди? Одговорио сам да је та пирамида веома лепа, да осветљава музеј Лувр али да је сада неопходно срушити читаву зграду Лувра, зато што се његова архитектонска композиција не слаже са пирамидом.

- Осим симболично, како су фран-масони још присутни у јавном животу Француске?

Доминик Шабон:

Данас у Француској постоје "слободарски закони" који нам у ствари забрањују да говоримо слободно. Између осталог, у Француској се може лоше говорити о Бретонцима или о Нормандијцима, али немамо право да кажемо ништа лоше о Арапима или Африканцима, на пример. Али то још није ништа, јер се спрема један још много гори закон. После једног одговора Жан Мари Лепена, на питање новинара да ли верује у неједнакост раса, Лепен је одговорио: "Наравно, јер црнци трче на 100 метара брже него белци"! Тај одговор је изазвао огромну пажњу у медијима, толико су га нападали, писали разне петиције, па чак и тражили да се Лепену одузме грађанско право. На крају, треба рећи да је, тим поводом, заменик министра правде изјавио да се спрема нови закон који ће бити гори од закона "Гесо", који је изгласан под притиском француских комуниста. Ипак, још увек се око тога воде бурне расправе између парламентарца са леве и деснице.

- Пошто не можете да говорите о принципима, можете ли нам нешто рећи о слободним интелектуалцима у Француској? У борби против Срба, својим антисрпским наступима нарочито се истакао Анри Леви.

Доминик Шабон:

Није он баш толико слободан. Иза таквих као што је он сигурно да стоји масонска сила, која се бори против свих национализма, ма какви они били.

- У нашој јавности је познатија недавна изјава председника Националног фронта Француске Жан Мари Лепена о фудбалској репрезентацији Француске. Наравно, ко-

муницистички медији су искористили ту прилику да Лепен прогласе фашистом. Уосталом, ти исти медији су приликом ове посете и вас "частили" истим епитетом. Шта је изјавио Жан Мари Лепен, да сазнамо из прве руке, без комунистичких фризирања?

**Доминик Шабощ:**

Жан Мари Лепен је изјавио да у наш национални тим долазе, по папним ценама, да играју странци. Да би могли да играју за француску презентацију, ми им дајемо држављанство, што није законски дозвољен начин за стицање држављанства. Иако имамо такозвану Француску екипу у којој играју наводни Французи, који имају француске личне документе, они ипак нису Французи. Морам да вам кажем да су се сви навијачи, у свим кафеима и бистроима широм Француске, слагали са нама.

- У којим деловима Француске Национални фронт има највише гласача?

**Доминик Шабощ:**

Наше гласачко тело је све ујединаченије, за Национални фронт се сада гласа практично у свим деловима Француске. Ипак, највише гласова добијамо на северу, северно од реке Сене и на југу, у области која се зове Миди.

- Биографија председника Националног фронта је практично непозната овдашњим читаоцима. Реците нам нешто више о Жан Мари Лепену.

**Доминик Шабощ:**

Жан Мари Лепен је рођен у једној просечној француској породици. Његов отац, по занимању рибар, погинуо је када је Жан имао 14 година. Стао је на мину заосталу из рата. Упркос тешкој материјалној ситуацији Жан Мари Лепен је успео да паралелно студира два факултета - право и историју. На студијама почиње његов политички успон, као врло млад нашао се на изборној листи "Кужад" и успео да буде изабран. Тако је, као најмлађи посланик, ушао у парламент Француске. Затим је дошао рат у Индокини, у Вијетнаму, у којем је Жан Мари Лепен учествовао као војник. После повлачења из Индокине Лепен се враћа на своје место у парламенту, али не за дуго. Французи су поново позвани да служе отаџбини, избио је рат у Алжиру. Иако није био регрутован, Жан Мари Лепен из солидарности према Французима који су обукли униформу, поново напушта парламент. У рату се борио као војник Легије странаца када се вратио из Алжира истекао му је посланички мандат па се поново кандидовао, овај пут као независни кандидат. Ушао је поново у парламент, али је из њега изашао када је Де Гол поново дошао на власт. Тада су сва места у парла-

менту добили Деголисти. Због свега тога, када видим господина Шешела увек видим и много заједничких карактеристика, и у политичкој каријери и у карактеру ове двојице националних лидера.

- У време алжирске кампање, коју је водио генерал Салан, да ли се Лепен политички ангажовао против Деголиста?

**Доминик Шабощ:**

Генерал Салан је био човек који се нарочито супротставио Де Голу, да би спасао француски Алжир, пре свега Французе који су тамо живели. Лепен је свој допринос дао као војник, за политику није било времена, само је приватно подржавао ставове генерала Салана.

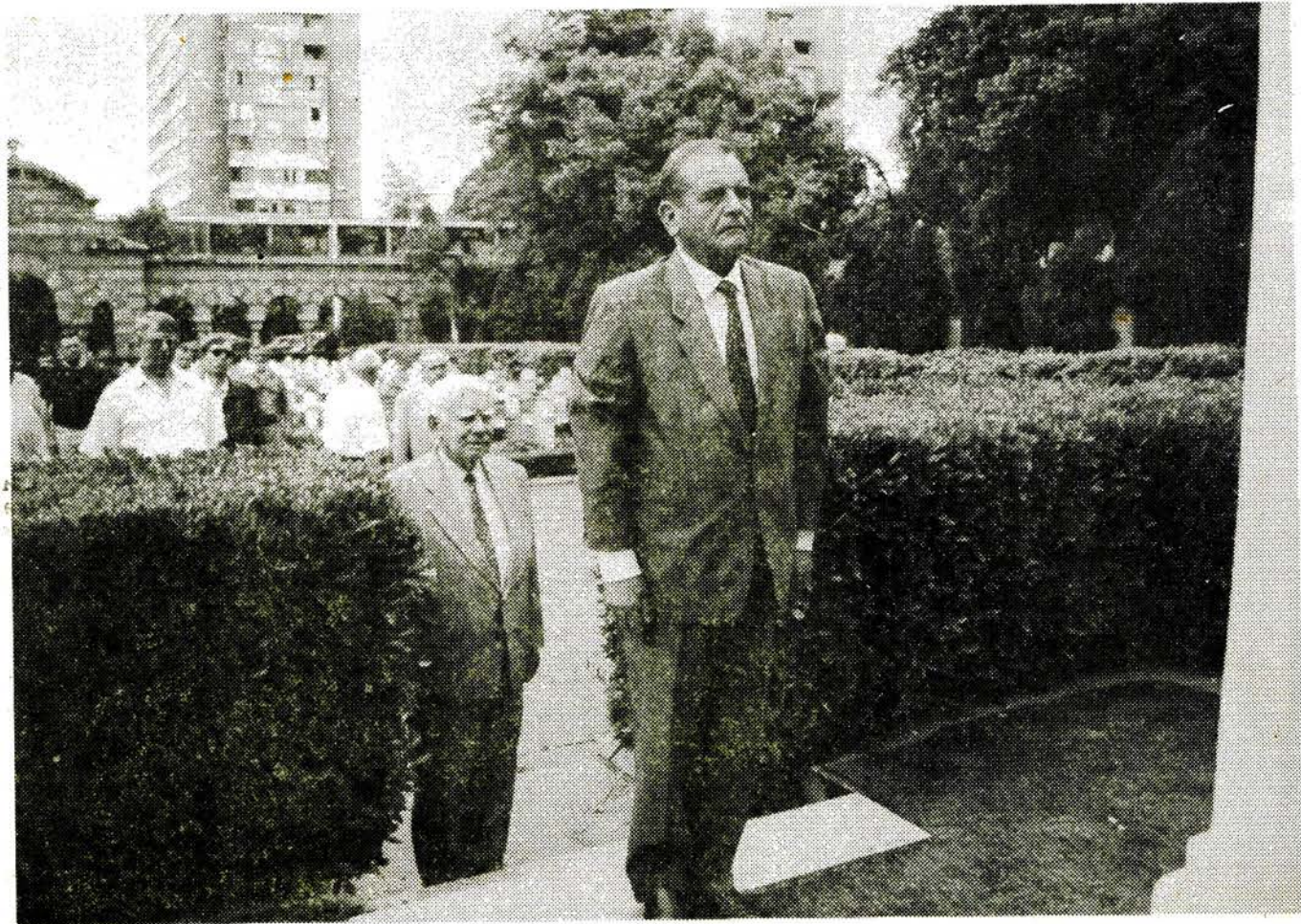
- Сада после експлозије исламског фундаментализма у Алжиру, види се ко је био у праву. Због терора фундаменталиста Алжир напушта велики број Арапа, који се усељавају у Француску. Наравно, досељеници стижу и из Камбоџе, Вијетнама, других арапских земаља па и земаља црне Африке. Како у том мору опстају Французи, колико пораст броја странаца угрожава наталитет Француза?

**Доминик Шабощ:**

Био је предвиђен нови закон који би третирао питање наталитета, али он није усвојен. Напротив, актуелни закон који је требао да исправи овај неусвојени, је веома лош. На пример, дечији додаци који су уведени после Другог светског рата да би се побољшао наталитет сада стагнирају. Када су се повећавали трошкови живота, додатак се није повећавао, и сада се то окреће против Француза. Закон који је тренутно на снази фаворизује странце. Ево како: Африканац који има пет жена, што није реткост, има и по двадесетпето деце, а отац породице добија дечији додатак и то не само за ову децу која су у Француској, већ и за ону која су у иностранству, а то је врло тешко проверити. Зато је овај закон у корист странаца, а на штету Француза који све то плаћају. Ово што сам рекао за дечији додатак важи и за становање и све друге облике социјалне помоћи. У владајућим структурама просто постоји наклоност према странцима. Са друге стране, проблем наталитета је врло изражен у француској породици. У просеку, једна францускиња има само 1,6 деце, а за просто обнављање нације потребно је да се тај просек попне на 2,1. Значи, фран-



Код Споменика захвалности Француској



Одавање поште француским војницима погинулим у Првом светском рату на Војном гробљу

пуска нација стари, а велико досељавање младих емиграната ствара експлозивну неравнотежу, како на пољу безбедности, тако и на пољу идентитета.

- Недано је неколико стотина црнаца штрајковало глађу у једној француској цркви. Разлог је био што нису добили француско држављанство. На крају их је избацила полиција. Је ли то крај приче?

**Доминик Шабощ:**

На крају од њих 212, колико их се затворило у ту цркву, само су седморица протерана, а сви остали су добили документа или је процес њихове легализације у току. Још нешто. Увек се мисли да су само Арапи носиоци исламског фундаментализма, међутим и црнци из исламских земаља Африке су такође ушлетени у фундаментализам. Укратко, проблем је у следећем: свака земља може да прими само мали број емиграната, а Француску је заплуснуо, после Другог светског рата, велики талас емиграната. То је било време у којем смо имали велику потребу за радном снагом. Са једне стране имамо Италијане, Пољаке и Србе који су дошли са изграђеном културном основом и који се по природи ствари лако уклапају у француско друштво. Проблем са досељеницима из исламских земаља

је у томе што они сами одбијају да се уклопе и задржавају дуплу националност. Уосталом, по правилима ислама они не могу да изгубе своје држављанство, јер ту правну норму ислам ионако не признаје. Зашто не желе да се уклопе? Шеријат, исламски закон, потпуно меша спиритуално и стварно, шеријат је за њих важнији од закона земље у којој се налазе. Сами формирају властита гета у којима живе по својим правилима и једног дана ћемо доћи у исту ситуацију у којој су Сједињене Америчке Државе. Ово већ важи, нарочито за неке веће градове у Француској.

- Француска нација је притисњена досељавањем и ван оквира матичне државе. Канадска власт и даље дозвољава досељавање стотина хиљада странаца, па је самим тим без икаквог смисла референдум о отцепљењу Квебека. Какав је став ваше Странке по овом питању?

**Доминик Шабощ:**

Ја ипак верујем у нови референдум. Мислим да је ипак могуће одвајање Квебека, мислим да ће његови грађани гласати за независност. Пре петнаестак дана сам боравио у Квебеку и уверио сам се да Канадска федерална власт олакшава долазак људи који нису Французи, па чак ни

европљани. Референдум је последњи пут на жалост пропао, а то се десило захваљујући томе што су имигранти гласали за федерацију. Исто тако, референдум је пропао и због људи из администрације Квебека које у шаши држи Отава.

- Са ким сарађујете у Квебеку?

**Доминик Шабощ:**

У Квебеку нема праве националне странке, тако да и нема неке сарадње. Доминирајућа партија у Квебеку је левичарске оријентације, а ми смо приликом посете доживели један "мишићав" пријем. Наиме, када смо требали да одржимо конференцију за штампу, упала је једна група од стотинак панкера са црвеним жутим фризурама, која је пробила врата сале за конференцију, поломили су све испред себе: чаше, столове, микрофоне... На крају, одржали смо конференцију за штампу у хотелској соби, дошла је и полиција опремљена штитовима, шлемовима и сузавцем. Дакле, много се у Канади говорило о Националном фронту Француске.

- А наводно сте ви та странка која користи насиље?

**Доминик Шабощ:**

Да! Оптужују нас за расизам, антисемитизам, фашизам...

- По питању Квебека се слажете са Де Голом, он је био први који је узвикнуо "Живео слободни Квебек"! Међутим, овај најславнији председник Француске имао је другачије ставове од Жан Мари Лепена по питању Алжира. Објасните нам ову разлику.

Доминик Шабон:

Жак ДОР: Национални фронт је тада говорио овако: "Ако нећете француски Алжир, имаћете алжирску Француску". Де Гол који је био за напуштање Алжира је свесно допустио да се масакрира око шест хиљада Француза и Алжираца који су се борили на нашој страни. То му највише замерам, јер ако се могло предвидети напуштање Алжира, није смео да дозволи напуштање наших људи. Де Голу више замерам метод него идеју, иако је све то спорно. На општем плану, испоставило се да је деколонизација била катастрофа, страшна па чак и стравична. Пречина напуштања ових земаља, оне су биле самодовољне на плану исхране, а данас је у тим земљама беда и глад, зато што ти људи нису били спремни за независност.

- Ово вас питамо зато што француска спољна политика прима константне ударе после епизоде са Алжиром. Француски језик више није дипломатски, све дипломатске иницијативе долазе из англосаксонског света и из Немачке. Један од најбољих примера је грађански рат у Либану. Сви главни актери овог рата, лидер Друза Валид Цумблад, маронитска породица Цемаил, па и бивши председник Либана Сулејман Франкије, били су француски ђаци и често су боравили у Паризу. Сви говоре француски. Ипак, утицај су имали сви осим Француза. Како то објашњавате?

Доминик Шабон:

Либанон је одличан пример на коме се види да етничка и расна мешавина не може да опстане. То је био први случај када су Американци наметнули своју вољу, а људи на власти у Француској су их само пратили. Данас је Либанон дат на поклон Сирији, без обзира на жеље либанских хришћана. Резултате америчких преговарања најбоље видимо када је у питању напуштање иранског Шаха, чиме је омогућено стварање најгорег могућег режима. Али, видели смо недавно и још гору страну њихове предводничке улоге. У Ираку су водили прави рат, потпуно непропорционалну акцију. Са једне стране хтели су да се то допадне Израелу, али нарочито због тога да би сами Американци доминирали тржиштем нафте. Блокада Ирака коју сада спроводе Сједињене Америчке Државе је прави геноцид. Сваког дана око 600 ирачке деце умире, због

недостатка хране или лекова. У болницама се врше ампутације без анестезије. За све то нема никаквог оправдања и ја директно оптужујем Америку за геноцид над народом Ирака. Истовремено, оптужујем и своју владу, јер Француска има право на вето у Уједињеним Нацијама, а никада није употребила то право. Ни у случају Ирака, ни у случају Републике Српске. Све што сам рекао о ирачкој деци видео сам својим очима. Деца испод шест месеци старости имају право само не једну конзерву млека у праху. Наша делегација је три пута боравила у Ираку и три пута смо се срели са Саламом Хусеином. Тако Американци уништавају једини логички, нефундаменталистички, арапски систем. Систем који је до те мере просвећен да је чак и премијер хришћанин - зове се Тарик Азис.

- Зато постоје Срби и Французи који су притиснути таласом ислама, између осталог и због оног што су учинили Американци. Да ли има наговештаја да ће се у Европи нешто променити и да ће се она одупрети америчким уплима њима?

Доминик Шабон:

Мислим да онаква Европа каква се предвиђа Мастрихтским уговором, намењена трговцима који траже уништење нација, нема будућности. Европска будућност је у Европи нација, у којој ће бити успостављене блиске везе на економском и културном плану, али ће свака нација задржати свој идентитет. И суверенитет. Гледано од краја Другог светског рата, највећи економски успех су постигле земље које су радиле саме - Јапан и Немачка. Са друге стране, велике заједнице као Совјетски Савез или су се распале, или имају великих проблема у економији. Ту мислим на оно што се дешава у Америци. Жеља за стварањем супер-наднационалне земље је потпуна утопија.

- Најугицајније нације у Европи су Руси, Немци и Французи. Енглези, захваљујући свом географском положају, могу да бирају хоће ли или не бити Европљани. Да ли се слажете са оваквим погледом на токове европске историје?

Доминик Шабон:

Извесно је да су Енглези више окренути англосаксонском свету и осећају се као елемент који стоји испред Америке али на европском континенту. Не мислим да је енглеска мисао дубоко европска иако се захваљујући њима спречава примена уговора из Мастрихта.

- Да се вратимо југу Европе. Какав би био став Националног фронта по питањима на релацији Србија - Хрватска, под претпоставком да у

Србији дође на власт патриотска и национална странка?

Доминик Шабон:

Тешко ми је да одговорим у име политичке дирекције Националног фронта, али верујем, сагледавајући ствари како реално изгледају, а то је да Република Српска мора да се припоји Србији управо због надирања ислама, што је наш заједнички проблем, да вас морамо подржати. Мислим да у тој исламској трансферзали која залази у Европу, а која се сада протеже од Истанбула до Сарајева, лежи страшна опасност за Европу. Србија има улогу чувара Европе, сада можда више него икада у историји. Што се тиче Хрватске, то је друго питање. Својевремено смо имали контакте само са неким личностима из Хрватске, али никад и са неком њиховом партијом. Осим тога Хрвати су малобројни, далеко мањи народ од Срба. Са њима нисмо имали веза кроз историју као са Србима.

- Ипак, повезује вас иста вероисповест.

Доминик Шабон:

То није мој случај. Да будем јасан, ја сам католик, али у политици делим ствари. Видим интерес у равнотежи снага у свету, а то је за мене испред припадања једној или другој варијанти хришћанства. Закључио сам да у православним земљама присисуствујемо највећем обнављању, правој ренесанси, национализму. Честитам.

- Кроз историју, нарочито за владавине Наполеона Бонапарте, Француска није имала добре односе са највећом православном земљом - Русијом. Са којом партијом сарађујете у Русији?

Доминик Шабон:

Русија је данас веома нестабилна земља у којој влада мафија. Када сам био пре неколико месеци у Русији изненадила ме је велика беда у којој живи народ и истовремено су ме запањила велика богатства која су створена за последњих неколико година. Новопечени богаташи се могу наћи и у редовима власти и опозиције. Није лако прећи са комунистичког на режим слободног тржишта. Мислим да Русији предстоји још пуно времена док коначно не изађе из тунела, да се врати као велика сила чиме би омогућила стварање равнотеже између Америке и Европе. У Русији, исто као што будућност Србије видимо у Српској радикалној странци и њеном председнику др Војиславу Шешељу, будућност видимо у Владимиру Жириновском и његовој Либерално-демократској партији. Са њима већ дуго сарађујемо, Жан Мари Лепен је био гост на свадби Владимира Жириновског, били смо на његовом рођендану и наравно, на Конгресу националних и патриотских покрета Европе.



Гости из Француске у Вуковој кући у Тршићу

- Говорили сте на централном предизборном митингу Српске радикалне странке. Какве утиске носите из Београда?

Доминик Шабаш:

Клидање Француској ми је пријало, али ме је истовремено и изненадило. Зачудило ме је због тога што упркос свему што је француско руководство учинило Србима, још увек постоји Француско-српско пријатељство. Верујем да заслуге за очување овог пријатељства припадају лидеру радикала, др Шешељу. Наравно, у Србији има и других патриота који су успели да разлуче француску власт од француског народа, али једина организована снага која се упорно труди да исправи оно што су власти упропастиле су радикали које предводи др Шешељ. Са своје стране Национални фронт ће у Француској учинити све да разбије лажи које о вама шире ваши непријатељи. И наши непријатељи, рекло би се. Уосталом и наш долазак је допринос тој борби.

- Осим интензивне сарадње са Српском радикалном странком и Либерално-демократском партијом Русије са којим још странкама и покретима сарађује Национални фронт Француске?

Жак Дор:

У Италији са странком Тробојни пламен, у Шпанији са Алијансом јединства, у Белгији са Националним фронтом, у Фландрији која је део Белгије, али у којем живе Фламанци, са Фламанским блоком, у Мађарској са Мијепом Партијом слободе и истине. Наша сарадња постоји и са Енглеском, али тамо не сарађујемо конкретно са неком странком него сарађујемо са једном групом чланова Конзервативне странке који су познати под именом "Скептични према Европи"...

- У Великој Британији постоји странка која има идентично име са именом ваше странке. Ипак, нисте споменули да имате контакте са Британским Националним фронтом. Сарађујете са Евроскептицима из Конзервативне партије, зашто не и са овом другом странком?

Жак Дор:

Са њима нећемо да сарађујемо јер је то партија екстремиста и фашиста која окупља скинхедсе. Нарочито у разговорима са Енглезима и Американцима трудимо се да укажемо на разлику између нашег и њиховог имена. Ми смо Национални фронт Француске, а они су Британски Национални фронт. Још важније, стало нам је да се схвате суштинске разлике између нас, наших програма

и метода за спровођење тог програма. Ја лично сам дао чак три интервјуа британској телевизији ББЦ у којима сам сваки пут прецизирао да Национални фронт Француске нема ништа са Британским Националним фронтом. Да наставим, имамо добре односе и са једном странком из Швајцарске која је позната под скраћеницом ЛДС. У Немачкој такође сарађујемо са људима који су окупљени у Републиканској странци. У Португалу одржавамо односе са Националном алијансом. И у Финској имамо пријатеље чија је странка позната по скраћеници ИКЛ. У Пољској контактирамо са партијом Права народа. Са њима смо се видели прошле недеље, пред полазак за Београд.

У међународној сарадњи коју се трудимо да успоставимо најзначајније место заузимају Српска радикална странка Војислава Шешеља и Либерално-демократска партија Жириновског јер су то озбиљне парламентарне странке које не само да окупљају велики број симпатизера и активиста, него и уживају велики углед у свету. Код националиста, разуме се, али и њихови политички противници их веома уважавају, тачније морају их поштовати.

Огњен Михајловић

ПОСЛЕДЊЕГ ДАНА ПРЕДИЗБОРНЕ КАМПАЊЕ, 31. ОКТОБРА,  
ИСПРЕД САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ ОДРЖАН ЈЕ

# ЦЕНТРАЛНИ ПРЕДИЗБОРНИ МИТИНГ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Коалиција "Заједно" истог дана и у исто време заказала је свој скуп. Да ли је у питању била случајност или намерна провокација?

Велики број разочараних грађана са тзв. Трга слободе прешло је на плато испред Савезне скупштине.

Није било "блиског сусрета" радикала и присталица Коалиције, иако је режим баш то прижељкивао.

Завршни митинг Српске радикалне странке потврдио је да је она најјача опозициона политичка организација.

Целе ове, изборне, године, кривуља политичких активности Српске радикалне странке, која спада у најангажованије политичке организације, била је у сталном успону.

Озбиљно се припремајући за изборе, радикали су одрађивали посао за који је другима било потребно много више људи и много више пара. Руководство странке, подељено у групе, уздуж и попречно, обишло је Србију, Црну Гору и Републику Српску.

У сваком округу, у сваком месту, у свакој општини, одржани су митинг или трибина или неки други вид окупљања где су до најситнијих детаља, неуморно, објашњавана програмска начела и планови у случају победе. Контакти са потенцијалним гласачима били су стални. У скоро сваку кућу ушло је нешто од пропагандног материјала странке: Програм и Статут, нека публикација или специјални број "Велике Србије", направљен у функцији предизборног летка.

Круна тих активности био је централни предизборни митинг, који је одржан последњег дана предизборне кампање, 31. октобра, на старом месту, платоу испред Савезне скупштине. Много раније било је одређено и пријављено време почетка митинга, 17 часова.

Тактиком да комшији цркне крава, или директивом одозго, тек коалиција "Заједно" је баш истог дана и скоро у исто време заказала своје окупљање.

Тај циркус (трештала је нека неартикулисана музика) почео је у 16 часова. Између фонтана, травњака, жардињера, трафика и других објеката и "природних препрека" на тзв. Тргу слободе примећене су и неке присталице анационалне Коалиције чији је званични језик енглески. Било их је можда неколико хиљада, а не сто педесет, колико их је обневидели Вук избројао.

Нешто пре 17 часова, враћајући се из Саборне цркве, улицом Кнеза Михаила, дуга колона активиста и присталица Српске радикалне странке, предвођена најужим руководством, певајући четничке песме, прошла је пред митингаша Коалиције, који су се "храбро" усталисали и збили око Вука, Весне и Ђинђића. Намера радикала није била да им растуре скуп, већ да их, у пролазу само поздраве. Ипак, дошло је до неких неизбежних вербалних чарки а контаката друге врсте уопште није било, иако су се државни медији "прибојавали" да не дође до већих инцидената.

Радикали су "с ногу" поменули Милошевића (Слобо, пиздо, Крајину си издо!) и Вука Драшковића (Вуче, Турчине...) и отишли својим путем, према Савезној скупштини где их је чекала велика маса света.

У уобичајеном докеру страначких застава и транспарената, пред више десетина хиљада људи, одржан је финални митинг, после кога је, за само неколико сати, почело тзв. предизборно ћутање.

После интонирања химне "Боже правде", Томислав Николић је отворио тај, ове године најзначајнији, скуп српских радикала.

"Браћо Срби и сестре Српкиње, стигла је јесен.

Сељаци скидају летину.

Момци и девојке се удају и жене.

Синове шаљемо у војску.

Звезда, данас, води фудбалски рат са Барселоном.

Црвена вештица са Дедиња, Мира Марковић, пише дневник (звиздуци и повици негодовања)

За трећи новембар нека остави место, да га упише као дан када смо срушили највећег издајника у историји српског народа, њеног коалиционог партнера, Слободана Милошевића! (понављање звиздука и још јаче негодовање)

Оног, који је издао целу Републику Српску Крајину, и трећину Републике Српске и предао их у руке Хрватима и потурицама а Србе растерао од Новог Зеланда до Аљаске. Нека упише да ћемо му испоставити рачун за велеиздају десетине хиљада гробова најбољих српских синова, стотине хиљада спаљених кућа и имања и стотине хиљада избеглих Срба, који у Србији живе на једном



Томислав Николић

или два душека, у сеоским задружним домовима, преварени, понижени и ојађени у жалости за најмилијима, чије је гробове Слободан Милошевић предао у руке српским непријатељима!"

Звиждуци су престали тек када је Томислав Николић најавио првог говорника.

### Срби нису поражени на бојном пољу

"Данас ће вас први поздравити доктор Никола Поплашен, потпредседник Народне скупштине Републике Српске и председник Српске радикалне странке."

Др Поплашен је окупљенима назвао Бога и пренео искрене поздраве и топли захвалност српског народа из Републике Српске за несребичну по-



др Никола Поплашен

моћ у протеклим годинама рата.

Из његовог мудрог, разложног и искреног говора преносимо најупечатљивије делове.

"... у протеклим годинама Срби западно од Дрине борили су се јуначки. Ми смо на бојиштима у директном сукобу са нашим непријатељима, заправо, победили. Нема битке, нема фронта, на којем је поражен

српски народ или српски војници. Оно што смо изгубили и како смо изгубили, изгубили смо организованом издајом, продајом и предајом. Оно што је остало од Републике Српске, њене две трећине, сада чврсто држимо.

Недавно су у Републици Српској организовани избори. Ти избори су добро припремљени, резултати су унапред замишљени и записани и бројни људи су радили на реализацији тих, унапред планираних резултата. Морам да кажем да од десетине и десетине хиљада гласова, који су дошли из Србије и Црне Горе, нема ни један једини да није црвен, да није за Социјалистичку партију. (снажни звиждуци). Више стотина хиљада гласова који су допремљени у врећама требали су да обезбеде пун пораз српских патриотских снага. Али и поред свега, српски патриоти укључени у Српску демократску странку и Српску радикалну странку, имају већину! (аплауз). Ми имамо могућност да снажним политичким аргументима, уз спремност да се опет бранимо и другачије, сачувамо Републику Српску, да дамо Републици Српској све атрибуте које има једна модерна држава! Република Српска и када се сачува не може бити дуговечна. Она мора нестати уједињена са Србијом и Црном Гором, уједињена у Велику Србију! (бура одушевљења повици Србија, Србија!)

### Криминалце у затвор

"Слободану Милошевићу успоставићемо рачун за претварање Србије у земљу, у којој су на власти лопови и криминалци а у којој само сиротиња труне по затворима. Социјалисти, комунисти и Нова демократија, покрет за свој цеп, су опљачкали све у Србији. После пљачке сељака, фабрика, локала, плацева, кућа и станова, дошли су дотле да покраду штедњу, пензије, дечије додатке и породилске надокнаде. Украли би и са црквеног олтара, али више немају директиву да иду у цркве!" рекао је Николић представљајући Ањима Вишњића, председника Српске радикалне странке за Црну Гору.

### Глас српске Спарте

Песник Вишњић је на самом почетку погодио змију у главу. Прозвао је Мила и Момира чија су имена, такође, изазвала концерт звиждука.

"... они не говоре о српству већ о југословенству и монтенегринству а ја вам саопштавам да су данас овдје и Вукотићи и Мартиновићи и Кривокапићи и Комови и Дурмитор и васколика Црна Гора. Ја вам кажем да Његошева Црна Гора, српска Спарта не може више да буде одвојена од српске Атине! Не можемо више подносити комуњаре, ватиканце, масоне, сепаратисте и издајнике. Не можемо више подносити оне који кажу црногорски и српски народ. Не можемо

више стењати под теретом неиспуњена косовског завјета и Његошевог аманета..." кликтао је речити Вишњић, потомак гуслара Филипа Вишњића који је Вуку, у перо, певао на-



Ањим Вишњић

родне песме. !... Нека чују Мило бритва, Момир хашки и дејтонски и Светозар Фулбрајтовски да им је стигао крај!"

"... српски радикали неће да дјеле српски језик, српски народ и српску Цркву! Ми морамо завршити посао који нам преци оставише. Морамо створити Велику Србију!"

### "Радо" иде Марко у војнике...

Томислав Николић, који је био домаћин митинга, уочи најаве сваког говорника, изговарао је по неку реченицу, које сакупљене представљају изванредну целину.

"Слободану Милошевићу, највећем ратном профитеру (звиждуци) испоставићемо рачун што нас је увео у рат а свог сина Марка ослободио војне обавезе. Марко Милошевић не може да брани отаџбину и српство а може да слупа 22 скупочена аутомобила, док туђој деци разбијају главе. Успут, тата је Марку купио дискотеку у Пожаревцу. Припрема му једну у Новом Саду. Да се деца не свађају, тата Милошевић је ћерки Марији купио радио станицу. А да му баба не би начисто полудела, купио јој је академску титулу у Русији. Успут се Милошевићи шире у кући на Дедињу, коју су стекли када су наше плате биле две немачке марке и када су се пензионери убијали због глади!"

### Режим из Београда је све уништио

За говорницу је, затим, изашао Ранко Вујић, председник Српске радикалне странке за Републику Српску Крајину. Вујић је на почетку резигнирано приметио да српски народ у Крајини има најстрмију голготу и да носи најтежи крст, захваљујући издаји Слободана Милошевића.





Ранко Вујић

"... све оно што смо створили режим у Београду је разобличавао. Слали су нам људе који ни о себи нису знали да воде рачуна, а камо ли о држави. Слали су нам људе који су нас продавали, слали су нам идеолошке слепце.

Одједном смо се у чуду нашли. Шта је то са Масленицом? Шта је са Миљевачким платоом, са Медарским целом, са Госпићем и оним стравичним масакром над српским народом. Питали смо се а одговор је, сам по себи, дошао 1. маја 1995. године. Тада је на западну Славонију кренула усташка неман, одобрена из Београда, од режима (снажни звиждуци и негодовање). Тада су жене, дјецу и старце и све оно што стигло тенковима газили и нови слој асфалта преко тих коштију наносили! Колона се ни завршила није према Србији а почела је она друга, 4. октобра 1995. године. Почела је из Далмације, Лике, Баније и Кордуна, почела је највећа, најтужнија, најјаднија колона и почела је ампутација српског ткива! Почео је да нас откида Слободан Милошевић, немилосрдно..."

Вујићу је дрхтао глас. Био је блед на светлости рефлектора а маса је френетично звиждала и у псовкама и у клетвама помињала име издајника.

"... када смо, браћо, ушли у Србију, почео је лов на нас. Хватали су нас и слали у Ердут на шишање и на понижавање, тако да ништа од нас не би остало..."

Овако потресно сведочење очевица, никада се на јавном месту није чуло у Београду. Државни медији су прикривали истину. За време првог великог егзодуса из Крајине славили су 1. мај. Новокомпонована музика прикривала је јауке преживелих и Милошевић је примао честитања а анкетирани "случајни узорци" давали су му подршку.

"... ништа нам ни Марија Терезија није могла, ништа нам ни Фрањо Јосиф није могао, ни Старчевић, ни Анте Павелић, нико нам ништа није могао, осим Слободана Милошевића! Он нас је, браћо и сестре, истерао!"

Из хиљада грла зачули су се стихови народне песме посвећене Слободану Милошевићу:

Слобо, пиздо,  
Крајину си издо!

### Распродаја Космета и Рашке области

"Слободан Милошевић не сме и не може да реши питање Косова и Метохије. Терористи убијају нашу српску милицију као глинене голубове, застрашују Србе и растерују их са огњишта. Ми, српски радикали решимо тај српски проблем чим победимо. Кад победимо, српска војска, милиција и српски четници, сачуваће Косово и Метохију. Растуриће терористе а српска власт ће населити Србе на српску земљу!", рекао је Николић у интервјуу између два говорника. Домаћин митинга је, јед-



Чедомир Васиљевић

ноставно речено, имао свој дан и свака реч му је била на месту.

Следећи говорник Чедомир Васиљевић, савезни посланик и успешни приватник из Шапца, успоставио је непосредан контакт са народом, који му је у хору одговарао на постављена питања.

"Може ли се више овако?"

Не може! одјекнуло је из више десетина хиљада грла.

"Има ли шта још Милошевић да ураде од народа?"

Нема!

"Има ли шта Слободан Милошевић да прода?"

"Има, браћо!" не чекајући одговор сам је одговорио на своје питање. "Хоће да прода Косово, хоће да прода Санджак, хоће да прода Војводину!"

Васиљевић је истакао да му то неће дозволити српски радикали и апеловао је на бираче да своје поверење укажу Српској радикалној странци која ће ако дође на власт повратити сваки педаљ српске земље и, такође, повратити сваки долар, марку и динар опљачкан од ојађеног српског народа.

### Свима иста права

"Српска радикална странка од свих грађана захтева исто. Да поштују Устав, законе, да плаћају порез, да се попишу као становници, одазову се позиву у војску и позиву за одбрану земље и да не припадају странкама које желе да отцепе неки део Србије. То никада никоме нећемо дозволити! Сви који испуне ове услове апсолутно су равноправни, било да су Срби или да припадају мањинама. Ни једна жена или дете не смеју да заплачу. Нико у Србији не сме да буде угрожен, само зато што није Србин. Припадницима мањина поручујемо: не верујте онима који не воле свој народ. Само онај ко воли свој народ разуме вас и љубав коју ви осећате према свом народу и својој вери."

### Смрт социјализму - слобода Србима

Зоран Красић, савезни посланик и потпредседник Извршног одбора за Србију, изашао је за говорницу после Томислава Николића. "... социјализам је непоправљив и знајте 99% политичких странака у Србији мисли да социјализам може да се среди, само је потребна нека шминка. Једини су радикали рекли збогом социјализму, смрт социјализму - слобода Србима!

Социјализам значи да је човек мали, сиромашан, безначајан, да је човек без будућности и то се мултиплицира, умножава, повећава. Е, зато је нама тешко. Ако нам је јавна по-



Зоран Красић

трошња 80% а само 20% нам остане у целу, онда је јасно зашто смо сиромашни и изгубљени. Ту је и друштвена својина преко које нас плаше и сиромаше. Е то желе радикали да промене..."

Рекао је између осталог Зоран Красић чија је дефиниција социјализма потпуна и тачна. Красић се још zaloжио и за боље друштво у коме ће сва деца, а не само Милошевићева, имати изгледа на бољу будућност. Красић је видео будућност за српску децу у овој

земљи а не на неком љубришту Запа-  
да!

### Милошевићеве лажи као перпетуум мобиле

"Слободан Милошевић је највећи лажов у Србији. Већ три пута нам је честитао потпуно укидање санкција. Први пут почетком прошле године, па су фудбалери играли утакмице у Кореји и Бразилу. Други пут у Деј-  
тону, пре 10 месеци, после пијанке и капитулације и тада су суспендоване неке санкције а нико ко у Србији живи од свог рада не осећа да се ништа променило на боље. Трећи пут, пре неки дан, у рану зору, честитао нам је укидање санкција које се већ 10 месеци не примењују. Порушили су нам зидове између хелија, али смо и даље у затвору. Нама нема тежих санкција од садашње власти. Они уништавају наше животе. Док их не прегазимо, у Србији нема бољег живота за поштене људе. Следећи говорник је Стево Драгишић, народни посланик, главни секретар Извршног одбора Српске радикалне странке за Србију."

### Радикали су били у праву

Посланик Драгишић је подсетио на речи српских радикала од пре три године, које су се односиле на издају Слободана Милошевића. Потсетио је да су српски радикали били, нажалост, у праву и да нас је то коштало неколико стотина хиљада избеглих и неколико десетина хиљада погинулих Срба. Драгишић је по-  
ново упозорио да Милошевић није одустао од издаје и предаје остатка српских земаља за које су заинтересовани Шиптари и муслимани.

"Први наговештај био је када је Слободан Милошевић потписао споразум са Ибрахимом Руговом. Сећате се како су, до скоро, на државној телевизији говорили о Ругови, а када је потписао споразум, објавили су да је некакав доктор. Слободан Ми-



Стево Драгишић

лошевић је дозволио да се Шиптари школују у зградама наших школа, али по албанском наставном програму. Ми да их финансирамо а они да се школују. Слободан Милошевић је дозволио да се у Србију врати Сулејман Угљанин. Пре неколико година расписана је потерница за њим. Побеглао је у Турску а недавно је слетео на београдски аеродром и одржао конференцију за штампу, пред неколико полицајаца, отпутовао у Нови Пазар а после неколико дана се појавио на државној телевизији пропaгирајући независност Санџака, односно Рашке области."

Драгишић је истакао да су једино радикали способни да спрече Милошевића у даљој издаји, а да то желе да остваре на демократски начин, путем избора. Још је подвукао да никада ни на једном митингу Српске радикалне странке није било никаквих инцидената.

### Кукољи у житу

После Драгишића говорници је опет пришао Томислав Николић и наставио да секцира Милошевићев режим. Сваки частан човек би после таквих, апсолутно аргументованих квалификација, поднео оставку. А од нечасних људи, у које без сумње Милошевић спада, илузорно је очекивати такав чин.

"Сељаци ору њиве и хватају се за главу. Шта да посеју а да им оно што роди идуће године не опљачка Мирко Марјановић и комунистички бизнисмени (снажни звиждуци и повици бандо првена) лопови који имају само ташну и машну. Кад победимо нећемо се мешати у посао сељацима. Отворићемо границе. Моћи ће да увозе нафту, семе, љубриво, средства за заштиту а да извозе своје производе, по најбољим ценама за њих. Ми ћемо наплаћивати порез и царине, да имамо за здравство, школство, војску, полицију, судство, да буде добро и сељацима и држави."

### Разапета Србија

Народни посланик Драган Тодоровић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке за Србију, који је био следећи говорник, рекао је, између осталог, да "... Магнум кримен добија задње странице. Велики злочин приближава се свом крају. Србија је на Голготи, разапета на крст и сада черече и откидају српско биће. Данас Србима суде они кој су у Нирнбергу били главни оптужени а ми и тада и сада жртве. Данас Србима суде они који су до пре стотинак година држали робове у својој земљи..

Тодоровић је још рекао да данас Србија има само један излаз, који јој омогућава да се усправи, и који ће њеном народу омогућити нормалан и успешан живот. Тај излаз се, по њему, зове Српска радикална странка.



Драган Тодоровић

Заложено се, затим, да се кривац за општу несрећу збаци и осуди на дуг живот, у коме ће га сваког сата прогонити по један убијени или прогнани Србин! Мишљења смо да Милошевића ни то не би уопште погодило.

### Вратићемо покрадено!

"Кад победимо треба нам четири месеца да вратимо покрадену штедњу и пензије и да обезбедимо редовну исплату пензија, дечијих додатака, породичних надокнада и социјалних давања. Ако не успемо, сами ћемо отићи са власти. Ми смо животе посветили успеху у политици а успех је обновљена, економски јака, демократска Србија!"

Ово је био сегмент говора у наставцима Томислава Николића.

### Ивица Дачић замајава јавност

На ред да се обрати присталицама своје странке и потенцијалним гласачима, дошао је генерални секретар Александар Вучић. На самом почетку, изразио је оптимизам у погледу исхода предстојећих избора. Потврдио је своје мишљење да само Српска радикална странка може да изведе народ из кризе и социјалне беде и да му врати национални понос и част.

Вучић није пропустио да осуди Милошевића који свакодневно прима некаке "високе комесаре", који нам држе лекције и одмажу. Као обично, подсетио га је да му је време за одлазак. Вучић је затим прозвао и портпарола Социјалистичке партије Ивицу Дачића.

"... шта су урадили са нашим полицајцима на Косову и Метохији? Недавно када је убијено пет полицајаца ни имена на државној телевизији нису хтели да им прочитају. Замислите како је њиховим родитељима, како је њиховим породицама. А онда, када су само рекли да су били терористички напади, појавио се онај њихов монструм Ивица Дачић да каже, да то није био напад на Павловића и Михајловића, већ на мир! Што бих ја волео да неко тако убије Ивицу Дачића па да ја



Александар Вучић

кажем да је био напад на мир а не на Ивицу Дачића!

Вучић је још нагласио да Српска радикална странка нуди много муке, много зноја и много рада али нуди и једну поштenu власт, која ће са народом да дели муке и патње и која ће са народом да оствари социјално благостање и економски просперитет.

### Бесплатан сир је само на мишоловци

Тома Николић:

"Кад победимо водићемо српску националну политику са народом, за народ. Сви остали и власт и издајничка коалиција "Заједно" чуче пред америчком амбасадом, свађају се, отимају за њихову наклоност и чекају да им Американци поклоне власт у Србији. У Србији само народ на изборима поклања власт! Америчка пословица гласи: Бесплатан сир се налази само у мишоловци! Нама, Србима, Американци преко Слободана Милошевића, одавно воде политику. Испуњавамо већ две године сваки њихов захтев, па све теже живимо а захтевима никад краја. Судбина српске државе мора да буде у српским рукама, у рукама српских радикала. Кажу да српски народ и српски радикали немају пријатеље у свету. То говоре они који пријатеље траже међу оним владама које су бомбардовале нашу децу у Републици Српској.

Ми имамо пријатеље, патриоте и националисте, који воле и свој и српски народ. У Русији наши пријатељи припадају Либерално демократској партији Русије, чији је председник Владимир Жириновски. У Француској наши пријатељи припадају Националном фронту Француске чији је председник Жан-Мари ле Пен.

Данас имамо изузетно драге госте на митингу, представнике Националног фронта Француске, француске националисте и патриоте који сведоче да је пријатељство, које су наши делови и очеви исковали у Првом светском рату, нераскидиво, да је Споменик захвалности, који је Србија поди-

гла на Калемегдану, подигнут у знак захвалности француском народу, подигнут народу у коме ће за Србе увек бити подршке и утехе.

Обратиће вам се, најпре, адмирал Жак Дор, саборац Шарла Де Гола, син француског солунца" (дуги аплауз и скандирање Француска, Француска)".

### "Фашиста" против фашиста

Стари седи адмирал који је већ неколико пута био у посети Београду, као гост Српске радикалне странке (посетио је и Републику Српску) био је од ограничених и необразованих државних медија проглашен фашистом, иако се раме уз раме са легендарним генералом де Голом, у Другом светском рату, борио против њих. Господин Дор је преко преводиоца поздравио присутне.

### Пријатељи из националне Француске

"Овде сам вечерас са замесником председника, господином Домиником Шабошом, који је пре 24 године, заједно са господином Жан-Мари ле Пенем, основао Национални фронт Француске. Национални фронт Француске је тренутно трећа партија у Француској по снази а ускоро биће прва (аплауз и повици одобравања). Ја сам овде вечерас јер се у својој странци бавим спољним пословима а ви Срби из Српске радикалне странке сте наши пријатељи. Ми смо Французи, ми нисмо Американци (звиждуци). Ми нисмо као већина политичара на власти у Француској слуге америчке! Почео сам са 18 година у Другом светском рату да се борим против фашизма, а затим и против комунизма (по-



Жак Дор

вици браво, браво) исто тако као што се мој отац за време Првог светског рата борио раме уз раме са Србима. Ми нисмо дошли овде да се мешамо у унутрашње послове Србије, јер као што сам вам рекао, ми смо Французи а не Американци. Ми смо дошли овде да пружимо подршку и пријатељство Националног фронта Француске

Српској радикалној странци и њеном председнику др Војиславу Шешељу (аплаузи и повици Војо, војвода), да бисмо се борили како против комунизма, тако и против новог светског поретка!

Стари адмирал, коме нећемо замесити лош изговор, на крају је на српском језику узвикнуо: "Живела Француска, живела Србија!" Плато испред Савезне скупштине проломио се од громког аплауза и повика подршке гостима из Француске и њиховој земљи.

### Одликовање за Шешеља

После господина Жака Дора, Београђанима се обратио потпредседник Фронта и један од најближих сарадника Жан-Мари ле Пена. И његов говор преносимо у целости.

"Драги председниче Шешељу, драги другови из Српске радикалне странке, драги пријатељи Срби, дошао сам овде већерас да вам изразим пријатељску подршку француских националиста и званичну подршку Националног фронта Француске. Став званичних политичара у Француској се нама не допада. Ти људи су издали вековно пријатељство које постоји између Француза и Срба, пријатељство које је спојено везама из Првог и Другог светског рата.

Ви Срби, који сте вечерас овде, представљате оно што је најбоље у нашем народу. Доносим вам пријатељство, подршку и поздраве Националног фронта Француске. Да би на симболичан начин обележио то пријатељство, доделићу доктору Шешељу одликовање у име нашег покрета (снажан аплауз и повици Војо, Војо). У нашем Фронту имамо орден којим



Доминик Шабош

одликујемо оне који су најбољи националисти и који, такође, додељујемо иностраним пријатељима. Доктор Војислав Шешељ је трећи човек у свету који је добио ово одликовање. (снажни повици Војо, војвода и Француска-Србија)

Господин Доминик Шабош закључио је високо француско одликова-

ње на груди Војислава Шешеља, уз бучно одобравање присталица српских радикала и пријатеља француских националиста.

### Вратићемо у Србију осмехе

Томислав Николић је по ко зна који пут загрејао дланове присутних рекавши:

"Кад победимо, за два месеца ослободићемо вас криминалаца. Милиција више неће да плаши народ и да се плаши криминалаца. Ослободићемо вас корупције, подмићивања, уцена, рекета, банди. Створићемо за нашу децу услове да у Србији живе и раде мирно и безбедно, да не беже у иностранство, да не служе горима од себе. Вратићемо у Србију осмех, и лепоту девојкама и мајкама.

Упућујемо позив, ако желите да сретнете браћу и синове, које до сада нисте познавали, учланите се у Српску радикалну странку.

Србија без Српкиња није добила ни једну битку, а многе наше битке добила је Маја Гојковић, савезни посланик и потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке за Србију.

### Време је за промене

Маја Гојковић, члан првог Главног одбора Српске радикалне странке, основане 23. фебруара 1991. годи-

не у Крагујевцу, и дугогодишњи савезни посланик који је годинама загорчавао живот бившем председнику Већа грађана, Радману Божовићу, учећи га реду, пристојном понашању



Маја Гојковић

и законима, подсетила је окупљене да је дошло време "... да се промени трули, неспособни, корумпирани, криминални и издајнички режим Слободана Милошевића!

... Време је да дишемо пуним плућима демократије и да отерамо са власти четворочлану банду!"

Четворочланом бандом Маја Гојковић није назвала неке појединце из редова социјалиста (у њиховом случају била би то милионска багда) већ четири владајуће партије: Социјалистичку партију Србије, Демократску партију социјалиста, Нову демократију и Југословенску удружену левицу.

"... Време је да после овог митинга одемо својим кућама и да размислимо шта нам је ко обећавао учи претходних избора и шта је од тога испунио? Ми смо једина странка која се није променила. Променили су се други, променили су се они који су говорили да се Србија сагнути неће. Србија и српски народ не само да се нису сагнули већ пузе од срамоте, коју им је Слободан Милошевић, за пре говарачким столом, у Дејтону нанео!" (аплауз и повици негодовања, скандирање Слобо, одлази!)

Последњи говорник, који је развио све заставе изазвао разнобојне експлозије ватромета и добре воље, био је дуго очекивани вођа радикала, др Војислав Шешељ.

У међувремену, био је увећан и аудиторијум. Када се завршио митинг коалиције "Заједно", велики број људи, који су тамо изгубили време, прикључио се митингу српских радикала, где је и те како имало шта да се чује. Говор др Шешеља, по традицији, преносимо у целости.



# ЖИВЕЛА ВЕЛИКА СРБИЈА!

Постоји једна политичка партија која може да заштити српске националне интересе.  
Постоји једна политичка партија која је у стању да Србију избави из економске кризе.  
Постоји једна политичка партија која је спремна да српски народ спаси од социјалне беде.  
Постоји једна политичка партија која никада неће одустати од светог циља - ослобођења и уједињења свих српских земаља од стварања јединствене Српске државе - Велике Србије.  
Та политичка партија зове се Српска радикална странка !.

Браћо Срби и сестре Српкиње,  
Српска радикална странка вас позива да у недељу 3. новембра изађете на изборе у Савезној Републици Југославије да гласате по својој савести, по свом личном нахођењу, по својим жељама, својом вољом. Да гласате за оне у које имате поверења, који вас никада нису слагали, који вас никада нису обманули, који вас никада нису издали. Гласајте за оне у које верујете. Гласајте за оне који могу српски народ и нашу отаџбину подићи из пепела, и створити Велику Србију.

Гласајте за Српску радикалну странку, јер вас ми никада нећемо преварити. Никада вас нећемо обманути. Никада вас нећемо изневерити. Никада вас нећемо разочарати. Ваша снага је снага српског народа. Наш програм су ваше мисли, ваше жеље и ваша хтења. Наше срце је и ваше срце; велико, широко, победничко срце које ће Србији и свим српским земљама вратити понос, част, образ, достојанство.

Гласајте за једину политичку партију која може створити Велику Србију, која никада никоме ни педаљ српске територије неће предати.

Гласајте за политичку партију која ће повратити поверење народа у власт. Која ће поштење као кључну категорију повратити у функционисање свих државних институција.

Дошло је време да се мења власт у Србији. Дошло је време да срушимо трули, корумпирани, криминални, издајнички режим Слободана Милошевића и Социјалистичке партије. Чегга год су се социјалисти својом руком дохватили у њиховој се руци сасушило. Доживели су катастрофалан пораз на националном, политичком, економском и социјалном плану, а последице тог пораза сви ми испаштамо. У целој српској историји



Председник др Војислав Шешељ

није било човека коме се указала таква шанса какву је некада имао Слободан Милошевић. Да су сви Срби били за њега, уз њега, да су му скоро бескрајно веровали. Да су се многи Срби у Милошевића заклињали. Да је народ већ певао песму како је нови вожд дошао кроз Тополу.

Могао је Милошевић да уједини све Србе и све српске земље на нагомиланој енергији српског народног незадовољства, пробуђене националне свести, поноса, части и достојанства.

Сетите се колико смо сви ми некада веровали том Слободану Милошевићу, када смо 1989. године у оној дугој милионској колони за њим ишли на Газиместан. Када смо демонстрацијама рушили војвођанске аутономаше и црногорске зеленаше. Цело српство је Слободану Милошевићу веровало и 1991, 1992. године када је тврдио да ће сви Срби живети у једној држави, када се заклињао да се Србија сагнувати неће. Када су тих година најмрачније силе овог света Америка и Немачка свим средствима покушавале Милошевића да сруше са власти како би лакше прегазиле западне српске земље и осакатиле Србију, и када су те мрачне силе у своја кола упрегле све најгоре српске издајнике Вука Драшковића, Зорана Ђинђића, Драгољуба Мићуновића, Војислава Коштуницу, Весну Пешћу, Милана Панића и све остале, да проливањем српске крви на београдским улицама сруше Милошевића, како би се подворили Американцима и изашли у сусрет српским непријатељима.

Ми, српски радикали, смо се супротставили. Ми смо се испрсили и рекли: не дамо га док је националиста, док је патриота. Не ваља му ова Социјалистичка партија јер је неспособна, корумпирана и огрезла у криминалу.

Али док је Слободан Милошевић на националном путу не сме му фалити ни длака с главе. И те 1992. године Милошевић је остао на власти искључиво захваљујући нама, српским радикалима. Да није било нас и наше подршке он би сигурно пао.

Не кајемо се ми, браћо и сестре, ни данас због тога. Јер да је, не дај боже, победио Милан Панић све би одавно пропало. Не само Српска Крајина, него и цела Република Српска, Косово и Метохија, Санџак, Црна Гора, Војводина, одавно би Србија била у границама београдског пашалука. Ја вас вечерас на то подсеам да бих указао на све размере Милошевићеве издаје. Није прошло ни пола године од те велике изборне победе а Слободан Милошевић је окренуо ђурак наопако. Легао на руду Американцима, издао српске националне интересе, почео да испуњава жеље свих најгорих српских непријатеља.

Слободан Милошевић је подстакао западне Србе да се дигну на устанак, дао им оружје и муницију, материјалну помоћ и политичку подршку. Слободан Милошевић је омогућио формирање Републике Српске и Републике Српске Крајине. А тада су западни Срби огромним напорима, рекама проливане крви, и уз несезибичну помоћ наших добровољаца из Србије и Црне Горе, ослободили скоро све што је српско, западно од Дрине и Дунава, Милошевић их је оставио на педилу издао, и продао. Предао је велика српска огњишта традиционалним српским непријатељима.

Прошле године Слободан Милошевић је предао целу Републику Српску Крајину и једну трећину Републике Српске. Западне делове Српске Крајине, српску Далмацију, Лику, Банију, Кордун, западну Славонију, Милошевић је Хрватима предао на најз-

верскији, најбруталнији начин, уз погибију 20.000 Срба. Источну Славонију и Барању Милошевић је Хрватима предао са одложеним дејством.

Али лоше се пише и тамошњим Србима.

И, прошле године су дуге колоне српских избеглица, 200.000 људи у тракторским приколицама, кренуле у ову сужену, ојађену и напаћену Србију потуцајући се од немила до недрага. Многи од њих и данас живе у сеоским основним школама, у фискултурним дворанама, у касарнама, у колективном смештају. Немају перспективе, а Милошевић их и даље по нижава. Не да им ни србијанско држављанство.

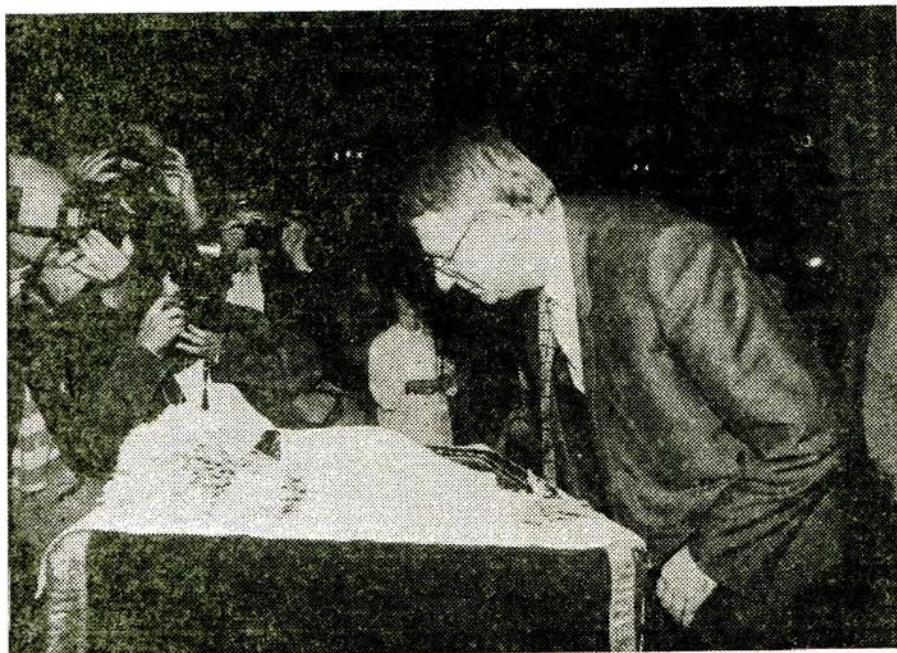
Слободан Милошевић би најрадије да ти несрећни људи што пре негде нестану. Да у земљу пропадну. Да у ваздух испаре. Само да их нема јер они су живи сведоци највеће издаје од Косова и Вука Бранковића на овамо.

Договорио се Слободан Милошевић са Американцима да жртвује целу Српску Крајину и једну трећину Републике Српске, а за узврат Американци су му обећали да неће дирати Косово и Метохију, Санџак и Војводину и да ће њега, Милошевића подржати да остане на власти. Међутим, чим је Слободан Милошевић испунио свој део договора Американци су га слагали, преварили, обманули, насамарили као магарца. Чим је Слободан Милошевић потписао дејтонску издају, Американци су одмах кренули на Косово и Метохију. У последње време ЦИА, америчка обавештајна агенција, организовала је убиство 9 српских полицајаца да би се преостали Срби заплашили и разбежали. И Американци нама Србима за Косово и Метохију спремају најгори могући план, најподмуклији, најповаренији. Американци кажу Косово треба да остане у саставу Србије, али да Шиптари владају на Косову, а да их Србија финансира. То је најгора варијанта, као у Титово време.

Милошевић на све пристаје.

Пре извесног времена Слободан Милошевић је омогућио Американцима да формирају претходницу своје амбасаде на Косову и Метохији. Још Америка нема амбасадора у Београду, још Америка није признала Савезну Републику Југославију, а већ има претходницу амбасаде у Приштини.

Пре извесног времена, пре месец и по дана, Слободан Милошевић је потписао споразум са Ибрахимом Руговом да се комплетно школство на Косову и Метохији преда у руке Шиптарима. Све основне, средње школе, сви факултети. Шиптари ће управљати. Шиптари ће писати наставне планове и програме. Шиптари ће изводити наставу а Србија ће да их финансира. И то је само почетак. Спрема се Слободан Милошевић ускоро да све медицинске установе преда Шипта-



У Саборној цркви, пре митинга, др Шешелј је упалио свећу за покој свих погинулих Срба у последњем рату

рима. Све фабрике, руднике, термоцентрале, полицијску службу, локалну власт. Све ће им Милошевић предати ако га на време не зауставимо.

После Косова на ред долази Санџак, Прина Гора и Војводина. Милошевић је спреман Србију да сведе и на Аду Циганлију под условом да он остане на власти.

Ко је крив за нашу економску кризу и социјалну беду него неспособна, корумпирана власт огрезла у криминалу. Такозвани спољашњи зид санџија, кичма санкција је остала, и даље нам нема приступа Уједињеним нацијама, међународним организацијама, Светској банци, Међународном монетарном фонду, и даље су наше државне паре блокиране у иностраним банкама. Пре неколико дана амерички Конгрес је изгласао резолуцију да се санкције против српског народа настављају све док се по америчком рецепту не реши питање Косова и Метохије, и док се Срби не испоруче Хашком трибуналу.

Американци нам никада унапред не кажу све услове, него један по један. А Милошевић пуне три године испуњава све америчке захтеве. Томе нема краја. Чим испуни један амерички захтев, Американци смисле два нова. Они једноставно испитују границе наше попустљивости.

Слободан Милошевић се понаша попут човека који оде на пијацу купити једно јаје и плати га 1000 марака. И још се испостави да је јаје муњак. И сада шта се десило, ови издајници Драшковић, Ђинђић и Коштунџица у прошлу суботу кукају што су их Американци оставили на цедилу, па сада Америка подржава Слободана Милошевића. Сва штампа у суботу је била препуна њихових јадиковки, посебно СОРОС-овска "Наша борба". Па шта су друго очекивали. Пет година Драшковић, Ђинђић и Коштунџица служе Американцима против српског народа. Мислили су да ће на основу тога постати амерички партнери. Да ће их Американци уважавати. Они су за Американце само тоалет папир. А тоалет папир се употреби и баци. Они су одбачени, употребљени као тоалет папир. Сада Американци имају много бољи, много квалитетнији тоалет папир.

Нови амерички тоалет папир зове се Слободан Милошевић. Али и тај ће тоалет папир Американци ускоро одбацили чим га до краја употребе. А долазе већ до краја ролне.

Милошевића користе за прљаве послове против српског народа, а онда ће га, када то заврши као исцеђен лимун одбацили на сметлиште историје. Све је очигледније да се главна омка пред Хашким трибуналом затеже око Милошевићевог врата. Амерички председник Бил Клинтон се искрено нада да ће следеће године најлепши украс о његовом председничком појасу бити скалп Слободана Милошевића.



Српски радикали пред Патријаршијом

Слободан Милошевић се показао као велика незналица. То је човек који не воли да чита књиге које су писали паметни људи. Слободан Милошевић чита само оне глупости које напише његова црвена вештица са Дедиња, Мира Марковић.

Да је Слободан Милошевић на време читао књиге које су писали паметни људи, да је на време читао историјску литературу, знао би за један веома поучан пример који датира из Средњег века. Када су у Средњем веку Турци освајали српску Босну, све су редом огњем и мачем покорили осим града, тврђаве Кључ. Кључ је био скоро неосвојива тврђава. Тамо се склонили последњи српски краљ Босне са својом властелом и остацима војске. Месецима су Турци опседали Кључ, али му ништа нису могли. И када су већ мислили да треба да одустану, да се врате у Турску, међу српским великашима појавио се један издајник који је омогућио турским војницима да продру у градске зидине. Турци су Кључ заузели, преостале Србе побили, а тог српског великаша, издајника извели пред турског султана. Султан му је рекао: "Да тебе није било ја Кључ никада не бих могао заузети. Морао бих порамљен да се вратим из Босне. Због тога сам ти дубоко захвалан. У знак захвалности богато ћу те наградити, ево ти злата колико си тежак. Али зато што си издао свој народ и своју државу одмах, сада, оде ти и глава. Када ниси ваљао својим Србима шта ћеш мени Турчину, сеците му главу".

То је и судбина сваког издајника. То је и судбина Слободана Милошевића и Вука Драшковића, и Зорана Ђинђића, и Војислава Коштунџице, јер издајника нико не воли, издајника нико не цени, издајника нико не трпи. Издајника нико не уважава. Из-

дајника нико не поштује, чак ни онај ко је имао користи од његове издаје.

Видели сте, сви на српској политичкој сцени се удварају Американцима, лижу им ноге. Слободан Милошевића извршава све што му наложе против српског народа. Драшковић, Ђинђић, и Коштунџица трче по амбасадама. Њима америчке дипломате воде политику. Видели сте колико су се свађали међусобно. А онда дошао амерички дипломата Стивен Блејк и сву тројицу их измирио, па им још вратио и познатог јахача попова из скојевског периода, Драгољуба Мићуновића.

Ми, српски радикали једини заступамо искрено и поштено Српске националне интересе. И ми ни пред ким не пузимо. Ми имамо пријатеље у свету, ми имамо пре свега пријатеље у братској Русији, братској Француској.

Ви сте видели каквим понижењима је Милошевић по америчком налогу подвргавао нашу браћу Русе, нашег брата Владимира Жириновског. Прошле године Милошевић је забранио митинг српско-руског пријатељства у Београду. Његова полиција је тукла народ у Новом Саду, који је дошао на наш митинг. Ове године Слободан Милошевић је забранио Владимиру Жириновском да пређе у Републику Српску. Али, ми смо четничком морнарицом пребацили руског генерала и руског адмирала у Републику Српску.

Овде су данас наши пријатељи из Француске. Не представници режима који је бомбардовао Републику Српску, не представници режима који јадикую овде над судбином српских издајника кад год се мало почерупају са Милошевићем, па шаљу своју жешћу авионом да их обилази. Да им ране вида. Овде су дошли људи који представљају националистичку, патриотску Француску. Милошевићева

лажовизија их неко вече назва фашистима, по чему? По томе што су патриоте, што чувају Француску, што не дају да Француска буде слуга Америке. Што не дају да Француску арабијско море потопа, исламска најезда. Што не дају да Француска изгуби своју душу, своје срце. Што чувају Француску за Французе. Ти француски националисти говоре оним језиком који прија српском уху и српском срцу. Овде су представници оне Француске која је ратовала заједно са Србијом и уз чију помоћ смо 1918. године ослободили већ једном све српске земље.

Српска радикална странка ће наставити да се повезује са свим патриотима и националистима из нама пријатељских држава. Ми ћемо и Европу пробудити. Европу патриота, Европу националиста, који неће дозволити масонским ложама да остваре своје планове. Зато морамо што пре да се обрачунамо са Слободаном Милошевићем.

Шта је Слободан Милошевић урадио у економској сфери? Све је упропастио.

Има ли једна једина фабрика у Србији да нормално послује? Ни једна.

Има ли неки радник да може да живи од своје плате, да издржава породицу, да школује децу.

Колико је незапослених у Србији? Више од милион.

Колико је радника на принудним одморима, па примају 100-200 динара месечно, са неколико месеци закашњења?

Који то пензионер може да живи од своје пензије?

Може ли пензионер од своје пензије да купи кошуљу, ципеле, одело, капут? И такве какве су јадне и бедне, пензије касне по три месеца. Земљорадничке пензије касне по шест месеци. Дечји додаци касне по осам месеци. Да не говорим о социјалној помоћи, инвалидницама и другим облицима социјалних давања.

Слободан Милошевић настоји потпуно да уништи приватни сектор. Он напросто разара све оне приватнике који нису под директном контролом ЈУЛ-а, СПС-а или Нове демократије. На све стране мештари финансијска полиција. Уђе рецимо, финансијски полицајац у приватну радњу, одмах с врата од ока, изриче казну 1.000, 2000 динара. Онако напамет. А онда скида сако, обеси га поред врата и очекује да му приватник у џеп убаца коверат с новцем, да га подмити да даље не пише пријаве.

То је све чешћа пракса у Србији. А када приватник жели да отвори ново радно место, да рецимо запосли једног радника и да му на пример да месечну плату 500 динара, на тих 500 динара мора још сваког месеца по 600 динара да уплати држави на име разних доприноса. 120% уместо да се подстакне приватни сектор умереним порезима, да се што брже шири Милошевић га гуши. А развој приватног сектора је једина шанса да решимо проблем незапослених.

Ипак под овим социјалистичком или комунистичким режимом одувек су најгоре пролазили сељаци. Од 1946. године од како су сељацима чупали бркове, отимали земљу, уништавали козе па до данас сељаци су систематски пљачкани и малтретирани.

Када су социјалисти 1994. године увели овај нови динар одмах су сељацима до неба дигли порезе, ни под Турцима нису били толики порези. А када социјалистички режим од сељака откупује пољопривредне производе пшеницу, кукуруз, соју, сунцокрет, шећерну репу, месо, млеко, воће, поврће било шта, увек социјалистички мафијашки одреде најнижу могућу откупну цену, која не може да покрије ни трошкове производње, па онда Мирко Марјановић и његови лопови то, неколико пута скупље препродају а разлику у цени стрпају у своје џепове. Ево вам конкретан пример. Прошле године откупна цена пшенице је била 28 пара за килограм прве класе, али социјалисти нико не нису признали прву класу него други или трећу, па још обрачунају проценат влаге, уродице или кукоља па је цена пала на 18 пара по килограму. Мало више од 5 фенинга. Чак су и то сељацима са пола године закашњења исплатили. А онда су Мирко Марјановић, председник Владе Србије, и његови лопови ту пшеницу, коју су платили 5 фенинга, продали у Русији по цени 28 фенинга килограм. Разлику у цени стрпали су у своје џепове, сместили на своје приватне рачуне у страним банкама. Пшеница је данас веома скупа на светском тржишту, на лондонској берзи килограм пшенице је 32 фенинга, кукуруз је још скупљи 35 фенинга, али каква корист нашим сељацима, нашем народу и нашој држави када ови лопови све покрадоше. Код нас је вештачко ђубриво осам пута



Празник у Кнез Михаиловој улици – Српски радикали пролазе



скупље него у Француској, Немачкој или Мађарској због увозног монопола који имају социјалистички мафијаши. Не може свако да увезе ђубриво. Да би се увезло ђубриво треба писати молбу министарству да се добија дозвола за учешће у контингенту, а да би се добила дозвола треба подмитити министра, заменика, помоћника, чиновника. Па када се, напосокон, увезе ђубриво онда увозник све оно што је дао на име подмићивања обрачуна кроз цену вештачког ђубрива. То кроз скупу храну прво плате сељаци, а онда цео народ. Колико пута се десило нашим сељацима да купе вештачко ђубриво да га баце на њиву, њива се онда по 20 дана бели, као да је снег пао. То је зато што социјалистички мафијаши туцани камен мешају са вештачким ђубривом, да добију на тежини. А камен као камен у води не може да се раствори, па се њива бели све док га киш не спере.

Како у нашој земљи пролазе лекари, медицинско особље, учитељи, професори, чиновници, било која категорија становништва која поштено живи од свога рада. Људи једва састављају крај са крајем. Деца су одавно на ивици глади. У Србију се враћају болештине којих по 100 година није било.

Електричну енергију су 300% скупецели од Нове године до данас. И сада у октобру су хтели опет. А онда су стали, уплашили се избора и то одложили за после избора.

Ви знате, ако социјалисти опет победе на изборима, узеше нам душу. Цене ће опет до неба да скачу. Ову зиму ћемо се смрзавати и гладовати.

Ко данас лепо живи у Србији - само лопови и криминалци. И наш је основни проблем у чињеници да Србијом владају највећи лопови и најгори криминалци. Под режимом Слободана Милошевића лопови уопште не иду у затвор. Ево, ја сам сведок. Већ шест пута сам био у затвору. Наравно увек, искључиво због политике. Никада нигде ни у једном затвору нисам срео ни једног криминалца, ни једног јединог. Под режимом Слободана Милошевића у затвор иде само сиротиња и болесници. Сиротиња, јадни људи, неимаштина их натерала, морају некако да преживе, да децу прехране, па је неко негде здипио канистер бензина, неко нешто шверцовао, неко посекао државну шуму, неко ово, неко оно, али све је то ситно у суштини. А где су главни криминалци? Седе у министарским фотељама и управљају државом. Ви знате добро ко су главни криминалци у Србији. Радоман Божовић, Мирко Марјановић, Никола Шаиновић, два Драгана Томића, Зоран Соколовић и многи други. Могао бих целу ноћ да их набрајам.

И када смо ми, српски радикали били у најбољим односима са Слободаном Милошевићем, ми смо жесто-



Више десетина хиљада људи било је окупљено на платоу испред Савезне скупштине

ко терали многе криминалне афере у врховима власти. Ви се вероватно сећате како смо упорно терали министарску аферу. Натерали смо Милошевића да ухапси онда два министра. Дотерали до Радомана Божовића, па је Маја Гојковић на свакој седници Савезне скупштине махала писаним документима из којих се видело да је Радоман Божовић главни коловођа министарске афере. Али није вредело. Социјалисти су ћутали, Божовић је одузимао реч, искључивао струју, проглашавао паузе. Није било друге, морали смо на лицу места да плујемо Радомана Божовића. Да га плујемо док не зарђа. Шта друго да радимо? Докажемо да је лопов, имамо све аргументе, све документе. Не вреди, власт ћути, полиција, судови, нико ништа не предузима. Онда смо терали генералску аферу са Животом Панићем, аферу са оним

бившим гувернером Атанацковићем. Главним креатором вештачке хиперинфлације из 1993. године, уз чију помоћ је Слободан Милошевић буквално исисао новац из народа. Терали смо аферу са старом девизном штедњом. Са зајмом за препород Србије који је Слободан Милошевић претворио у зајам за препород Кипра, па у једном моменту умало Кипар да потоне под српским парам, опљачканим од народа. Терали смо аферу са такозваним приватним банкама које су биле под контролом социјалиста и ојадиле Србију, Југоскандик, Дафимент банка и тако даље. На нашу иницијативу је формирана анкетна комисија у Савезној скупштини, али она никада није поднела извештај. Три године Савезна скупштина то није ставила на дневни ред. Знате ли зашто? Зато што су поред социјалиста, СК-покрета за Југославију и Нове демократије и ско-

ро све друге политичке партије умешане у ту аферу. И Српски покрет обнове, и обе демократске странке, само смо ми српски радикали остали чисти. Само нас нико није могао умешати ни у ту, ни у било коју другу криминалну аферу.

Терали смо ми и многе друге криминалне афере у врховима власти, али ни једну аферу нисмо успели дотерати до краја. Зашто? Зато што су сви путеви водили према капији Слободана Милошевића. Док Слободана Милошевића и социјалисте не скинемо са власти немогућ је обрачун са криминалцима и мафијашима који нас уништавају.

Сада се поставља питање како Слободана Милошевића и социјалисте да срушимо са власти. Два су могућа начина: насилним оружаним путем уз крвопролиће или мирним демократским изборима.

Ми српски радикали смо искључиво за мирне демократске изборе као облик промене власти. Ми нећемо крвопролиће у српском народу. На свим фронтима где се бранило српство показали смо да нисмо кукавице. Али овде у Србији ни једна кап српске крви не сме да се пролива у међусобним обрачунима Срба. Ко жели крвопролиће у Србији? Хушка га Милошевић јер рачуна да само тако може сачувати власт, а и ова издајничка коалиција "Заједно" - Драшковић, Бинђић, Коштуница и Мићуновић, који су већ два пута разбијали Београд и српску крв проливали на београдским улицама, три Србина су погинула у њиховим крвавим демонстрацијама.

Због тога браћо Срби и сестре Српкиње, ми српски радикали морамо сами да победимо Милошевића и социјалисте. Ми немамо с ким у коалицију. Са Драшковићем, Бинђићем, Коштуницом који су још гора варијанта од Милошевића ми немамо шта да тражимо. Уосталом, они су данас и највећи циркус у Србији, они се више међусобно свађају него што се боре против Милошевића.

Бинђић, лопуза осуђиван због крађе на шест месеци затвора. Драшковић тражи да се Срби испоручују Хашком трибуналу. Коштуница живи сам са девет мачака и онда управља Србијом.

Када ћемо ми српски радикали доћи на власт? Онда када ви одлучите. Када вас, српски народ, убедимо да смо неупоредиво бољи, паметнији, пош-

тенији, способнији и храбрији од социјалиста. На нама је да вас убеђујемо а на вама да одлучите. Како год ви одлучите Српска радикална странка ће поштовати вољу свога народа.

Ако одлучите да даље владају социјалисти владаће социјалисти. Али, пазите, добро размислите. Да је социјалистичка власт и најбоља власт на свету, време је да се мења. Одавно су нам засели на грбачу, а камо ли ова најгора Милошевићева власт. Ако сматрате да је крајње време да се мења власт у Србији знајте Српска радикална странка је потпуно спремна и способна да се стави у службу свог народа и државе.

Српски радикали ће усправити Србију. Јединствену Србију која ће обухватити све српске земље. Српски радикали ће повратити наша стара пријатељства, посебно пријатељство са Русијом и пријатељство са Француском. Наши пријатељи који су данас овде са нама сведоче о томе да се буди патриотска Француска, да ће Национални фронт Француске који је данас трећа по снази политичка партија, ускоро постати владајућа. Јер једино национални фронт може Француску спасити од америчке страховладе, од најезде Арапа, муслимана, и сличне белосветске куге.

Ми, српски радикали данас изражавамо братску солидарност са Жан Мари Лепеном, његовим замеником господином Домиником Шабошом, потпредседником Националног фронта Француске који је данас посведочио пријатељство Српске радикалне странке и Националног фронта Француске. Сведочанство нашег пријатељства је долазак и говор прослављеног адмирала Француске флоте Жака Дора. Милошевићева лажовизија каже да је он француски фашиста. Адмирал Жак Дор је био саборац генерала Шарла де Гола и целог рата се борио против немачког фашизма у француском покрету отпора. То су представници оне истинске Француске на коју смо ми навикли да нам буде пријатељ и којој је српски народ подигао споменик на Калемегдану на коме пише "Вољимо Француску као што је она волела нас од 1914-1915. године".

Слободан Милошевић једноставно не зна како да изађе на крај са српским радикалима. Ми не трчимо по страним абасадама, ми не добијамо своје политичко мишљење на реверс од Американца и Немаца. Ми не служимо ни једном непријатељу српског народа. И када нас Милошевић хапси, туче и прогони, Американци, Немци,

цели Запад сложено навија за Милошевића. Али ми опет све издржавамо и показали смо, доказали смо, да у Србији нема довољно затвора у које Слободан Милошевић може стрпати све српске радикале. Не може нас уплашити. Не може нас поткупити. Не може нас уценити. Ништа нам не може. Мораће ускоро власт да нам преда.

Досетио се Милошевић да нас медијски блокира. Већ три године нас нема на телевизији, на радију у штампи. Закупимо простор на приватној телевизији "Палма" за осам емисија, после друге емисије избаце им линк, укину "Палму" док не избаце емисију српских радикала. Тиме се служе. На вечерашњој лажовизији рећи ће мало људи било на митингу српских радикала. Када је Београд последњи пут имао оволики митинг? Више од 50.000 људи. То није нико у стању. То није у стању Милошевић. Могао је, када је био на нашим позицијама, када је био националиста и патриота. Сада не може. Сада Милошевић не сме ни један јавни митинг да држи. И коалиција "Заједно" сабрали су се сви са коца и конопца, па једва покрили Трг Републике.

Ми смо радикали зато због те медијске блокаде и много пре ове предизборне кампање кренули кроз целу Србију. Од села до села, од града до града. Кренули смо кроз Републику Српску, кроз Црну Гору, кроз све српске земље које су тренутно слободне да својим радикалским програмом у 100 тачака, својом политичком концепцијом, својим политичким ставовима сведочимо да српски народ има оптималну политичку алтернативу.

Постоји једна политичка партија која може да заштити српске националне интересе.

Постоји једна политичка партија која је у стању да Србију избави из економске кризе.

Постоји једна политичка партија која је спремна да српски народ спаси од социјалне беде.

Постоји једна политичка партија која никада неће одустати од светог циља - ослобођења и уједињења свих српских земаља од стварања јединствене Српске државе - Велике Србије.

Та политичка партија зове се Српска радикална странка.

Живела велика Србија!

**СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА,  
ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!**



Заклетва српских радикала у цркви Светог Александра Невског

**СВОЈИМ ЧЛАНОВИМА, ПРИСТАЛИЦАМА И СВИМ ПРАВОСЛАВНИМ  
СРБИМА НАЈСРДАЧНИЈЕ ЧЕСТИТАМО ПРАЗНИК ХРИСТОВОГ РОЂЕЊА  
И СРПСКУ НОВУ ГОДИНУ.**

**ХРИСТОС СЕ РОДИ!**

**ЦЕНТРАЛНА ОТАЏБИНСКА УПРАВА  
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**



**СРС**

# СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА



**За нашу,  
српску државу.**

**За фабрике које  
раде и производе.**



Double Cross

**За  
духовни  
препород  
народа.**



**За достојанство  
наших најстаријих.**



**За динар који вреди,  
за земљу богатих људи.**



**За борбу  
против  
криминала,  
за безбедан  
живот.**

**За  
безбрижну  
и полетну  
младост.**



**За будућност  
наше деце.**



**За развој села,  
за земљу домаћина.**

**За  
модерне,  
европске  
градове.**



**За људе који мисле  
својом главом.**

**ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ. ВРЕМЕ ЈЕ!**